MARY ANN PHILLIPS

Iarna trandafirilor albi

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Aeroportul din Londra părea cenușiu și destul de prăpădit față de explozia de culoare și vitalitate a celui din Kuala Lumpur; lipsit total de farmecul exotic al acestuia din urmă, era tot atât de rece și de străin cum i se păruse Malaiezia cu șase ani în urmă, se gândi Julie nefericită, înfășurându-se mai strâns în haina de zibelină pe care o cumpărase la sfatul Barbarei, pentru călătoria spre casă.

Și totuși, Londra nu mai era „acasă". Acasă însemna locuința cu un etaj de pe țărmul Mării Chinei de Sud. Deși prima dată când o văzuse crezuse că-i va fi o tortură să locuiască acolo și că va urî tot ce ținea de noua ei viață, timpul și afecțiunea o transformaseră în singurul ei cămin adevărat; pe măsură ce Londra intra în ceața unui trecut pe care, din fericire, începea să-l uite.

Acum, însă, se întorcea în Anglia și trebuia să accepte că vila din Rhatoon nu mai era refugiul de altădată. Nu

depindea decât de ea să se adapteze cât mai repede noii situații, astfel încât Emma să nu sufere prea mult.

– La revedere, Emma, spuse stewardesa care părea s-o simpatizeze în mod deosebit, și mulțumesc pentru ajutorul dat. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine.

– Chiar am fost de ajutor? Mama spune că mai mult am încurcat.

– Dimpotrivă, cine-ar fi distribuit toate revistele dacă n-ai fi fost acolo?

– Vă mulțumesc pentru faptul că i-ați permis s-ajute; astfel, călătoria i s-a părut mai ușor de suportat.

– Compania ei ne-a făcut plăcere, doamnă Pemberton.

– Mulțumesc încă o dată. Ia-ți rămas-bun, draga mea, de la domnișoara Forrest.

Stewardesa fusese foarte amabilă cu Emma, dar așa erau majoritatea oamenilor față de ea. Era un copil care atrăgea atenția oriunde mergea. N-avea o figură tipică de copil cu obrajii îmbujorați – dimpotrivă, era palidă și-avea părul negru foarte drept, dar, cu toate acestea, avea ceva deosebit, făcându-se remarcată imediat. La început, acest fapt constituise un motiv de-îngrijorare pentru Julie, dar apoi, pe măsura trecerii timpului, își dădu seama că este pur și simplu aerul familiei și nu o trăsătură aparținând în exclusivitate tatălui Emmei.

Și-au recuperat bagajele, li s-au verificat pașapoartele și toată lumea se arătase extrem de prietenoasă și politicoasă cu tânăra atrăgătoare ce călătorea împreună

cu fetița ei în vârstă de cinci ani. Dincolo de un perete de sticlă, un grup de oameni așteptau nerăbdători. Brusc, Juliei i se făcu teamă. Evită chiar și să privească în acea direcție – ar fi vrut să amâne momentul întâlnirii cu familia lui Michael.

– Unde e bunica? O vezi, mamă?

Abia atunci privi și ea curioasă spre sala de așteptare.

– Încă nu.

– Dar ai spus că vine să ne aștepte. Trebuie să fie acolo, alături de ceilalți oameni.

– Cred că da. Vino, vom merge să vedem.

Lucy Pemberton, mama lui Michael, spusese că va veni să le întâmpine la aeroport, dar nu te puteai baza niciodată pe promisiunile ei, așa că Julie nu se miră nevăzând-o.

Dacă evenimentele din ultimele trei luni n-ar fi fost deja traumatice, creându-i un gol în inimă, poate c-ar fi durut-o că soacra ei nu vine s-o întâmpine după o absență de șase ani.

– Nu-i aici! anunță Emma dezamăgită. De ce n-a venit, așa cum a promis?

– Nu te necăji. Poate că e pe drum. N-ai idee ce aglomerație e aici și cât de greu se circulă; o fi reținută într-un blocaj de circulație, doar știi ce-nseamnă asta.

– Da, dar ar fi putut pleca din timp, nu crezi?

– Nu știu, draga mea. Ce-ar fi să intrăm în restaurant și să bei o Coca? Până vine bunica; de fapt, aș putea să-i telefonez de acolo.

– Și dacă vine cât noi suntem înăuntru?

– Dacă ne așezăm lângă fereastră, nu se poate să n-o vedem.

Deodată, simți că-și pierde răbdarea. Nu era mare lucru dacă Lucy venea la timp, doar își putea da seama cât de obosite erau după o astfel de călătorie. Dar dacă Lucy uitase? N-ar fi fost imposibil – putea fi după-amiaza ei de bridge sau de golf, sau cine știe ce alt eveniment monden față de care venirea lor ar fi trecut neobservată.

În definitiv, n-o plăcuse niciodată pe Julie și n-ascunsese niciodată acest fapt. N-ar fi vrut pentru nimic în lume ca unul din iubiții ei fii s-o ia de soție și când acest lucru s-a întâmplat, Michael a ușurat mult situația acceptând numirea în Rhatoon.

Sigur, acum era și Emma. Cu trei ani în urmă, când Michael o adusese în Anglia, povestise că mama lui făcuse o pasiune pentru copil, dar poate lucrurile se schimbaseră acum.

– Oricum, nu putem rămâne aici. Vino, scumpa mea, și mie mi-ar prinde bine un ceai.

– Julie!

Acea voce puternică o făcu să tresară; deși împotriva voinței, trebuia să se întoarcă spre bărbatul care vorbise. Categoric, nu era un moment potrivit pentru o întâlnire cu Robert Pemberton, tocmai acum când era obosită, neliniștită și absurd de vulnerabilă, după toți acești ani.

Înalt și suplu, cu părul la fel de negru și de drept ca al Emmei, ajungându-i până la gulerul costumului

scump din piele de căprioară, dădea impresia de putere și de o extraordinară siguranță de sine. Nu era un bărbat frumos, tot așa cum nu fusese nici fratele lui, dar avea un farmec în fața căruia orice alt bărbat, chiar cu trăsături fizice mai frumoase, părea total șters și insipid. Părea neschimbat – poate doar ochii erau mai afundați în orbite. O privi cu un ușor aer de dispreț și un zâmbet forțat.

– Bună, Robert. Ce mai faci?

Îi strânse mâna cu un gest rece și detașat. Întotdeauna o făcuse să se simtă stânjenită de privirea lui îndrăzneață, dar de data aceasta Julie se străduia să rămână calmă – nu mai era o fetișcană, ci o femeie văduvă cu un copil de cinci ani. Nu trebuia să se mai gândească la ceea ce-a fost în trecut. Trebuia să trăiască numai în prezent și să se gândească doar la viitor – la viitorul Emmei.

– Bine, mulțumesc. Dar tu?

– Și eu, răspunse ea încercând să-și creeze o mască de calm și indiferență în spatele căreia să se ascundă ca un hoț de justiție.

Robert o privi gânditor câteva clipe, ca și cum ar fi vrut să amintească de Michael, apoi renunță și se adresă fetiței.

– Bună, Emma. Îți amintești de mine?

– Nu… Dar semeni puțin cu tata, așa că presupun că ești unchiul Robert.

– Așa e. Toată răceala pe care-o arătase față de Julie se topi în zâmbetul larg adresat fetiței. Cine ți-a spus că semăn cu tatăl tău?

– Mama.

– Înțeleg. Și merit un sărut?

– Bine, se învoi ea după o scurtă ezitare. Dar de ce-ai întârziat? Și unde e bunica?

– Bunica n-a putut veni; nu se simte bine.

Julie îl privea cum indica hamalului ce să facă, unde să ducă bagajele… mereu cu acea încredere în sine care venea din obișnuința de a da ordine, cu aroganța de a nu oferi nici un fel de explicații.

– Să mergem. Sunt cu mașina. Putem discuta pe drum.

– E totul în regulă? întrebă Emma luând-o pe Julie de mână.

– Cred că da, răspunse Julie, zâmbind la gândul că era imposibil ca Robert care mergea în fața lor, să nu le audă. În curând vom putea face o baie. Arăți obosită.

– E palpitant, totuși, nu-i așa? Suntem aici, în Londra. Crezi că bunica se va simți mai bine mâine?

– Nu știu, răspunse Julie, conștientă de gestul de ezitare al lui Robert, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi s-ar fi răzgândit.

Mașina lui Robert era un Aston Martin gri deschis, puternică și strălucitoare ca însuși posesorul ei – cu totul diferită de Jaguarul tip E pe care-l avea cu șase ani în urmă, se gândi Julie.

– Mașina asta e super! exclamă Emma entuziasmată, urcând în spate și trântindu-se pe perna moale a banchetei.

– Da…

Robert se așezase la volan și coapsa lui era doar la câțiva centimetri de a ei. Conștientizarea acestei apropieri pe care cea mai mică mișcare ar fi putut-o transforma în atingere, îi trezi Juliei un val de amintiri pe care le crezuse uitate.

Dar, se putea uita, de fapt? Poate c-ar fi fost mai bine spus că mintea acoperea cu văluri tot ce vroia să uite și, atât timp cât vălurile nu erau îndepărtate, te puteai amăgi cu gândul acelei iluzorii uitări.

– Sper că mama ta nu are nimic grav, spuse ea mai mult pentru liniștea Emmei.

– O răceala, atâta tot.

– Unde ne duci unchiule Robert?

– Mergem în oraș, Emma. Acolo locuiesc eu – am un apartament. Ești curioasă să-l vezi?

– Unde e mama ta? întrebă Julie, întorcându-se repede spre el.

– Nu e cazul să te alarmezi, Julie. Ne așteaptă acasă.

– Nu mă alarmez. Ura totuși starea de tensiune pe care i-o provoca în mod intenționat.

– Vrei să spui că bunica ne așteaptă la tine acasă?

– Exact; abia așteaptă să te vadă.

Tonul cu care Robert îi vorbea Emmei era complet diferit față de cel cu care i se adresa ei. Era normal, după

tot ce se întâmplase. Poate că, totuși, i-ar fi fost mai ușor de suportat un acces de furie din partea lui, decât această politețe formală, atât de rece.

– Mama ta locuiește la tine? îndrăzni ea în cele din urmă; trebuia să întrebe.

– Nu, nu mai locuiește în Richmond, cum probabil știi, dar are un apartament în oraș.

– Înțeleg. De fapt, altceva o interesa: dacă urma să locuiască împreună cu Lucy, așa cum dedusese din scrisori, un apartament în oraș nu era chiar locul pe care l-ar fi ales pentru Emma. După libertatea de care se bucurase dincolo, îi va fi foarte greu să se adapteze noilor condiții.

Nici Robert nu ușura cu nimic situația, lăsând-o s-aștepte așa, să vadă ce se-ntâmplă cu ele, fără să-i dea nici un indiciu. Și încă nu pomenise nimic de Michael! Poate din cauza prezenței Emmei. Sau dintr-un alt motiv? Trebuia să-și dea seama că, în cele trei luni cât trecuseră, au fost nevoite amândouă s-accepte și să se-mpace în cele din urmă cu acel crud adevăr. Totuși, nu ea era cea care s-aducă în discuție acest subiect.

– Voi putea vedea Palatul Buckingham de la fereastra camerei mele?

– Draga mea, Londra nu e ca Rhatoon; sunt o mulțime de clădiri și zgârie-nori.

– Și-atunci, ce-am să văd de la fereastră? Marea?

– Nu, nu marea, probabil alte case.

– Nu mai dezamăgi copilul înainte de a vedea unde va locui. De fapt, se adresă el de data aceasta Emmei, vei vedea Palatul de la fereastră.

– Adevărat? Cât de sus e apartamentul?

– Foarte sus – de fapt, la ultimul etaj al unui zgârie-nori.

– Oh! Și cum se ajunge acolo? Se urcă pe o mulțime de scări în spirală, ca la pagode?

– Sunt lifturi, interveni Julie.

– Lifturi electrice: apeși pe un buton și ajungi la etajul dorit.

Julie își dădu seama cât de aproape era Robert de a câștiga afecțiunea Emmei. N-ar fi vrut asta; poate că era o dovadă de egoism din partea ei, dar nu accepta așa ceva, cel puțin nu acum. Nu acum, când Michael murise.

De ce-a trebuit să moară? Universul lor părea atât de sigur și de liniștit și acum totul se prăbușise.

– Și dacă se defectează? Sau, dacă nu e electricitate?

– Există scări pentru situații de urgență, dar n-aș vrea să fiu nevoit să le folosesc. Cât despre piciorușele tale, oricum s-ar toci înainte de-a ajunge la ultimul etaj.

Emma râse, iar Julie încercă să se concentreze asupra a ceea ce vedea pe fereastra mașinii. Orașul se schimbase mult, iar în privința autostrăzilor, se îndoia că va avea curajul să se aventureze singură cu mașina. De fapt… poate că nici nu va avea posibilitatea să-și cumpere mașină. Michael lăsase toate acțiunile sale familiei și

micul venit care-i revenea după ce lucrase ca secretară abia îi va ajunge pentru a se întreține; nu vroia să se îndatoreze față de familia Pemberton.

Când ajunseră în centrul Londrei, începu să recunoască locurile: străzi și clădiri se profilau în jurul ei cu o familiaritate dureroasă. Trecând pe lângă strada unde erau birourile Companiei de Construcții Pemberton, își aminti de prima ei zi de lucru acolo, ca dactilografă. Apoi, promovase până când ajunsese secretara lui Vincent Harney prin care fusese prezentată președintelui companiei, Robert Pemberton. Își simți din nou nervii încordați – situația clasică, se gândi ea cu amărăciune; cadrul romantic ideal… și cât de catastrofal s-a terminat totul!

Robert opri mașina într-o piațetă liniștită în fața unui bloc imens, absolut impunător. Din spatele ușilor turnante din sticlă, veni imediat portarul, recunoscând mașina lui Robert.

– Bună ziua, domnule. Vă pot ajuta la bagaje?

– Mulțumesc Norris, mă descurc. Cumnata mea și fetița ei vor sta la mine câteva zile, explică el, observând privirea curioasă a acestuia. Tocmai s-au întors din Malaiezia.

Ochii Juliei se măriră de surprindere la aflarea neașteptată a veștii. Vor sta cu Robert. Nu putea spune nimic de față cu Norris, așa că se mulțumi să-i arunce lui Robert o privire pătrunzătoare. Acesta păru total indiferent față de reacția ei și, luând valizele, le invită înăuntru.

Julie o luă pe Emma de mână și urcă treptele, indignată. Ce-nseamnă povestea asta? De ce să locuiască la el? În scrisori, Lucy spusese că vor sta la ea, că și așa se simțea singură, acum când Robert avea casa lui și că le va primi cu toată inima. Sigur că fusese oarecum sceptică; dar nu-și putea închipui că soacra ei își schimbase chiar atât de radical atitudinea față de ea. Dar chiar și așa fiind, nu se-ndoise de aranjamentul hotărât.

– De ce trebuie să stăm la tine, Robert? întrebă ea totuși în lift. Am înțeles din scrisorile mamei tale că urma să stăm la ea.

– Și tu, acum, Julie! Hei, Emma, cum ți se pare?

– Durează mult s-ajungem sus?

– Nu, câteva secunde. Uită-te la becul roșu care se-aprinde în spatele fiecărei cifre.

– Ah, da! Uite, mami, aproape am ajuns. Ce gol în stomac simt!

Imediat, liftul se opri și păși într-un hol cu mochetă groasă. Erau doar două uși pe palier, dintre care una era categoric o ușă de serviciu: însemna că apartamentul lui Robert era enorm.

Când ajunseră în fața apartamentului, ușa se deschise și un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr cărunt și mustață de culoarea ghimberului, îmbrăcat complet în negru, îi întâmpină.

– El este Halbird, Julie; mă însoțește pretutindeni, rezolvă orice, e un fel de factotum.

– Bună ziua, Halbird.

– Bună ziua, doamnă. Și tu, domnișoară… sper c-ai avut o călătorie plăcută, deși ați ajuns pe-o vreme îngrozitoare.

– Îngrozitoare! repetă Julie, ca un ecou.

– De ce nu e și mustața căruntă, ca părul?

– Emma! strigă Julie îngrozită, în timp ce Halbird și Robert se amuzau copios.

– Nu știu, domnișoară. Poate că înghețul n-a ajuns până acolo…

– Cum adică?

– Lasă discuția pe altădată. Acum, vino, te-așteaptă bunica. Dar nu chiar atât de mult încât să fi venit până la ușă măcar, se gândi Julie, apoi se mustră pentru răutatea ei.

– Intră, o invită Robert cu răceală.

– După tine, Robert, este casa ta.

O privi dur, apoi, fără a spune un cuvânt, o luă pe Emma de mână și intră în încăperea enormă unde, pe o canapea joasă lângă fereastră, stătea mama lui.

În timp ce soacra ei o îmbrățișa cu căldură pe Emma, mirându-se cât de mult crescuse, Julie rămase la mică distanță în spatele acesteia, cu o ușoară ezitare, simțindu-se ridicol de vulnerabilă. Își amintea clar când fusese prezentată prima oară lui Lucy Pemberton – de fapt când Robert o prezentase; știuse din prima clipă că nici o fată nu se va ridica vreodată la înălțimea pretențiilor pe care Lucy Pemberton le avea pentru fiii ei.

Ținând-o strâns la piept pe Emma, Lucy întinse o mână spre Julie.

– Julie, draga mea, te rog să mă scuzi! Dar este atât de minunat s-o revăd pe Emma și… după… după tot ce s-a întâmplat…

– Și eu mă bucur să te revăd, Lucy, spuse Julie sărutând-o. Abia apoi își dădu seama că Lucy nu spusese că se bucură s-o revadă pe ea, dar alungă imediat din minte astfel de gânduri și se așeză pe canapea, lângă soacra ei.

– Îmi cer scuze că n-am venit la aeroport, dar am fost foarte răcită și Robert a insistat să rămân acasă.

– Foarte bine c-ai rămas. Acum te simți mai bine?

– Mult mai bine. Robert, dragul meu, vrei să-l rogi pe Halbird să ne aducă un ceai? Ah, avem atât de multe să ne spunem! exclamă ea brusc, îmbrățișând-o pe Emma. Trebuie să ne cunoaștem bine, nu-i așa, Emma?

– Locuiești aici, bunico? întrebă Emma, fascinată de luxul care o înconjura.

– Nu, draga mea, eu locuiesc într-un apartament mult mai mic, îl vei vedea curând. Dar unchiul Robert primește oaspeți aici, de aceea trebuie să aibă la dispoziție un spațiu mare.

Julie simțea că-și pierde răbdarea. Nimeni nu-i spunea ce se petrece. De ce veniseră aici? De ce nu stăteau la Lucy, cum fusese aranjat? De ce nu spunea Lucy nimic? Când aveau de gând să vorbească – să vorbească despre lucruri cu adevărat importante?! De exemplu, despre moartea lui Michael!

Capitolul 2

Emma dormea, iar Julie se schimba pentru cină. După ceaiul pregătit de Halbird, însoțit de o mulțime de sandvișuri și prăjituri, Emmei i se făcuse imediat somn și mersese la culcare fără nici un protest.

Camera Emmei și a Juliei erau legate prin baia comună; camera Emmei, mai mică, avea covorul și draperiile în nuanțe de albastru, iar a Juliei avea covorul alb și draperiile și husele, violet.

Julie se privi critic în oglindă în timp ce-și peria părul. Se schimbase mult? Arăta mult îmbătrânită? Oare lui Robert îi părea diferită?

Oftă. Ce mai conta părerea lui Robert? Deși nu se spusese nimic, știa că șederea lor doar pentru câteva zile acolo era oarecum determinată de neîncrederea lui Lucy. Nici ea nu intenționa să rămână în apartamentul lui mai mult decât era absolut necesar, chiar dacă aceasta ar fi însemnat să-și ia un serviciu și să-și găsească o altă locuință.

Se examină și mai atent în oglindă. Avea cearcăne – se cunoștea că nu doarme bine. Dar și așa n-avea nici o importanță, pentru că nimănui aici nu-i păsa cum arată; Lucy o accepta numai pentru că exista Emma, iar Robert….

Simți un fior de teamă. Nu, nu se va mai gândi la trecut. Se va gândi doar la prezent. La naiba, cu restul!

Se ridică și merse în salon, atrasă de aroma de cafea ce se simțea în încăpere – acea încăpere imensă care reușea totuși să creeze o atmosferă plăcută, caldă și intimă. Tresări auzind ușa închizându-se și, întorcându-și privirea de la fereastră, îl văzu pe Robert.

– Ce bei? întrebă el, pregătindu-și un whisky.

– Gin cu apă tonică, te rog. Nu-mi spui de ce ne-ai adus aici?

– Are importanță? Te asigur că nu din motive egoiste.

– Ce să înțeleg?

– Exact ceea ce spun. Mama nu vă poate găzdui acum și, în calitate de văduvă a lui Michael, ești binevenită aici.

– Nu pari prea entuziasmat.

– Nu? Îmi pare rău.

– Nu-ți pare rău deloc, izbucni ea, ca apoi să regrete imediat. Ceea ce nu înțeleg este de ce mama ta s-a oferit să ne cheme, pe mine și pe Emma, să locuim la ea, din moment ce nu intenționa să facă acest lucru.

– Ai fi venit dac-ai fi știut că îți ofer un cămin?

– Sigur că nu.

– Și-atunci…

– Vrei să spui c-am fost adusă înșelându-mi-se buna credință?

– Nu mai dramatiza, Julie. Trebuia să fii adusă înapoi aici. Era singura modalitate.

– De ce trebuia? Mama ta nu m-a vrut niciodată cât… cât a trăit Michael. De ce m-ar vrea acum, când Michael nu mai e?

– Mama se-mbracă pentru cină. N-avem mult timp la dispoziție. Aș vrea să-mi povestești ce s-a întâmplat – înainte ca ea să vină.

– În legătură cu moartea lui Michael?

– Firește.

– De ce „firește"? Nu te-ai arătat prea interesat până acum.

– Nu vreau să pierd timpul certându-mă cu tine, Julie, spuse el, bombănind după. Spune-mi ce s-a întâmplat. Doar nu putem discuta asta față de Emma, iar mama suferă prea mult pentru a putea avea o discuție coerentă față de ea.

– Și eu nu sufăr, bineînțeles; nu mi-a fost decât soț…

Cu toți mușchii încordați, Robert își luă un trabuc și-l aprinse nervos, abia stăpânindu-și o izbucnire violentă.

– Ce vrei să-ți spun, Julie? Vrei s-auzi tot felul de platitudini din partea mea? Mă-ndoiesc. Am știi imediat amândoi că sunt lipsite de sinceritate. Dar, indiferent ce crezi, mi-am iubit fratele și vreau să știu cum a murit. Acum, vrei să-mi povestești?

Julie se-ntoarse cu spatele la el, nesuportând să-l privească în timp ce vorbea despre acel subiect care era încă o rană deschisă în sufletul ei.

– Ai citit buletinele medicale; n-ai venit să-l vezi.

– Nu. Acum regret amarnic.

– Regreți, într-adevăr? Ei bine, nu știu ce altceva să-ți spun… N-am știut de prima criză, dacă te interesează. Michael nu i-a permis medicului să spună nimănui. Credeam că e suprasolicitat, obosit. N-am bănuit că inima lui nu suporta acea căldură. E-adevărat, se-ngrășase, bea destul de mult, dar nu era nimic neobișnuit în asta. Cred că nici el n-a luat-o prea în serios. Dar, la a doua criză, la atât de scurt timp după prima, n-a mai avut puterea de a rezista… Vocea i se frânse, copleșită de durere. Michael fusese atât de tânăr, de bun; nu merita să moară.

– Înțeleg, spuse Robert pregătindu-și încă un pahar cu whisky. A suferit mult înainte să moară?

– Nu. Medicamentele prescrise îl mențineau într-o stare de letargie. Câteodată, nici pe mine nu mă cunoștea. Totuși, cred că bănuia că nu mai exista nici o speranță.

– Ar fi trebuit să mă chemi. Știai c-aș fi venit, dac-aș fi știut… dac-aș fi bănuit…

– Nu m-a lăsat să chem pe nimeni; nu știu de ce, dar n-am putut trece peste voința lui.

– Aș fi venit la înmormântare, dar n-am fost în țară când a sosit telegrama și acolo totul s-a făcut mult mai rapid decât s-ar fi făcut aici.

– Da. Termină de băut ginul și se depărtă cât mai mult de el. Mai vrei să știi ceva?

– Ești atât de indiferentă?

– Indiferentă! Dumnezeule, crezi că sunt indiferentă?

– Nu ești? Nu văd nici o lacrimă în ochii aceia verzi atât de limpezi.

– E oribil din partea ta să spui așa ceva.

– De ce? Mă-nșel? Ești chiar văduva neconsolată?

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Nu eu am vrut să vin aici! Nu eu am cerut să fiu sub tutela puternicilor Pemberton! Nu vreau nimic de la nici unul din voi – cu atât mai puțin de la tine!

– Da, Julie, arată-ți adevăratul caracter, spuse el printre dinți, pălind. Arată ce ticăloasă egoistă ești!

Julie făcu un pas spre el, hotărâtă să-l pălmuiască, dar chiar în acea clipă se deschise ușa și intră Lucy, îmbrăcată cu o rochie lungă neagră din dantelă și purtând la gât un colier de perle. Nu arăta cei aproape șaizeci de ani pe care-i avea și privind-o, Juliei îi veni greu să creadă că nu se simțise suficient de bine pentru a le aștepta la aeroport. Oricum, n-avea rost să se mai supere acum. În câteva zile, maximum o săptămână, își va găsi o locuință și atunci se va elibera definitiv de această familie!

– Bună! Încă mai ești aici, Robert? Credeam că întâlnirea ta era la șapte și jumătate. E deja târziu.

– Nu-i nici o grabă, mamă.

– Nu sunt sigură dacă Pamela ar fi de acord cu tine, dragul meu. Trebuie să faci cunoștință cu Pamela, Julie; Pamela Hillingdon – poate ai auzit de această familie. Robert și cu ea se vor căsători în primăvară.

– Da, într-adevăr, dar nu știu dacă voi avea această ocazie, având în vedere că frecventăm cercuri diferite.

– Nu-nțeleg ce vrei să spui, Julie, spuse Robert indiferent, chiar pe punctul de a ieși din cameră.

– Sper că nu vei face greutăți, Julie.

– Chiar, Julie, ce vrei să spui?

– E evident. Emma și cu mine nu putem locui aici. În câteva zile, intenționez să-mi găsesc ceva de lucru și o locuință.

– Cum? Lucy își duse mâna tremurândă la tâmplă și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun. Cred că nu vorbești serios, Julie?

– Seriozitatea ei nu prea are importanță acum. Nu cunoaște toate datele.

– Ce anume? întrebă Julie, împreunându-și mâinile, temătoare.

– Nu i-ai spus?

– Ce trebuie să mi se comunice? Există vreun motiv pentru care să nu am voie să fac ce doresc? Pentru că dacă există, îl voi combate.

– Julie, te rog, nu ne face dificultăți. Nu vrem decât ceea ce e mai bine pentru… tine și pentru Emma.

– Nu vreau să te reţin, Robert. Spune ce este de spus şi pe urmă du-te la întâlnire.

După străfulgerarea din privirea lui, Julie îşi dădu seama că, dacă ar fi rămas singuri, şi-ar fi spus lucruri pe care apoi cu siguranţă le-ar fi regretat, deşi era puţin probabil ca Robert să regrete vreodată ceva.

– Michael a lăsat un testament, începu el în cele din urmă.

– Ştiu; a lăsat familiei voastre toată acţiunile lui din cadrul companiei. Dar n-am nevoie de nimic.

– Nu vorbi prostii! izbucni Robert iritat, turnându-şi din nou whisky în pahar.

– Nu ne putem păstra calmul? interveni Lucy.

– Foarte bine, voi încerca să fiu cât mai succint. Michael şi-a lăsat acţiunile din cadrul companiei în păstrarea familiei noastre până când Emma va împlini douăzeci şi unu de ani. Până atunci, este sub tutela mea.

– Nu se poate!

– Ba da. Şi te sfătuiesc să nu încerci nici o acţiune juridică de contestare.

Julie se sprijini de spătarul scaunului, nu putea crede că era adevărat. De ce să fi făcut Michael un astfel de testament? Fără să ştie… fără să ştie…

– Dumnezeule, Robert, o să leşine, o auzi pe Lucy ca prin vis, apoi se simţi aşezată pe un fotoliu, fără a avea puterea de a da la o parte braţele puternice ale lui Robert.

Imediat ce senzația de amețeală trecu puțin și deschise ochii, îl văzu pe Robert întinzându-i un pahar în care turnase un lichid de culoarea chihlimbarului.

– Bea asta; te va face să te simți mai bine.

– Nimic nu mă poate face să mă simt mai bine. Ia-l.

– Nu te comporta prostește, spuse Robert împingând paharul în mâna ei, aproape forțând-o să-l ia ca să nu se verse pe rochie.

Julie rămase privind în gol, tremurând, incapabilă de a cuprinde cu mintea ceea ce tocmai auzise.

– Du-te, Robert; mă descurc singură, îl asigură Lucy, deși părea agitată și speriată.

– Ești sigură?

– Da. Julie trebuie să-nțeleagă în ce postură se află. În calitate de văduvă a lui Michael.

– Încetează de-a mai vorbi despre mine ca și când nici nu m-aș afla aici.

– Ești în stare să discuți în mod rațional și să fii rezonabilă? întrebă Robert, privind-o cu răceală.

– Cum pot să fiu rezonabilă? Emma e copilul meu.

– Dar mie-mi revine responsabilitatea pentru ea.

– Oare ce l-a putut determina pe Michael să facă așa ceva? se tângui Julie, cu inima frântă de durere.

– Nu te mai lamenta. Fiul meu și-a dat seama că, în cazul în care se-ntâmplă ceva cu el, persoana cea mai în măsură să-i crească fiica este fratele lui.

– Bine, dar eu sunt mama ei!

– Da, dar fără noi, ce i-ai putea oferi? N-ai avut niciodată nimic….

– Nu banii sunt totul…

– N-am spus nimic despre bani.

– Nu, dar la asta te-ai gândit, nu-i așa?

– Este vorba de alte calități.

– Adică?

– Pentru Dumnezeu! interveni Robert. Încetați cu această discuție! Nu mai contează motivul pentru care Michael a hotărât așa. Decizia e luată și trebuie să găsim calea cea mai potrivită pentru a o duce la îndeplinire.

– Nu mă interesează să găsesc nici o cale, strigă Julie trântind pe masă paharul neatins și ridicându-se, deși încă nesigură pe picioare. Presupun că de-asta mi-ai scris, Lucy, să vin, nu-i așa? Știai că dacă mi-ai fi spus adevărul, n-aș fi fost de acord.

– E-adevărat că mama ți-a scris așa pentru a-ți ușura situația, dar, indiferent dacă-ți place sau nu, există acest testament și va fi respectat.

– Aș putea să-l contest.

– Da, ai putea, dar cum fratele meu specifică faptul că trebuie ca și tu să fii întreținută, nu cred că vreun avocat va accepta acest caz. În definitiv, ce ai de contestat?

– Trebuie să existe o ieșire… Nu… nu se poate să fiu forțată să locuiesc aici.

– De acord. Tu poți locui unde vrei, dar dacă dorești să rămâi cu Emma, atunci va trebui să faci exact ceea ce vreau eu.

– Adică?

– Să rămâi aici până e gata casa de la țară pe care am cumpărat-o; apoi poți locui cu Emma acolo și cu o guvernantă tânără pe care am angajat-o deja pentru ea.

– Vrei să spui… c-ai cumpărat deja casa… ai angajat deja pe cineva… toate acestea fără să mă consulți?

– Am făcut-o în numele testamentului lui Michael.

– În curând te căsătorești; cum vei putea avea grijă de Emma?

– Până mă căsătoresc, am de gând să-mi petrec aproape fiecare weekend cu ea. După aceea, nu mă-ndoiesc că se va putea aranja astfel încât să fim împreună din când în când la sfârșit de săptămână și în vacanță. Nu sunt absurd, Julie – nu-ți iau fiica.

– În măsura în care nu hotărăști altfel! Și dacă această logodnică a ta – această Pamela – nu e de acord?

– Pamela știe deja de această responsabilitate a lui Robert. Julie, părerea mea e că te porți extrem de nerecunoscător, de parcă Robert ar intenționa s-o răpească pe Emma și să-ți interzică orice legătură cu ea; de fapt, consider că dă dovadă de foarte multă generozitate.

Julie scutură din cap neputincioasă, izbindu-se cu desperare de calmul și detașarea lor, ca de un zid. Nu putea face nimic și singurul răspunzător pentru toate acestea era Michael. De ce făcuse așa ceva? Mai ales că el era cel mai în măsură să-și dea seama cât de îngrozitor era pentru ea să-i fie îndatorată cumva lui Robert.

În tăcerea care se lăsase pentru câteva clipe, sunetul ascuțit al telefonului îi făcu să tresară. Robert ezită puțin, apoi merse repede și ridică receptorul.

– Da! Ah, bună, Pamela. Da, știu. Te rog să mă scuzi, a intervenit ceva. Au sosit, da. Știu, știu… plec imediat.

– Cina este gata, doamnă, anunță Halbird care apăru purtând un sorț alb imens.

– Mulțumesc, Halbird. Venim în câteva minute. Cred c-ai înțeles că Robert ia cina în oraș, se adresă ea în șoaptă Juliei. Sper că putem sta la masă în liniște, fără alte izbucniri melodramatice.

– Asta ai vrut, nu-i așa? N-ai fost niciodată de acord să mă căsătoresc cu Michael, iar acum ești hotărâtă să controlezi și viața Emmei.

– Tot așa cum tu ai fost hotărâtă să intri în această familie; nu l-ai putut avea pe Robert, așa că te-ai mulțumit cu Michael.

Julie deschise gura indignată, ca pentru a spune ceva, apoi, fără a rosti nici un cuvânt, deschise ușa și ieși din cameră.

Rămase în picioare în mijlocul dormitorului ei, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Nu rezolva nimic dacă mai continua așa. Avea nevoie de timp să se gândească, să se adapteze noilor condiții… să încerce să salveze ceva din speranțele ei de viitor; comportându-se prostește, nu făcea altceva decât să distrugă orice șansă ca ea și Emma să ducă o viață normală.

Avea palmele umede, fruntea transpirată. I-ar fi fost imposibil să stea la masă și să mănânce alături de Lucy Pemberton. Sub impulsul momentului, își desfăcu fermoarul rochiei, intenționând să facă un duș pentru a se răcori puțin, când, fără să mai bată la ușă, intră Robert.

– Ce naiba faci? Halbird așteaptă să servească masa, iar eu trebuie să plec.

– Nu deranjez programul nimănui, dar oricum, n-aș putea mânca nimic.

– Pentru Dumnezeu, Julie, fii rațională. Încerc să fiu cât se poate de răbdător. Și-acum, te rog – nu-ți spun, nu-ți impun, ci pur și simplu te rog să mergi să mănânci împreună cu mama și să-ncerci să te comporți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Pesemne că glumești.

– Nu-nțelegi? Nu trebuia să se-ntâmple așa. Dac-ai fi fost pregătită s-accepți…

– Mila ta, Robert? Mulțumesc, n-aș putea accepta niciodată așa ceva.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce intenționezi să faci? întrebă el exasperat, înaintând spre centrul camerei, după ce împinse ușa, ca apoi s-o deschidă din nou.

Julie rămase pe loc. Nu-i va îngădui s-o intimideze.

– Nu știu încă. Poate că va trebui s-accept planurile tale în ceea ce-o privește pe Emma, dar eu… n-am de gând să rămân dependentă de tine.

– Ce vrei să faci?

– Îmi voi găsi ceva de lucru. Dac-ai angajat o guvernantă pentru Emma, prezența mea nu va mai fi imperios necesară măcar o parte din zi. Ce-ai vrea să fac, Robert?

– Să te comporți așa cum ar trebui să se comporte văduva lui Michael Pemberton – cu decența și bună-cuviința cuvenite. Ce-ai făcut în toți acești ani în Malaiezia? Cum îți umpleai timpul?

– Era altceva. Aveam un cămin, un soț… o familie de care aveam grijă. Se-ntoarse într-o parte, nemaisuportând privirea pătrunzătoare a ochilor lui cenușii.

– Încă mai ai o familie. Doamne, Julie, continuă el, cu voce răgușită, privindu-i spatele dezgolit de rochia al cărei fermoar îl desfăcuse, de ce ești atât de slabă? De când n-ai mai mâncat cum trebuie?

Julie se-ntoarse brusc cu fața la el, dându-și seama, stânjenită, că era deschisă la rochie.

– Te rog, pleacă și lasă-mă. Sunt obosită, aș vrea să mă culc.

– Julie…

Un zgomot în spatele lor îl întrerupse și Julie o văzu pe soacra ei stând în prag.

– Robert! Încă mai ești aici? Trebuia să fii deja plecat. Am venit să văd ce… face Julie. Vocea i se pierdu, când îi observă rochia desfăcută. Dumnezeule, ce se-ntâmplă aici?

– Nu se-ntâmplă nimic. Vă rog, plecați – amândoi. Nu mi-e foame; sunt foarte obosită. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

– Plec, spuse Robert ieșind imediat din cameră, adresându-se mamei lui. Noapte bună.

– Noapte bună, dragul meu. Înțeleg că nu-mi veți ține companie la cină, reluă ea, după ce Robert plecă.

– Da. E prea mult să cer să fiu lăsată în pace?

– Nu, sigur că nu. Numai să nu-ți închipui că nu-nțeleg.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să mai și explic? întrebă ea rece, privindu-i ostentativ ținuta. Să-l primești pe Robert așa…

– El a intrat, fără să bată la ușă.

– Mă-ndoiesc. În nici un caz fiul meu n-ar intra neanunțat în dormitorul unei femei tinere.

– Pleacă… Te rog, pleacă.

Lucy ezită o clipă, apoi, încuviințând din cap, ieși fără să mai spună nimic.

Julie închise numaidecât ușa, rezemându-se de ea, abia reușind să se mai țină pe picioarele tremurânde. Cum va putea suporta totul?

Capitolul 3

A doua zi dimineață, Julie deschise ochii cu mare greutate, trezită de Emma care sări în patul ei. Brusc, copleșită de amintirea evenimentelor din ziua precedentă, avu tendința să-și îngroape din nou fața în pernă și să rămână acolo, nemișcată, ca în singurul loc de refugiu posibil. Apoi, văzând chipul luminos al Emmei, știu că nu poate să-i strice plăcerea.

Emma era deja îmbrăcată și era clar că existase cineva care o supraveghease, pentru că pantalonii și puloverul pe care le purta nu erau dintre cele care fuseseră despachetate cu o seară înainte.

– E zece! De ce nu m-ai trezit mai devreme?

– Bunica a spus că ești obosită, iar unchiul Robert că te vei simți mai bine după un somn prelungit.

– Asta înseamnă că ei s-au trezit…

– Bunica nu s-a îmbrăcat încă. Am luat micul dejun cu ea, în camera ei și unchiul Robert a venit puțin mai târziu și a întrebat ce haine port de obicei.

– Înțeleg! Și te-ai spălat pe față și pe dinți?

– Da! Mi-a arătat unchiul Robert unde găsesc tot ce-mi trebuie.

Și Halbird…

– Domnul Halbird, scumpa mea.

– Da, bine, domnul Halbird mi-a despachetat lucrurile și le-a aranjat în dulap.

– Trebuia să mă trezești. Acum unde sunt ceilalți?

– Bunica se-mbracă și unchiul Robert s-a dus să pregătească mașina. Plecăm.

– Cine?

– Unchiul Robert și cu mine; mergem să vedem casa cea nouă.

– Ești sigură că unchiul Robert a spus că te ia și pe tine?

– Sigur că da! A spus că-mi arată și Palatul Buckingham.

Julie intră la duș, dezorientată; tare mult și-ar fi dorit să aibă capacitatea Emmei de-a se adapta cu atât de multă ușurință noilor condiții, de-a accepta lucrurile așa cum sunt, fără a căuta motive ascunse.

– Când plecați? o întrebă ea ieșind din baie, străduindu-se ca vocea ei să n-aibă nici o nuanță posesivă.

– Cred că nu peste mult timp – când ești gata, probabil.

– Ce legătură am eu?

– Vii și tu, nu-i așa?

– A spus asta unchiul Robert?

– Păi, mi-a spus să vin să te trezesc și să te-ntreb dacă vrei cafea.

– Și? M-ai întrebat?

– Am uitat.

– Ei bine, da, vreau. Acum, fugi, vin și eu după ce mă-mbrac.

Emma fugi spre ușă, apoi se opri, ezitând.

– Îți place aici, mami, nu-i așa? Adică… îți place de unchiul Robert și de bunica și… de toți?

– Cum să nu? Du-te, nu-ți mai face griji, totul e perfect.

Abia după ce se îmbrăcă, Julie se gândi la-ntrebarea ciudată a Emmei. Ce-o fi făcut-o să se-ndoiască de faptul că totul era bine? Probabil atmosfera tensionată din mașină, când s-au întors de la aeroport.

Își pusese o pereche de pantaloni strâmți din catifea mov și un pulover crem și se-ndreptă, hotărâtă, spre living. Abia acum observă holul cu tapet auriu pe care erau câteva picturi în stil impresionist francez, covorul gros albastru cu auriu, măsuța cu încrustații aurii și cele două scaune de lângă ea.

Își adună curajul și deschise ușa: Emma și bunica ei stăteau pe o canapea joasă lângă fereastră, cu o carte de povești din care Lucy îi citea, în timp ce Halbird ștergea praful de pe rafturile pe care se afla echipamentul electronic de înaltă performanță.

– Bună dimineața, doamnă Pemberton, o salută acesta, oprindu-se din treabă. V-am pregătit ceva în sufragerie.

– Nu trebuia să te deranjezi.

– Bunica îmi citește o poveste, spuse Emma văzând-o.

– Bună dimineața, Julie. Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc. Scuză-mă, mă duc să-mi beau cafeaua.

Lucy se concentră din nou asupra cărții, apoi ridică privirea și i se adresă iar.

– Mă gândeam să mergem la cumpărături după-amiază. Copilul acesta e îngrozitor de prost îmbrăcat pentru iarna de aici.

– Majoritatea hainelor Emmei sunt în cuferele care vin cu vaporul.

– Știu; au ajuns deja.

– Și unde sunt?

– La cealaltă casă. Ce rost avea să le aducem? Nu veți sta mult aici.

– Bine, dar nici eu n-am suficiente haine la mine… nu mă descurc mai mult de câteva zile.

– Poți să-ți cumperi și tu. Oricum, mă-ndoiesc că hainele tale de acolo îți vor fi de mare folos aici. Nu-i vorba numai de climă, care e cu totul alta, dar aici va trebui să te îmbraci distins, elegant. Și, ca văduvă a lui Michael…. își tamponă ochii.

Julie se-ntoarse. Nu mai suporta să spună nimic. Nici nu mai avea încredere în ea c-ar mai putea vorbi fără a provoca un alt scandal. În plus, Emma le privea îngrijorată, când pe una, când pe cealaltă, și nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a discuta despre Michael. Îl urmă, așadar, pe Halbird în sufragerie, o încăpere bine luminată și extrem de spațioasă unde, pe masa lungă lustruită, o așteptau cafea, chifle calde, dulceață, ouă.

– Nu trebuia să faci asta pentru mine, spuse ea emoționată de gestul lui Halbird.

Îi făcea bine să știe că măcar el se bucura de venirea ei.

Deși se afla în aceeași stare de spirit, îi era foame și, după ce mâncă bine, constată că e mai pregătită să-nfrunte lumea în general și pe Pembertoni în special.

Tocmai discuta cu Halbird despre schimbările pe care le observase în Londra, când intră Robert.

– Ei bine, spuse el direct, întrerupându-i. Ești gata?

– Gata pentru ce?

Robert aruncă o privire plină de înțeles spre Halbird care făcu un semn discret din cap și ieși.

– Nu te-a anunțat Emma?

– A spus ceva… că mergi cu ea să-i arăți noua casă.

– Exact. Firește, cred că și tu vrei să-ți vezi noul cămin.

– Ah, mulțumesc. Cât de îndatoritor din partea ta!

– Pentru Dumnezeu, Julie, nu mai putem continua așa. Nu putem să ne purtăm civilizat măcar în fața Emmei? M-am săturat de această ceartă continuă.

– Și eu!

– Și atunci?

– E ușor pentru tine, când totul este așa cum vrei tu!

– Încetează, Julie! Ce vrei să spui? Fac tot posibilul să fiu tolerant.

– Tolerant! Față de ce trebuie să fii tolerant?

– Față de tine! Crezi că, dac-aș fi avut de ales, aș fi acceptat vreodată această situație?

– Așa a vrut mama ta.

– Dar nu eu! Crede-mă, Julie, m-am rugat la Dumnezeu să nu te mai văd niciodată!

– Sunt convinsă.

– Ah, Julie. Așa n-ajungem nicăieri. Ce-a fost în trecut, a fost. Trebuie să acceptăm amândoi acest fapt. Iar Michael a hotărât să vă lase, pe tine și pe Emma, în grija mea – să ne amintim cel puțin asta.

– Cum aș putea uita?

Robert făcu un gest de neputință, apoi, apropiindu-se își puse o mână pe umărul ei, în semn de compasiune față de durerea pe care presupunea c-o simte. Julie, însă, se retrase, ca și cum atingerea lui ar fi ars-o. Cu maxilarele încleștate, se depărtă imediat de ea și ieși din cameră.

Julie rămase acolo, tremurând. Solicitudinea lui fusese atât de neașteptată, încât efectul asupra ei, extrem de puternic, o copleșise. Își imaginase că va simți o oarecare nostalgie revăzându-l pe Robert, în nici un caz acele emoții atât de intense la fiecare apropiere a lui… iar când o atinsese… da… reacția ei fusese aceeași ca întotdeauna atunci, demult. Își duse mâinile la obrajii fierbinți. Era o nebunie – doar nu mai era o adolescentă ușor de impresionat, ci o femeie de douăzeci și șase de ani care fusese căsătorită timp de aproape șase ani. Cum a putut reacționa atât de violent la un gest indiferent? Unde-i era stăpânirea de sine cu care se mândrise întotdeauna? Ce trebuie să fi gândit el despre ea?

Deodată, ușa se deschise și apăru Emma, pe chipul căreia se așternu imediat îngrijorarea, văzând-o.

– Ce s-a întâmplat, mami? Iar plângi pentru tati?

– Nu plâng, scumpo… mi-a intrat ceva în ochi.

– Te-așteptăm, vii?

O urmă pe Emma în salon, unde Robert discuta cu mama lui.

– Nu-nțeleg de ce trebuie să meargă Julie. Am înțeles că te-ntâlnești cu antreprenorii.

– Da, dar din moment ce Julie va locui acolo, nu-nțeleg de ce n-ar vedea locul. Vrei să mergi, Julie.

Julie ezită. Sigur că vroia să meargă, dar o dimineață petrecută în compania lui Robert putea fi un adevărat

dezastru pentru liniștea ei; pe de altă parte, o dimineață în compania lui Lucy ar fi putut fi chiar mai rău.

– Sigur că vreau. Dacă m-ați fi trezit mai devreme, nu v-aș fi întârziat atât.

– Bine. Pune-ți haina – e îngrozitor de frig.

– Și când vă-ntoarceți? E aproape ora unsprezece. Ai spus că vrei să mergi la cumpărături.

Julie rămase uluită; doar nu ea propusese să meargă la magazine.

– Putem merge în altă zi, răspunse ea totuși, aruncând o privire jenată spre Robert pentru a-i observa reacția, după care îl urmă în mașină și se urcă răsuflând ușurată. Refuza să se gândească la ceea ce-i putea spune Lucy cu prima ocazie când se vor afla singure – nu se va mai lăsa intimidată.

Încercă să adopte o atitudine detașată, dar nu era ușor când Robert era acolo, lângă ea, atât de aproape și totuși atât de distant, de intangibil. Oare cum era femeia pe care mama lui părea s-o considere atât de potrivită pentru el? Era frumoasă? De cât timp o cunoștea?

Într-un târziu își dădu seama că Robert le duce într-un rapid tur de oraș, pentru a-i arăta Emmei Palatul Buckingham, apoi Parlamentul. Când Robert acceleră din nou, îl privi întrebătoare, întrucât direcția în care se-ndreptau îi deveni necunoscută.

– Pot să-ntreb unde mergem?

– Sigur. Destinația e Thorpe Hulme.

– Thorpe Hulme? N-am auzit de numele ăsta.

– Nu e un loc prea cunoscut – de fapt, e un sat.

– Acolo… e casa?

– Da.

– Și ce te-a determinat s-alegi Thorpe Hulme?

– Când mă voi căsători, vom locui la Faruborough. Părinții Pamelei locuiesc în Orpington și ea vrea să fie aproape de ei, iar Thorpe Hulme este la aproximativ zece mile de Faruborough.

Așadar, după ce Robert se va căsători, va locui la doar zece mile depărtare de ea; ideea era insuportabilă. Brusc, tânji după pacea și liniștea vilei din Rhatoon.

– Aș fi crezut că un apartament ar fi fost mai potrivit pentru tine, spuse ea, conștientă că se cuvenea să răspundă ceva. Ar fi fost mai aproape de serviciu… sau nu mai ai o activitate atât de intensă?

– Sigur că lucrez în continuare în cadrul firmei – nu sunt genul de om cărua-i place să stea fără să lucreze. Dar, normal, după ce mă voi căsători, va trebui să-mi limitez ședințele în străinătate.

– Ce schimbare!

– Credeam că ne-am înțeles să nu ne certăm de față cu Emma.

– Nu mă cert, susținu ea, deși își dădea seama că, de fapt, asta face. În orice caz, o simplă remarcă nu poate fi

numită ceartă doar pentru că nu-ți e pe plac! Regretă imediat că mai deschisese o prăpastie între ei. De ce nu putea accepta situația ca atare, fără să se mai chinuie, gândindu-se la ceea ce-ar fi putut fi?

De pe bancheta din spate, Emma o cuprinse cu brațele, într-o îmbrățișare spontană. Julie clipi, oprindu-și lacrimile; ea alesese pe ce drum să meargă în viață. Ea hotărâse să nu se umilească apelând la Robert atunci când avea cel mai mult nevoie de el. Cum putea acum să-i reproșeze, fie chiar și numai în sinea ei, pentru ceva de care el nu știuse nimic? Și totuși, era de vină…

Părăsiră șoseaua principală și merseră de-a lungul unui drum șerpuitor până ajunseră la Thorpe Hulme. Chiar și în starea aceea de deprimare, Julie își dădu seama că era un loc încântător, cu multă verdeață și un eleșteu spre care Emma arătă entuziasmată. La extremitatea satului, intrară pe o alee și, trecând de niște porți duble din fier forjat, ajunseră în fața unei case ascunse parțial de un gard viu. În curte erau parcate câteva camionete – ale antreprenorilor veniți pentru a face unele modificări.

Casa atrase imediat atenția Juliei. Era o casă în stil georgian, dintre cele care costau probabil o avere; vopsită în alb și încadrată de pini, avea un farmec deosebit.

– Ei bine, spuse Robert, oprind mașina. În tonul vocii lui nu era nici reproș, nici entuziasm.

Julie privi casa, incapabilă să-și adune gândurile. Deschise ușa mașinii și păși afară, în aerul înghețat.

– Aici vom locui, mami? spuse Emma, venind lângă ea și țopăind de bucurie. E super, nu-i așa? și fără să mai aștepte un răspuns, începu din nou să zburde.

Privind figura enigmatică a lui Robert, care venise lângă ea, Julie schiță un gest de resemnare.

– Este frumoasă! Cum ai găsit-o?

– A apărut pe piață cam acum trei luni, adică aproximativ când a murit Michael. Am cumpărat-o pentru că mi-a plăcut.

– Dar nu pentru mine.

– Ce importanță are?

Robert porni încet și, ajungând-o pe Emma, deschise ușa și intră în casă. Julie îi urmă; încerca să se familiarizeze cu gândul că aceasta avea să fie casa ei, probabil pentru toată viața. Nu… Când Emma va crește și nu va mai locui aici, atunci va pleca și ea. Va putea cumpăra un apartament, dacă-și va permite. Ciudat că nu s-a gândit niciodată să se recăsătorească.

Robert și Emma erau în vestibul, iar Robert discuta cu doi bărbați în salopete. Mirosea a vopsea și a tapet proaspăt lipit, dar era cald și plăcut.

– Aproape au terminat, o anunță Robert. Încă nu e mobilat, dar te poți uita.

– Da, aș dori mult. Robert!

– Da?

– Mulțumesc.

– Îmi mulțumești? întrebă el ironic.

– Am convenit să nu ne mai certăm.

– Bine, scuză-mă. Se pare că nu suntem în stare să discutăm normal.

– Se pare că nu.

Julie intră într-o încăpere cu pereți albi, cu excepția celui din spatele căminului, acoperit cu tapet din damasc albastru închis. Robert o urmă, lăsând-o pe Emma să exploreze singură.

– Acesta e salonul tău. Poate că nu-ți place această combinație de culori, dar n-a mai fost timp să te-așteptăm ca să le-alegi chiar tu. Dacă vrei, poți să modifici ulterior.

– Ai ales și mobila?

– Nu eu… Pamela.

– A fost foarte amabil din partea ei, spuse Julie, încercând să pară cât mai detașată. Știi cumva ce-a ales?

– Strictul necesar. Pe parcurs, poți alege tu tablourile, obiectele de decor, orice.

– Da… Și ce-nțelegi prin „strictul necesar?“

– Covoare, o canapea, televizor… Cred că va fi un covor gri cu albastru, la fel ca tapetul… Am impresia c-a ales o canapea din piele, dar nu sunt sigur.

– Mulțumesc. Asta bănuiesc că e o altă cameră de primire.

– Tu vei hotărî. Îi arătă cum peretele despărțitor putea fi dat la o parte, mărind spațiul, în cazul în care existau invitați.

Grădina din spatele casei era foarte mare, cu pomi fructiferi și pajiști. Julie se-ntoarse în vestibul, privind întrebătoare spre celelalte uși.

– O cameră pentru micul dejun, o bucătărie mare, alte dependințe, explică Robert. Vrei să urci la etaj, unde se-aud deja pașii Emmei?

Tensiunea dintre ei era atât de mare, încât Julie simțea că, dacă nu râde, va izbucni în plâns.

– E ceva nostim? întrebă el, observându-i colțurile buzelor ușor ridicate.

– Nu, sigur că nu.

– Poți urca singură dacă vrei.

– Scuză-mă, Robert. Am nevoie de timp. Totul e… atât de diferit.

– Crezi că nu-mi dau seama?

Julie se lăsă pentru o clipă pradă unei emoții pe care cu greu și-o putea stăpâni, apoi fără să mai spună nimic, urcă repede scările, de parc-ar fi-ncercat să găsească un refugiu.

Capitolul 4

Era aproape ora două când au plecat de acolo. Emma insistase să vadă totul și-i pusese zeci de întrebări lui Robert. Julie îi însoțise peste tot, însă cu un gust dulce-amar, simțindu-se o intrusă.

În una din camerele de sus, descoperiseră cuferele venite cu vaporul din Malaiezia și Emma o rugă pe Julie să le deschidă.

– Dar și-așa n-avem unde să așezăm lucrurile, se opuse Julie la început. Poate ar trebui să ducem totuși câteva schimburi de haine în apartament… Cât crezi că vom mai sta la tine?

– Mi s-a spus că vor termina de lucrat aici în aproximativ o săptămână; asta înseamnă că vă veți putea muta în… să spunem, zece zile.

– Zece zile! repetă Julie, surprinsă. Atunci, va trebui să luăm cu noi niște haine.

– Ai putea să-ți cumperi niște haine noi.

– Oare? Cum?

– Mama are cont deschis la toate magazinele mari din oraș, așa că poți cumpăra orice.

– Nu, mulțumesc, spuse ea căutând cheile cufărului în geantă.

– Trebuie să știi că în calitate de văduvă a lui Michael, ai dreptul să beneficiezi de tot ce ai nevoie.

– Ca apoi mama ta să-mi spună că depind de voi?

– Într-o bună zi, Julie… Robert mormăi ceva amenințător, apoi se așeză din nou pe jos, lângă cufăr așteptând cheia pentru a-l deschide.

– Îl descuie pe cel mai apropiat și, în timp ce Emma țopăia fericită, la un pas de-a intra cu totul înăuntru, dacă n-ar fi oprit-o el, Julie trecu repede în revistă conținutul, cuprinsă deodată de-o nostalgie care-i adumbri chipul.

– Nu… nu sunt aici hainele noastre… Sunt în celălalt…

Robert închise capacul și, spre surprinderea ei, puse în buzunar cheile.

– Gata. Ajunge pentru astăzi.

– Și hainele noastre…

– Mai târziu.

– Îmi trebuie totuși niște lucruri.

– Nu despachetezi acum. Hai să mergem. E târziu și mi-e foame.

Julie ezită puțin, apoi se conformă. De fapt, nici ea n-avea dispoziția necesară de a umbla în cufere, așa că îi aprecie tacit inițiativa.

– Vom mânca la „Taurul negru“, restaurantul din sat. Am înțeles că fac un grătar foarte bun. Vă tentează?

– Dacă vrei tu… răspunse Julie ridicând din umeri.

Chipul lui Robert se-ntunecă, dar nu spuse nimic și porni mașina.

Având în vedere numărul mașinilor parcate în fața localului, acesta părea să aibă clientela lui la ora prânzului. Dar, deși sala nu era plină, chelnerul păru destul de neplăcut surprins de venirea lor.

– Îmi pare rău, dar nu mai servim prânzul începând de la ora două fără un sfert.

– Am rezervat o masă. Mă numesc Pemberton.

Era într-adevăr surprinzător, se gândi Julie cu cinism, după aproximativ trei sferturi de oră, în timp ce mânca o delicioasă cremă de căpșuni cu frișcă, să vezi ce schimbare totală de atitudine putea produce acel nume.

– Ți-a plăcut? întrebă Robert, surprinzându-i privirea asupra lor, în timp ce el îi explica Emmei cum se cultiva căpșunile în diferite anotimpuri, în funcție de țară.

– A fost minunat.

– Vrei cafea?

– Nu. Cred c-ar trebui să plecăm. E clar că personalul așteaptă să-nchidă.

– Voi avea grijă să fie mulțumiți.

– Crezi că poți cumpăra orice cu bani?

– În cazul tău, a funcționat.

– Cum adică?

– Doar nu vrei să-mi spui că te-ai măritat cu Michael dac-ar fi fost un marinar fără nici un ban.

– Nu știu ce vrei să spui, repetă Julie îngrozită, aruncând o privire spre Emma care, din fericire, nu era atentă la conversația lor, preocupată fiind mai mult de paharul ei cu Coca Cola.

– Încetează, Julie. Nu te interesa Michael. Aveai o mulțime de ocazii să mă părăsești și să te căsătorești cu el dac-ai fi vrut, cu mult timp înainte ca eu să plec în Venezuela. Nu! Pe mine m-ai vrut. Nu-ncerca să negi! Păli deodată și se ridică să-l caute pe chelner pentru a-i plăti.

Julie reuși cu greu să-și pună haina. Nu l-ar fi crezut în stare de o astfel de cruzime și-i era efectiv rău.

Pe drumul de întoarcere, tăcură aproape tot timpul, până și Emma fiind obosită de agitația acelei zile și moțăind. Când ajunseră acasă la Robert, Emma își reveni și povesti bunicii ei tot ce se întâmplase, inclusiv despre cufere și despre prânzul la „Taurul negru“.

Robert dispăru imediat și Julie rămase cu soacra și fiica ei. Lucy asculta atent tot ce povestea Emma, ca și cum ar fi pândit în relatarea inocentă a copilului cine știe ce fapte incriminatoare. Julie tocmai intenționa să se retragă în camera ei, ca să se poată gândi în liniște, dar observând-o, Lucy o chemă lângă ea.

– Vino și ia loc. Vreau s-aud ce părere ai despre casă.

– Este foarte frumoasă. Ai văzut-o?

– Sigur că da. Pamela m-a dus acolo într-o zi când mergeam în vizită la părinții ei.

– Da…

– Știi, ea a găsit-o. De fapt, era a unor prieteni ai părinților ei, care neputând suporta chiria de aici, s-au mutat în străinătate și casa a fost pusă în vânzare.

– Cine e Pamela? se interesă Emma. Mătușa mea?

– Va fi în curând, scumpa mea, îi explică Lucy zâmbind. Se va căsători cu unchiul Robert.

– Ah! E drăguță?

– Foarte drăguță. O vei cunoaște mâine.

– Mâine? Adevărat? De ce?

– Vine împreună cu părinții ei mâine seară la cină. Vor să te cunoască, Julie.

– Da? Simți că se înecă; ideea de-a face cunoștință cu femeia cu care Robert avea să se căsătorească n-o atrăgea prea mult.

– Da. Ne-am gândit să te lăsăm câteva zile să te acomodezi înainte de a te prezenta prietenilor noștri; sâmbătă seara mi se pare o zi destul de potrivită, nu crezi?

– Dacă spui tu… Îi venea greu să păstreze o aparență de amabilitate și se disprețuia pur și simplu pentru că simțea așa De ce trebuia să tragă imediat concluzia că Lucy făcea în mod intenționat totul împotriva ei? Nu te-am întrebat cum te simți.

– Mult mai bine, mulțumesc. Spune-mi, draga mea, i se adresă ea Emmei, ai văzut leagănul din grădina noii case?

– Nu, nu l-am văzut.

– Mă surprinde.

– N-am fost în grădină. De ce, mami?

– N-a fost timp, scumpo.

– Prostii, pufni Lucy enervată. Ați avut destul timp.

– Cred că nu ne-am gândit.

– Ați stat destul acolo…

– Îmi pare rău.

– N-ai adus nimic aici?

– Nu. Se-ntunecă devreme, încercă Julie să schimbe subiectul, ridicându-se.

– În curând vine iarna. Ți se va părea foarte diferit față de cum erai obișnuită.

– Categoric.

– Pot să servesc ceaiul, doamnă? întrebă Halbird, care tocmai intrase.

– Da… cred că da.

– Pentru mine, nu, spuse Julie. Voi face o baie.

– Da, doamnă.

– Unde e domnul Robert?

– A plecat, doamnă.

– A plecat?! Dar abia venise.

– Da, doamnă.

– A spus unde se duce?

– Mi-a spus să vă anunț, dacă întrebați, că e la birou și că se-ntoarce repede.

– Înțeleg…

– Bunico, am voie să mă uit la televizor?

– Da… de ce nu? Halbird, deschide televizorul, te rog.

– Da, doamnă.

– Ah, e super! exclamă Emma încântată.

„Super“ era deocamdată cuvântul ei preferat.

– Doriți să v-aduc o tavă cu ceai în camera dumneavoastră, doamnă? se adresă Halbird Juliei.

– Nu vreau să te deranjez.

– Nu e nici un deranj, doamnă.

– Dacă doamna Pemberton vrea să bea ceai, îmi va ține companie aici.

– Desigur, doamnă.

Halbird se înclină politicos, aruncă spre Julie o privire plină de regret și părăsi încăperea.

– Sper, Julie, că nu-ți vei face un obicei de-a mă pune în situații neplăcute în fața personalului de serviciu.

– Îmi pare rău.

– Oare?! Oricum, trebuie să locuim împreună – cel puțin câteva zile – ți-aș fi recunoscătoare dac-ai încerca să te comporți mai puțin agresiv.

– Voi încerca.

– Vei veni în seara aceasta la cină?

– Desigur.

– Foarte bine.

Julie înțelese că trebuie să părăsească încăperea. Închise ușa încet, stăpânindu-se cât putu mai bine și-abia când ajunse în camera ei se trânti pe pat, lăsându-și lacrimile să curgă în voie.

***

Julie nu-l mai văzu pe Robert decât a doua zi după-amiază.

Nu apăruse la cină cu o seară înainte și Lucy îi explicase încântată că venise acasă de la birou doar ca să se schimbe, după care plecase imediat cu Pamela la petrecerea dată de niște prieteni. Emma mersese la culcare, ca de obicei, la ora șapte, așa că n-au fost decât ea și Lucy la cină.

Fusese o masă tăcută, care nu-i făcuse deloc plăcere Juliei, iar apoi se uitaseră amândouă la televizor.

– Fără-ndoială că-ți va fi foarte greu să te adaptezi stilului nostru de viață, spuse Lucy, așezându-se mai comod în fotoliu. În definitiv, nu ești obișnuită cu așa ceva.

– Poftim? pretinse Julie a nu fi auzit, captată de filmul pe care-l urmărea, deși auzise foarte bine.

– Am spus că-ți va fi greu să te adaptezi stilului nostru de viață; mă-ndoiesc că viața dintr-un oraș din Malaiezia se poate compara cu viața socială din Londra.

– Într-adevăr, nu.

– Și nici înainte de-a pleca împreună cu Michael n-ai avut ocazia să trăiești în mediul nostru. N-aș fi crezut niciodată că Michael ar fi fost mulțumit să trăiască într-un astfel de loc; viața de aici îi făcea plăcere.

– Intrase în marină cu mult timp înainte de a mă cunoaște pe mine.

– Da, așa e. Întotdeauna a avut o pasiune pentru vapoare și bărci – de când era copil. Dar, de aici, până la a accepta o misiune permanentă la așa o depărtare.

– A fost ideea lui.

– Știu, dar este foarte ciudat c-a urmat-o. Totuși, așa a fost mai ușor pentru tine.

– Mai ușor?

– Bineînțeles. Adică… Julie, tu nu știai nimic în ceea ce privește viața din înalta societate… cum să întreții oaspeții, cum să organizezi petreceri… presupun că n-ai alcătuit niciodată în viața ta un meniu, nu-i așa?

– Nu; nu s-au ocupat să ne-nvețe așa ceva la casa de copii.

– Să nu-ncepem din nou să ne certăm. Încerc doar să discut serios cu tine.

– Nu mă cert. Poate că te va surprinde, dar Michael și cu mine am fost fericiți – foarte fericiți!

– Chiar ați fost?

– Da. Nu-i păsa deloc de sezonul monden din Londra. Așa cum ai spus, era pasionat de bărci. Aveam și noi o ambarcație mică și ne petreceam majoritatea weekendurilor acolo: înotam, făceam plajă, ne primeam prietenii… duceam o viață minunată.

– Michael ar mai fi fost încă în viață dacă nu l-ai fi convins să primească acel post.

– Nu e adevărat! protestă Julie, pălind.

– De unde știi? tonul ei devenise acum fățiș ostil.

Julie ezită; nu vroia să discute detaliile intime ale sănătății lui Michael cu această femeie, chiar dacă era mama lui. Totuși, trebuia să-i spună.

– Motivul pentru care a acceptat acel post a fost faptul că doctorul îi spusese că trebuie să ducă o viață mai puțin activă.

– Cum? Nu te cred!

– E adevărat. Nici eu n-am știut decât… decât după a doua criză. Atunci, doctorul a trebuit să explice. Michael refuza să-și ia în serios starea sănătății.

– Inventezi… Mi-ar fi spus… doar eram mama lui.

– Nu l-ai cunoscut atât de bine ca mine.

– Nu… doar timp de douăzeci și opt de ani, izbucni Lucy disprețuitor, adică de vreo patru ori mai mult decât cât ai fost tu împreună cu el.

– Da, și totuși nu l-ai cunoscut atât de bine ca mine. Crede-mă, spun adevărul, nu încerc să te rănesc.

– I-ai spus asta lui Robert?

– Nu, n-am spus nimănui.

– Atunci, aș dori nici să nu-i spui. Se ridică și începu să se plimbe agitată prin cameră. Aș vrea ca moartea lui Michael să rămână în continuare pentru toată lumea o tragedie neașteptată, așa cum se-ntâmplă uneori.

– Chiar așa a și fost, o asigură Julie, dându-și seama că Lucy n-ar fi suportat ca prietenii ei să afle că Michael i-a ascuns boala de care suferea timp de mai mult de șase ani.

– Pentru tine? Poți să afirmi asta cu toată sinceritatea?

– Sigur că da.

– Oricum, nici una din noi nu mai poate face nimic pentru a-l aduce înapoi. Mulțumesc lui Dumnezeu, îl am încă pe Robert – și pe Emma, desigur.

– Și când Robert se va căsători?

– Ce vrei să spui?

– Nimic.

– Crezi că Robert se va schimba? Nu, în nici un caz! Robert nu e ca Michael. El n-ar face nimic care să mă rănească. Iar fata cu care se va căsători înțelege relația noastră. Pamela nu e egoistă – suntem prietene foarte bune.

Julie oftă adânc. Ar fi fost multe de spus și i-ar fi fost ușor să comenteze asupra diferenței enorme între prietene și soții, dar tăcu și merse spre bar.

– Îți mai pregătesc un pahar cu vin de Xeres?

– Nu, mulțumesc. Se-ntoarse apoi spre ea, privind-o ostentativ în timp ce-și turna din nou gin cu apă tonică. E al treilea gin pe care-l bei, nu-i așa?

– Da. Te deranjează?

– Credeam că e evident.

– Robert își poate permite.

– Nu despre bani e vorba. Doar nu vrei să devii alcoolică.

– Of, Doamne! Își goli paharul și se uită la ceasul bărbătesc pe care-l purta la mână. Este nouă și jumătate. Ai ceva împotrivă dacă merg să mă culc?

– Absolut nimic. Este evident că avem foarte puține în comun.

Julie ieși cu pumnii încleștați. Aparenta victorie a lui Lucy nu însemna că războiul se terminase.

În după-amiaza următoare, Lucy o luă pe Emma în parc. Era una din acele zile minunate pe care luna noiembrie le putea aduce, în mod surprinzător. Emma o rugase pe Julie să le însoțească, dar aceasta refuzase, dându-și seama că Lucy vrea să fie singură cu fetița; în definitiv, era bunica ei.

Și Robert era plecat și-l sunase pe Halbird să anunțe că nu se-ntoarce la prânz. Așadar, Julie era singură acasă. Stătea în living, savurând senzația de libertate efemeră, când sună soneria.

– Răspund eu, doamnă Pemberton, spuse Halbird mergând imediat să deschidă. Reveni după câteva minute cu brațele încărcate cu pachete. Sunt pentru dumneavoastră. Unde să le duc?

– Pentru mine? Dar n-am comandat nimic. Ești sigur că nu sunt pentru mama domnului Pemberton?

– Nu, doamnă; scrie „Doamna Julie Pemberton".

– Bine, așază-le jos. Mă voi uita ce conțin.

– Dacă doriți, pot să le deschid eu.

Văzând pe una din cutii numele uneia din cele mai mari case de modă din Londra, Julie își dădu imediat seama ce era înăuntru.

– Mulțumesc, mă descurc singură. Lucrurile astea… nu sunt pentru mine.

– Dar curierul a spus că…

– Da, știu… dar nu sunt. Lasă-le aici, Halbird. Mă ocup eu.

Julie rămase singură în cameră, privind lung pachetele. A cui fusese ideea? A lui Robert? A Pamelei, cu care nici nu se cunoștea încă? Indiferent cine avusese inițiativa, n-avea decât să-și ia înapoi lucrurile. Nu vroia nimic de la Pembertoni.

Era curioasă să vadă ce aleseseră pentru ea, dar pe de altă parte, era hotărâtă să nu cedeze. Se așeză într-un fotoliu și reluă lectura ziarului pe care-o întrerupsese când se sunase la ușă, când auzi deodată cum una din cutiile așezate neglijent pe canapea, alunecă și căzu pe covor. Se duse, agasată, s-o ridice și văzu ieșind, din capacul desfăcut, un material în culori extrem de atrăgătoare, țesut cu fir de argint. Cedă impulsului de moment și scoase o rochie de interior care părea să fie chiar măsura ei, ceea ce o enervă și mai mult. O puse la loc și-nchise capacul și tocmai când se gândea dacă să cedeze sau nu tentației și să deschidă și celelalte cutii, intră Robert.

– Unde sunt ceilalți? întrebă el, surprins s-o găsească singură și ignorând în mod deliberat pachetele.

– Sunt în parc.

Cum Robert se așeză într-un fotoliu și-și aprinse un trabuc, Julie nu mai putu suporta indiferența pe care acesta o afișa.

– De ce ai făcut asta?

– Ce-am făcut?

– Încetează! Ți-am spus, nu vreau nimic de la tine.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu eu am făcut asta.

– Atunci, cine? Doar nu mama ta!

– De ce nu?

– Nu… n-ar face așa ceva.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc din nou, dar ea e autoarea. Poate că s-a gândit că garderoba ta nu e… foarte potrivită.

– La naiba! Cum îndrăznește să-mi impună ce să port?! Ah, sigur… trebuia să-mi dau seama: în seara aceasta aveți invitați… Îi era teamă să n-o fac de rușine? Eu, ruda săracă!

– Calmează-te, Julie. Nu te mai comporta ca un copil răsfățat! Dacă mama îți cumpără haine, poți cel puțin să fii recunoscătoare.

– De ce? De ce să fiu recunoscătoare? N-am cerut nimic.

– Știi ce? Mă dezgușți!

– Nici pe jumătate din cât mă dezgușți tu!

– Ești hotărâtă să îngreunezi situația, după cum văd.

– Dacă hainele mele nu sunt la înălțimea prietenilor voștri, atunci voi rămâne la mine în cameră în seara asta.

– Vei face așa cum spun eu.

– De ce? Probabil că mama ta și-a imaginat cum mă voi simți; cred că de-asta a și făcut ceea ce-a făcut.

– Nu vorbi prostii! Știi foarte bine că, practic tot ce-ai purtat în Malaiezia nu se potrivește pentru clima de aici. Nu te-ai uitat în nici o cutie?

– Nu. Nici măcar n-am deschis capacul.

Robert ezită o clipă, apoi desfăcându-și haina, se aplecă și deschise cutia cea mai apropiată din care scoase un pantalon din stofă verde închis.

– Cred că asta ți se potrivește foarte bine, spuse el examinându-l cu ochi critici, încercând să se stăpânească.

– Nu-ți pasă cât mă umilești…

– De ce mi-ar păsa? Nici ție nu ți-a păsat când m-ai umilit.

– Eu… eu te-am umilit?! Cum?

– Cum crezi că m-am simțit când m-am întors și am aflat că te-ai căsătorit cu Michael?

– Prefer să nu discut despre asta.

– Cred și eu! Ce-ai putea spune, în definitiv? Faptele au vorbit îndeajuns. Dar să știi că mi-ai făcut un bine – un mare bine: m-ai făcut să-mi dau seama cât de prost am fost.

– Nu înțelegi!

– Ba da, înțeleg perfect; în definitiv jumătate din atracție era pentru bani, nu-i așa? Dacă eu ți-am scăpat din plasă, celălalt cont bancar a fost la fel de bun.

Palma pe obrazul lui puse capăt oricărui alt comentariu. Speriată ea însăși de ceea ce făcuse, Julie parcă aștepta o răzbunare din partea lui. Robert o privi pătrunzător câteva clipe, apoi ieși imediat din cameră.

Julie privi lung ușa închisă, cu ochii plini de lacrimi. Dumnezeule, se gândi ea, ce-am făcut?

Se-ntoarse spre teancul de cutii de pe canapea și-abia rezistă tentației absolut copilărești de a le sfâșia, cu tot cu conținut. Dar asta n-ar fi dovedit decât că nu se maturizase deloc, așa cum o acuza el.

Inspirând adânc, începu să le strângă și, făcând două drumuri, le transportă în camera ei. Răsturnă conținutul lor pe pat, apoi așeză hainele în șifonierul care se întindea de-a lungul unui întreg perete. Încă nu știa de ce, dar un lucru era sigur: aceste haine îi vor putea permite să se confrunte cu Lucy Pemberton pe teren propriu.

Capitolul 5

În seara aceea, Julie se pregăti îndelung pentru cină. Indiferent ce vor spune Pamela Hillingdon și părinții ei despre ea, în nici un caz nu vor avea motiv s-o critice pentru neglijență în ținută.

Alesese o rochie din catifea turcoaz cu garnitură din blană de nurcă – o rochie frumoasă care-i punea în valoare talia. Își ridicase părul, lăsând doar câteva șuvițe mătăsoase argintii să-i mângâie obrajii și ceafa. Știa că arăta bine, ceea ce-i da încredere în ea, acum când avea atât de multă nevoie.

Încă înainte de a intra în salon auzi voci; așadar, oaspeții veniseră deja. Auzi și vocea Emmei. Lucy insistase ca aceasta să rămână s-o vadă pe logodnica lui Robert, iar Julie trebuise să fie de acord, cu condiția ca fetița să fie trimisă imediat la culcare după ce se fac prezentările.

Își adună tot curajul de care era în stare pentru a deschide ușa salonului. Conversația încetă și toate privirile se întoarseră spre ea. Cu un zâmbet fixat pe buze, Lucy veni spre ea și, luând-o de braț, o conduse spre invitați.

– Julie, te așteptam! Vino să te prezint. Francis, Louise, v-o prezint pe nora mea, Julie. Julie, fă cunoștință cu părinții Pamelei. Și ea este Pamela, desigur. Scumpa mea, ți-o prezint pe Julie.

Julie dădu mâna în mod automat. Părinții Pamelei erau mai tineri decât și-i imaginase, probabil spre cincizeci de ani. Francis Hillingdon, un bărbat atrăgător, cu o statură robustă și păr negru care începea să încărunțească, o privea cu ochii lui albaștri, fără să-și ascundă deloc admirația. Louise, tot atât de înaltă cât soțul ei, era bine legată și solidă. Cât despre Pamela, aceasta era cu totul altfel decât și-o închipuise Julie; era o femeie atrăgătoare: cu părul castaniu, cu forme pline, aproape voluptuoase, îmbrăcată cu o rochie de jerseu de culoarea ciclamei, mulată pe corp, avea o siguranță de sine, în fața căreia stropul de încredere a Juliei începea să se topească!

– Tocmai am făcut cunoștință cu fiica ta, Julie: o domnișoară încântătoare.

– Domnul Hillingdon e de părere că pijamaua și halatul meu pot lansa un nou stil de rochie de seară, spuse Emma. Dar, chiar trebuie să merg la culcare?

– Categoric.

– Ce bei, Julie? întrebă Robert cu o voce rece și detașată.

– Gin și apă tonică, te rog.

– Cum te acomodezi cu viața în Anglia? se simți datoare Pamela să spună ceva.

– Cred că ți se pare foarte frig aici, spuse Louise Hillingdon. Ai stat în Malaiezia, nu-i așa?

– Da. Într-adevăr e frig, dar, cum în casă este cald, nu mă deranjează prea mult.

– Cum îți place noua casă? întrebă Francis, oferindu-i o țigară. A aparținut unor prieteni de-ai noștri.

– Da, mi s-a spus. E foarte frumoasă. Robert m-a dus ieri s-o văd.

– Când se va putea muta Julie, dragul meu? îl întrebă Pamela pe Robert.

– Mai durează puțin mai mult de-o săptămână. Decoratorii aproape au terminat.

– Îți plac decorațiunile?

– Foarte mult. Am înțeles că asta e contribuția ta.

– A fost amuzant: un fel de practică pentru mine și Rob când vom avea casa noastră.

– De ce stăm în picioare? interveni Lucy. Să luăm loc.

Robert îi oferi un scaun viitoarei sale soacre. Pamela se așeză pe canapea, iar Julie pe un fotoliu. Spre surprinderea ei, Francis se așeză pe un scaun lângă ea, lăsând-o pe Lucy să stea pe canapea lângă Louise. Conversația deveni generală și continuă și în timpul cinei.

Deși într-o stare de încordare, Julie începu încet-încet, să se amuze de povestirile lui Francis; peripețiile acestuia din recenta vizită în Africa Centrală aduseră un zâmbet chiar și pe figura încruntată a lui Robert.

După cină, când li se serviră cafelele, Julie rămase din nou în compania lui Francis, cum Louise și Lucy, în calitatea lor de viitoare soacre, aveau o mulțime de lucruri de discutat. Din fericire, Francis îi plăcea Juliei enorm: era atât de prietenos, de nesofisticat, încât se simți complet relaxată. Discutară împreună despre diferite cărți și el o puse la curent cu actualitatea culturală a Londrei.

Când familia Hillingdon plecă, Juliei i se părea că-l cunoștea pe Francis de un an de zile și-i era recunoscătoare de a-i fi făcut acea seară nu numai ușor de suportat, ci și plăcută.

– Nu-i așa că sunt o familie încântătoare? întrebă Lucy, vădit satisfăcută de cum decursese vizita.

– Nu prea am discutat decât cu Francis.

– Francis? Sper că nu i te-ai adresat așa!

– De ce nu?

– Draga mea, nu e admis așa ceva! Știi cine este?

– Nu mă interesează în mod deosebit.

– Ar trebui să te intereseze; este șeful Corporației Hillingdon, iar tatăl său este sir Arnold Hillington. La moartea acestuia, tatăl Pamelei îi va moșteni titlul.

– Mare lucru!

– Trebuia să-mi dau seama că această informație nu înseamnă prea mult pentru tine. Oricum, nu contează. Mă-ndoiesc că vei mai avea ocazia de a te întâlni cu ei. Și după ce te vei muta la Thorpe Hulme…

– Da, știu… nu vă voi mai încurca…

– Nu știam că fumezi, remarcă Lucy, schimbând subiectul și golind scrumiera plină.

– Nici nu fumez – a fost un gest formal. Acum pot să merg să mă culc?

– De ce nu?

– Nu știam dacă am sau nu permisiunea.

Deodată, intră Robert care îi condusese pe Hillingdoni la mașină.

– Ei bine? o întrebă el pe un ton rece. Văd că te-ai răzgândit.

Julie înțelese imediat aluzia la hainele ei, dar nu răspunse.

– Despre ce e vorba? întrebă Lucy, nelămurită.

– Nimic! N-are importanță! Bei ceva?

– Da, te rog, răspunse Julie intenționat, deși întrebarea nu-i fusese adresată ei.

– Bei prea mult! nu se mai putu abține Lucy.

– Dar nu în prezența musafirilor. Nu te-am dezamăgit în seara aceasta, nu-i așa?

– Încetați! interveni Robert, terminându-și scotchul dintr-o singură înghițitură.

– Cu cât mai repede eu și cu Julie vom fi mai departe una de cealaltă, cu atât mai bine.

– Nimeni nu te reține de a merge în camera ta.

Julie clipi uimită; nu era stilul lui Robert să-i răspundă mamei lui pe un ton atât de agresiv.

– Cum?! Și să te las singur cu ea?

– De ce nu? Doar nu-ți închipui că are vreo importanță.

– Sigur că are; în plus, nici Pamelei nu i-ar plăcea să vă las singuri.

– De ce nu?

– Nu fi obtuz, Robert.

– Nu sunt deloc obtuz, mamă. Dacă te gândești la ceea ce cred eu, nu cred că, dac-aș vrea să mă culc cu Julie, prezența ta în apartament ar schimba lucrurile.

– Robert!

– Acesta e adevărul, mamă! Prezența ta aici ca supraveghetoare nu e deloc necesară. Julie a fost soția fratelui meu, așadar îi voi asigura mijloacele de existență. Acum, propun să mergem toți la culcare. Sunt obosit.

– Ai prezentat situația atât de delicat! spuse Julie sarcastic. Trebuie să adaug că numai tu hotărăști dacă-mi asiguri sau nu mie existența. Trânti paharul gol pe o masă și părăsi încăperea cu o alură regală.

***

Următoarele zile trecură fără alte incidente. Lucy și Julie încercară să se evite cât mai mult posibil, iar Robert nu-și mai făcu apariția decât rareori. În alte condiții, Julie l-ar fi rugat pe Robert s-o ducă la sediul Companiei Pemberton, pentru a-și revedea fostul șef, pe Vincent Harney, dar atitudinea lui ostilă – o făcu să renunțe la o astfel de inițiativă.

Trecuse aproape o săptămână de la venirea Juliei în Anglia, când, într-o dimineață când se-ntâmpla să fie singură acasă, telefonă Francis Hillingdon.

– Julie?

– Da. Domnul… Hillingdon?

– Francis. Dacă-mi spui „domnul Hillingdon“ am impresia că mă consideri bătrân.

– În nici un caz, nu asta mi-a fost intenția.

– Sunt convins. Ești bine?

– Da, mulțumesc. Cu cine doreai să vorbești? întrebă ea, văzându-l pe Halbird în dreptul ușii. Robert e la birou și soacra mea e cu Emma la Grădina Zoologică.

– Cu tine vroiam să vorbesc, Julie.

– Cu mine? repetă ea mai mult pentru Halbird care făcu un semn cu capul și se retrase.

– Exact. Vroiam să te invit să luăm prânzul împreună azi, dacă ești liberă.

– Prânzul?... încerca să-și adune gândurile și să nu mai repete cuvintele în mod ridicol! Bine, dar… de ce?

– Trebuie să am un motiv? Nu poți accepta, pur și simplu, că vreau să iau prânzul cu tine?

– Nu știu ce să spun…

– De ce? Chiar tu ai spus că Robert e la birou și Lucy cu Emma sunt la Grădina Zoologică. Așadar, ce te oprește? Numai dacă nu cumva aveai o altă întâlnire stabilită înainte, caz în care, cu tot regretul, mă văd nevoit să renunț.

– M-ai luat prin surprindere, asta e tot.

– Ei bine?

Julie își mușcă buza, pradă unor sentimente contradictorii. O atrăgea ideea de-a lua masa în compania lui: era un bărbat amuzant și interesant alături de care n-avea nici o îndoială că se va simți bine. Dar, trebuia să ia în considerație și alte aspecte, de exemplu, ce va gândi Robert și ce insinuări pline de răutate ar putea face Lucy. Tocmai restricțiile pe care soacra ei i le impunea o îndemnară la actul de nesupunere de neiertat.

– De acord, se hotărî ea. Mi-ar face mare plăcere. Unde ne întâlnim?

– Te iau de-acasă. E bine la ora douăsprezece?

– Da. Cobor eu.

– Perfect.

Julie închise telefonul, destul de agitată. Acum, nu mai putea schimba nimic; nu știa unde-l poate găsi pe Francis și oricum, într-o oră acesta va fi la intrarea blocului.

Simțea o oarecare palpitație. Îl anunță pe Halbird că mănâncă în oraș, fără însă să-i spună în compania cui,

deși poate c-ar fi trebuit s-o facă. Dar nu vroia ca Robert să se înfurie în mod inutil. De altfel, era foarte posibil să se întoarcă înainte de venirea celorlalți. Abia atunci își dădu seama că, anticipând furia lui Robert, recunoștea că face un lucru incorect. Dar de ce să-l considere astfel? În definitiv, nu era nimic grav în a lua prânzul cu un bărbat.

Alese pantalonii și jacheta din stofă verde, culoare care-i scotea și mai mult în evidență blondul aproape alb al părului lăsat liber, făcând-o să pară extrem de tânără.

Francis o aștepta deja, rezemat de capota mașinii, sub privirea atentă a lui Norris, portarul.

– Sunt sigur că m-a catalogat drept un conspirator, comentă Francis, urcând în mașină.

– Își ia îndatoririle foarte în serios.

Francis o privi îndelung, apoi, când Julie păru stânjenită, porni motorul.

– Arăți foarte bine. Mă-ntrebam dacă nu cumva vei regreta hotărârea luată.

– Ar fi trebuit?

– Din punctul meu de vedere, nu.

– Atunci e foarte bine. Unde mergem?

– M-am gândit la „Fazanul violet". Ai auzit de el?

– Nu, dar nu e de mirare; în definitiv, sunt șase ani de când nu m-a invitat cineva la un local în Anglia.

– Atunci, mă consider onorat. Vom sărbători cu șampanie.

Julie râse. Francis o făcea imediat să se simtă bine. „Fazanul violet“ își merita reputația pe deplin: mâncarea a fost delicioasă, șampania, amețitoare și întreaga atmosferă atât de plăcută, încât Julie regretă când, în cele din urmă, trebuia să se-ntoarcă acasă.

– Julie, vei mai ieși împreună cu mine?

– Vrei?

– Sigur că da.

– Nu știu dacă e bine.

– De ce? Doar ți-a făcut plăcere, nu-i așa?

– Da, dar nu despre asta e vorba.

– Nu înțeleg.

– Ba înțelegi foarte bine, Francis. Când m-ai invitat azi și te-am întrebat de ce, ai spus că nu trebuie să existe un motiv. Acum însă, trebuie să existe.

– Motivul meu este clar: îmi face plăcere compania ta.

– Și soția ta?

– Louise? Ce-i cu ea?

– Știe c-am fost împreună azi?

– De ce să știe? N-are nici o legătură cu ea.

– Ba da. Dacă află fără ca tu să-i fi spus, ce va crede?

– Sincer, nu-mi pasă.

– De ce?

Ajunseseră deja în fața blocului și Francis opri mașina înainte de a răspunde.

– Trebuie să-ți explic? întrebă el blând, întorcându-se spre ea, cu brațul întins pe spătarul scaunului ei. Relația noastră a încetat de mulți ani. Nu ne-am despărțit și

păstrăm aparențele unui cuplu fericit când suntem în societate, de dragul Pamelei și al părinților mei. Dar, asta e totul.

– Înțeleg… Julie inspiră adânc. Sigur, acest lucru schimba total situația. Dac-ar fi știut înainte de-a accepta invitația…

– Nu-i așa că acum regreți c-ai venit? Crezi că… la naiba, trebuie să fiu prudent în ceea ce spun… îți închipui că urmăresc mai mult decât o relație de prietenie!

Julie roși și Francis se-ntoarse brusc.

– Ai văzut?! Am dreptate: asta îți închipui.

– Și, de fapt, asta urmărești?

– Ce anume?

– Mai mult decât o prietenie?

– Aș fi un prost și-un mincinos să spun că nu, răspunse Francis scurt, după care oftă. În nici un caz, însă, nu te-aș forța să faci ceva ce nu vrei. Nu pot să neg că-mi placi, mă simt atras de tine; dar dacă nu vrei decât prietenia mea, atunci sunt gata să ofer o astfel de relație.

– Of, Francis!

– Iată-ne deodată pradă unor emoții foarte puternice. N-o să ne descurcăm așa. Acum trebuie să plec. Aveam o întâlnire… să văd cât e ceasul… acum o jumătate de oră.

– Acum o jumătate de oră! Trebuie să plec imediat.

Julie deschise repede portiera și Francis coborî și el.

– Mulțumesc c-ai venit.

– Eu îți mulțumesc; a fost minunat.

– Mă bucur. Se-ntoarse, intenționând să plece, dar ea îl reținu.

– Nu… nu mă mai inviți?

– Ai veni?

– Ca prietenă, da.

– Bine, spuse el luându-i mâna în mâinile sale. Atunci, te sun în câteva zile.

– Te rog. La revedere, Francis.

– La revedere, Julie.

În lift, Julie se gândi la motivele ce-o determinaseră să procedeze așa. Era atât de multă tristețe în ochii lui Francis, deși aparent îi povestise totul; și nici nu încercase să se prefacă, pretinzând că vrea o relație platonică. De fapt, aceasta o determinase să se hotărască, deși știa bine că relația lor nu va putea fi niciodată de altă natură, decât platonică. Aceasta, și faptul că știa cât de ușor poți fi interpretat greșit.

Capitolul 6

Când Julie intră în apartament auzi vocea unei femei și pentru o clipă, se gândi cu groază că e Lucy și că va trebui să dea o explicație.

Spre surprinderea ei, o femeie străină stătea pe canapea, iar în picioare, lângă fereastră, era Robert.

– Bună ziua, Julie, o salută el rece. Mă bucur c-ai venit, în sfârșit. Domnișoara Lawson și cu mine te-așteptăm de aproape o oră.

– Da? Vă rog să mă scuzați, dar de ce mă așteptați? se străduí ea să rămână calmă, dându-și seama că acele câteva cuvinte rostite de Robert nu erau decât vârful aisbergului mâniei lui.

– Domnișoara Lawson este guvernanta pe care am angajat-o pentru Emma. Îți amintești, am discutat cu tine despre acest lucru.

Julie încercă să-și concentreze atenția asupra tinerei care stătea atât de relaxată pe canapea. Nu era o femeie

frumoasă, dar îmbrăcămintea și fardul inteligent alese o făceau să pară atrăgătoare. O evalua pe Julie din priviri, aproape cu impertinență.

– Îmi pare rău că nu am fost aici să vă primesc, domnișoară Lawson, spuse Julie înaintând spre ea și întinzându-i mâna. Sunt Julie Pemberton, mama Emmei.

Domnișoara Lawson hotărî că e timpul să arate oarecare entuziasm și se ridică în picioare. Era mai înaltă decât Julie, fapt ce păru să-i facă plăcere.

– Bună ziua, doamnă Pemberton. Mă bucur să vă cunosc. Spuneți-mi, unde e Emma?

– Nu s-au întors? întrebă Julie inutil, ridicându-și privirea spre Robert. Mama ta a luat-o pe Emma la Grădina Zoologică.

– Nu e necesar ca domnișoara Lawson s-o cunoască astăzi pe Emma. Am ținut însă ca tu să te-ntâlnești cu domnișoara Lawson ca să auzi ce-ți recomandă în privința instruirii Emmei.

– N-am știut c-am hotărât ceva definitiv în legătură cu instruirea Emmei, remarcă Julie pe un ton ce se vroia nonșalant.

– Cum să nu! Totul e aranjat. Domnișoara Lawson se va muta împreună cu voi la Thorpe Hulme la sfârșitul săptămânii acesteia. Nu văd nici un fel de impediment.

– Nu sunt deloc convinsă că Emma are nevoie de o guvernantă. Sunt sigură că școala din sat este foarte bună pentru a urma acolo primele clase. Apoi, când va fi mai mare…

– Cred că eu sunt în măsură să hotărăsc acest lucru, Julie.

– Cred c-ar trebui să mai discutăm.

– Nu mai e nimic de discutat.

– Nu sunt de acord. Sunt convinsă că domnișoara Lawson este o guvernantă excepțională, dar aș prefera ca Emma să fie în mijlocul celorlalți copii.

– N-are rost să discutăm în contradictoriu, Julie. Așa cum am spus, am adus-o aici pe domnișoara Lawson ca să vă cunoașteți.

– Pot să vă ofer un ceai?

– Mulțumesc, acceptă domnișoara Lawson cu răceală.

Julie ieși repede din cameră, dar în holul dintre bucătărie și living, Robert o ajunse din urmă și o opri, prinzând-o de încheietura mâinii.

– Stai puțin! șuieră el amenințător. Unde naiba ai fost până acum? Îți dai seama că e trecut de trei și jumătate?

– Nu ești paznicul meu, Robert.

– Nici nu pretind c-aș fi. Te-am întrebat unde ai fost.

– Am mâncat în oraș.

– La naiba, știu asta. Vreau să aflu în compania cui. Sper că nu vrei să-ți rup mâna.

– N-ai îndrăzni.

– Nu mă pune la încercare!

– Brută ce ești! Dacă vrei într-adevăr să știi, află c-am fost cu Francis.

– Francis? Care Francis?

– Francis Hillingdon.

– Tatăl Pamelei?

– Exact. Dă-mi drumul!

– Cum naiba ai fost să iei prânzul cu el? Abia dacă-l cunoști.

– Uite, acum îl cunosc mai bine.

– Cum de-ai ajuns să faci asta?

– M-a invitat. Ce te privește pe tine? Nu-i nici un rău în asta. M-a sunat de dimineață și m-a invitat la prânz. Asta e tot.

– Nu știam că Francis se pretează la așa ceva.

– Ce vrei să insinuezi? Ți-am spus c-a fost o întâlnire nevinovată.

– Sunt convins… Aș putea să-ți frâng mâna ca pe un băț de chibrit; sau mai degrabă, ar trebui să-ți frâng gâtul.

– Încetează, Robert. Pierdem timp. Probabil că domnișoara Lawson se-ntreabă ce-i cu ceaiul ei.

– Puțin îmi pasă de ceaiul domnișoarei Lawson.

– Mie, da.

Încercând să se smulgă din strânsoarea lui, Julie își dădu seama că i se desfăcuseră doi nasturi de la jachetă și încercă jenată, s-apropie locurile depărtate.

– Mai ai ceva pe dedesubt? întrebă el insolent, cu voce răgușită.

– Robert, te rog…

Fără să țină seama de rugămințile ei, o trase și mai aproape de el, răsucindu-i mâna și imobilizându-i-o la spatele lui, astfel încât trupurile lor erau lipite unul de celălalt.

– Și-acum ce-ai să faci? o întrebă șoptit, privind-o cu ochii pe jumătate închiși.

Cu fiecare zbatere a ei, strânsoarea lui devenea și mai puternică.

– Te rog, Robert.

Vocea îi era mai slabă acum, de parcă, fără voia ei, simțurile îi erau invadate de puternica lui senzualitate. Cu mâna care-i rămăsese liberă, Robert o prinse de ceafă, dându-i capul pe spate, astfel încât o obliga să-l privească în ochi.

– Spune-mi, Julie, cum a fost să fii soția lui Michael? Cum ai putut să-l lași să te-atingă? Cum ai putut să stai în brațele lui, să faci dragoste cu el, știind că nu-l iubești?

Julie încercă să-și miște capul, dar fața îi era lipită de pieptul lui, încât abia putea să mai respire. Dădu drumul jachetei pe care și-o ținuse strânsă și vru să-l împingă cu mâna, dar degetele ei zăboviră puțin pe cămașa din mătase și, instinctiv, se strecură între nasturi, atingându-i pielea.

– Dumnezeule, gemu el, apoi, aplecându-și capul, își lipi buzele de ale ei într-un sărut brutal, pasional și totuși disprețuitor la început, ca apoi să devină din ce în ce mai intim și mai plin de nesaț.

Când în sfârșit îi dădu drumul, Julie se clătină, parcă incapabilă de a se orienta, iar el rămase palid, cu o expresie mai amenințătoare ca oricând.

– Egoisto! Nu te-ai schimbat deloc. Nu-ți pasă pe cine rănești.

Julie își închise jacheta cu degetele tremurânde, clipa de slăbiciune fiind repede înlocuită de un val de furie.

– Nu eu ți-am cerut să mă atingi, se apără ea, conștientă că acum, el avea un motiv în plus s-o condamne.

– N-ai cerut, dar nici n-ai obiectat, nu-i așa?

– Nu te voi contrazice, Robert. Ce rost ar avea? Oricum nu m-ai crede și, în plus, ai fost întotdeauna expert în a face dragoste. Mă-ntreb, cum ți-ai dobândit experiența?

Robert strânse din dinți și un mușchi îi tresări pe obraz. Rămase s-o privească timp de câteva clipe, apoi, fără să mai spună un cuvânt, trecu pe lângă ea și dispăru în camera lui, lăsând-o tremurând. Julie intră în bucătărie și, afișând un calm pe care era departe de a-l simți, îl rugă pe Halbird să le prepare ceaiul, după care se mobiliză să meargă din nou în salon, unde domnișoara Lawson aștepta deja de suficient mult timp. Pentru o fracțiune de secundă, avu dorința nebunească de-a merge în camera lui Robert, apoi redeveni rațională. Era clar că încă îl mai tulbura din punct de vedere fizic, dar asta nu însemna dragoste; pe când la ea…

– Mă scuzați pentru întârziere. Am comandat ceaiul. N-ați vrea să-mi vorbiți puțin despre dumneavoastră, între timp?

– Să înțeleg că voi fi guvernanta Emmei? o întrebă tânăra, privind-o cu o ostilitate care Juliei i se păru de neînțeles.

– Să spunem că, pentru moment, accept situația de statu-quo.

– Dar, de fapt domnul Pemberton este angajatorul meu.

– Indirect, da. Uite, domnișoară Lawson: se presupune că vom locui împreună; cred că e bine să-ncercăm să ne cunoaștem mai bine. Care vă e numele de botez? Doar n-o să vă spun tot timpul domnișoara Lawson.

– Sandra. Dar în fața Emmei, prefer acest apelativ formal. Familiaritatea dăunează disciplinei.

– Nu cred că vei cere prea multă disciplină din partea unui copil de cinci ani, Sandra, spuse Julie străduindu-se să-și păstreze zâmbetul pe buze. În plus, Emma nu e genul acela de copil.

– Ce gen, doamnă Pemberton?

– Genul de copil care să trebuiască admonestat mereu. Emma este mai degrabă retrasă și dă dovadă de mult autocontrol. Nu mi-o imaginez punând mari probleme.

– Sunteți mama ei, doamnă Pemberton. Nu puteți înțelege problemele cu care se confruntă uneori un profesor.

– Îmi închipui că depinde mult de profesor.

Halbird le întrerupse conversația, apărând cu măsuța rulantă încărcată cu ceainicul, cești, farfurioare și câteva platouri cu sandvișuri. Julie nu se atinse de nimic, în

timp ce Sandra Lawson se înfruptă din plin. Tocmai își turnase a treia oară ceai, când reapăru Robert, calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sandra Lawson păru încântată să-l revadă și-i zâmbi cu multă căldură, iar el, la rândul lui, păru să se detensioneze privind spre ea. Când, însă, se adresă Juliei, tonul lui redeveni extrem de tăios.

– Ei bine? Ați stabilit?

– Am vreun cuvânt de spus?

– Julie! Doar tonul îi trăda nervozitatea dincolo de aparența acelui calm.

– Foarte bine. Aranjați așa cum doriți. Se pare că prezența mea aici nu mai e necesară, spuse Julie ridicându-se de pe canapea și vrând să plece.

Probabil ar fi vrut să mai spună ceva, dar se răzgândi auzind ușa deschizându-se. Emma dădu buzna înăuntru, brunetă, adorabilă – dar se opri brusc la vederea Sandrei Lawson, privind întrebător spre mama ei.

– Bună, scumpa mea, spuse Julie, îmbrățișând-o. Ai petrecut bine?

– A fost super, mami! În entuziasmul ei, Emma țopăi spre Robert, luându-i mâna între palmele ei mici. Am văzut absolut totul, unchiule Robert și bunica mi-a cumpărat înghețată și Coca Cola și o mulțime de dulciuri. Am văzut și ponei și știi ce-a spus bunica? A spus că s-ar putea să am și eu unul când ne mutăm la țară. E adevărat? Îmi vei cumpăra unul, unchiule Robert?

– Emma! încercă Julie, stingherită, s-o tempereze.

– Nu acum, Emma, nu acum! se auzi vocea oarecum iritată a lui Lucy care tocmai intra. Apoi, cum o văzu pe Sandra, tonul ei deveni imediat binevoitor și plin de amabilitate. Sandra, draga mea! N-am știut că vii astăzi, altfel n-aș fi plecat.

– Nici domnișoara Lawson n-a știut. Am sunat-o abia în această dimineață, explică Robert, ajutând-o pe Emma să-și scoată hanoracul. Domnișoara Lawson va fi guvernanta ta, se adresă el Emmei. Știi ce este aceea o guvernantă?

– Este o dădacă?

– Nu; guvernanta este o profesoară – îți predă lecții.

– La școală?

– Nu, nu la școală. Robert se așeză pe covor lângă ea, astfel încât să fie la același nivel amândoi. Domnișoara Lawson va locui cu tine și cu mama ta la Troupe Hulme.

– Dar… mami a spus că, după ce voi veni în Anglia, voi putea merge la o școală bună.

– Mămica ta s-a înșelat, replică Robert, ridicându-se brusc.

– Bine, dar de ce? Emma n-avea de gând să renunțe prea ușor. Stai din nou aici, lângă mine, unchiule Robert, îl rugă ea, trăgându-l de haină.

– Ei, acum ce mai e? întrebă Robert, așezându-se din nou pe covor și lăsând-o să-i vâre degetele în urechi.

– De ce nu pot să merg la școală?

– Nu mai pune întrebări stupide, Emma, interveni Lucy. Unchiul Robert știe mai bine.

Robert se ridică, luând-o în același timp pe Emma în brațe, iar aceasta îl luă imediat de gât, cu un ciudat spirit de posesiune. Privindu-i împreună, Julie se-ntrebă dacă Emma îl considera un echivalent al lui Michael, sau dacă era vorba despre ceva mai mult. Categoric, Robert era foarte răbdător și copilul reacționa ca atare.

– N-o mai ține în brațe, Robert! Doar nu e un bebeluș, spuse Lucy enervată; dar Robert n-o luă în seamă, continuând să-i vorbească Emmei.

– Vă rog să mă scuzați, dar aș vrea să mă retrag, începu Julie care nu mai suporta să privească acea scenă.

– Ați reușit să vă cunoașteți cât de cât, tu și Sandra? o întrebă Lucy.

– Puțin.

– Sandra este o veche prietenă a Pamelei. Au fost colege de școală, dar Sandra a hotărât să-mbrățișeze această carieră. Vei vedea cât de eficientă este, sunt convinsă.

– Și eu. Julie strânse pumnii, înăbușindu-și revolta. Ar fi trebuit să-și dea seama că-n atitudinea acelei individe era ceva mai mult decât o simplă antipatie. Fusese plasată în casa ei pe post de supraveghetor permanent, un fel de gardian de închisoare. Îi venea să urle. Ce-și închipuiau despre ea? La ce se așteptau din partea ei?

– Vino, draga mea, se adresă ea Emmei care era încă în brațe la Robert. Trebuie să te speli înainte de ceai.

Emma se agăță și mai strâns de gâtul lui Robert, așa cum fac copiii când perspectiva nu prea îi atrage. Julie nu mai suportă scena și părăsi salonul înainte ca starea emotivă în care se afla să devină prea evidentă.

***

Era foarte probabil ca Robert să nu-i fi spus nimic lui Lucy în legătură cu invitația la prânz din partea lui Francis și Julie devenea din ce în ce mai convinsă de acest fapt: în primul rând, Lucy n-ar fi lăsat ca întâmplarea să treacă fără un comentariu acid din partea ei, iar în al doilea rând, Robert n-ar fi riscat o ruptură în relația dintre mama lui și tatăl Pamelei.

Mai târziu în aceeași seară, Julie luă cina doar cu soacra ei. Robert plecase s-o conducă pe Sandra Lawson acasă, după care mergea direct la Orpington, la Pamela. Emma se culcase deja. Julie era cam îngrijorată în privința ei: mâncase foarte puțin și se plângea de-o mare durere de cap. Bănuia că plimbarea cu bunica ei fusese cam prea lungă și obositoare pentru copil, dar sigur că nu putea comenta nimic în această privință.

Erau în salon și priveau la televizor, când Emma începu să tușească, să se înece, apoi să plângă tare. Julie sări de pe scaun și alergă spre camera fetiței, urmată îndeaproape de soacra ei. Când deschise ușa, scena din

fața ochilor săi o făcu să se oprească, scoțând doar o exclamație de neputință: Emmei îi fusese rău și vomase violent, făcând o mizerie îngrozitoare în pat, iar acum, palidă și cu ochii plini de lacrimi, privea speriată la ceea ce se-ntâmplase, apăsându-și cu mâna buzele care încă îi tremurau.

– Vai, Emma!

– Fetiță rea ce ești! exclamă Lucy, încrețindu-și nasul, dezgustată. De ce nu te-ai dus la baie?

Emma izbucni din nou în lacrimi.

– Asta e tot ce poți să spui? Indignată, Julie nu-și mai stăpâni furia. Nu-ți dai seama cât de speriată e?

– Dac-a simțit că-i e rău, trebuia să fi mers la baie. Uită-te la covor, la așternut…. Totul e distrus!

– Nu fi ridicolă! Se vor curăța. În plus, e numai vina ta; ai îndopat-o toată ziua cu înghețată, dulciuri, sucuri.

– N-am știut că se va întâmpla așa ceva. Dac-ar fi fost educată să se stăpânească…

– Ce se-ntâmplă aici?

Vocea lui Robert le făcu să tresară pe amândouă. Julie se-ntoarse, pregătită să-l înfrunte și pe el, dar se dovedi a nu fi necesar. Trecând pe lângă ea, intră să vadă el însuși ce se întâmplase.

– Vai, Emma, spuse el cu voce blândă, înaintând spre ea. Ce-a fost aici? Cineva a vomat în patul tău. Cine să fi fost? Ursulețul? Sau păpușa aceea neastâmpărată care stă pe scăunel?

Așa murdară și lipicioasă cum era, Emma veni repede spre el, înconjurându-i picioarele cu brațele.

– Ursulețul, spuse ea printre suspine. A mâncat prea multe dulciuri astăzi.

– Adevărat? întrebă Robert, mângâind-o pe păr.

– Robert, pentru Dumnezeu, încetează! Nu vezi că-ți murdărește pantalonii? comentă Lucy.

– Roagă-l pe Halbird să vină cu niște găleți cu apă caldă, dezinfectant și cârpe curate, i se adresă el, neluându-i în seamă remarca și continuând s-o mângâie pe Emma. Apoi, desprinzându-i brațele din jurul picioarelor lui, o privi zâmbindu-i strengărește. Haide! Să mergem să ne curățăm.

Julie îi urmă în baie, unde Robert dădu drumul la apă caldă, turnă săruri parfumate, o vârî pe Emma în cadă și, îngenuchind el însuși alături, începu s-o spele fără să-i pese că se udă.

– Să-ncep să curăț, domnule? întrebă Halbird, apărând în ușa băii.

– Te rog, Halbird, răspunse Robert cu un zâmbet și o expresie relaxată, așa cum Julie nu mai văzuse pe chipul lui. Te ajut și eu după ce termin aici.

– Te ajut eu, Halbird, spuse Julie, ridicându-și deja mânecile.

– Nu, nu; eu îl ajut. Emma, mami o să te șteargă și eu am să trec iar pe la tine înainte să adormi.

– Poate dormi cu mine.

– Nu, va dormi în patul meu în noaptea aceasta, până i se curăță și i se aerisește camera. Eu pot dormi pe canapea, în living.

– Nu poți face asta, Robert. Nu e nevoie.

– Ce propui? Să dorm în patul tău? Nu mă pune la-ncercare, Julie, pentru că s-ar putea s-o fac și nu va fi bine pentru nici unul din noi.

Capitolul 7

Julie se mută la Thorpe Hulme la sfârșitul săptămânii. Doamna Hudson, menajera, fusese deja instalată acolo. Julie n-ar fi dorit-o, tot așa cum nu dorise nici guvernanta pentru Emma, dar era nevoită s-o accepte; cel puțin, menajera avea să-i fie de folos în cazul în care va hotărî să-și caute un serviciu.

Din fericire, doamna Hudson nu era deloc tipul de persoană la care se așteptase, după experiența cu Sandra Lawson; era o văduvă de vârstă mijlocie care, de la început, o tratã pe Julie mai mult ca pe o fiică, decât ca pe angajatoarea ei.

Ar fi trebuit ca Robert să le ducă la noua locuință, dar, cum cu o seară înainte fusese anunțat în legătură cu o ședință la care dorea să participe și cum se-ntâmpla să fie și Pamela acolo, se oferi ea să le ducă pe Julie și pe Emma cu mașina, iar Julie trebui s-accepte.

Doamna Hudson le-ntâmpină cu căldură.

– Am pregătit o cafea, doamnă Pemberton; am dus-o deja în salon. Dacă micuța vrea să vină cu mine în bucătărie, o așteaptă niște gogoși grozave.

– Super! exclamă Emma, cu ochii măriți de plăcere.

– Bine, dar fii atentă, Emma, să nu exagerezi.

– Voi avea eu grijă să păstreze măsura, promise doamna Hudson și Julie avu deplină încredere că așa va face, pentru că era exact persoana pe care-ar fi ales-o să-i fie bunică Emmei.

Pamela se purta de parcă ea era gazda. Într-adevăr, covoarele și mobila pe care le alesese dădeau casei un aer foarte primitor, creând o atmosferă caldă. Tot ea servi și cafeaua, dar Julie își impuse să nu se enerveze, din moment ce, de-acum încolo, indiferent ce făceau sau spuneau ceilalți, ea și Emma aveau casa lor.

– Cred că te vei simți foarte bine aici.

– Da, este o casă încântătoare.

– Într-adevăr. La început, aș fi vrut ca Robert s-o cumpere pentru noi, dar a spus că ar fi prea mică.

– Da, sigur.

– După ce ne vom căsători, vom avea foarte des invitați și ne va trebui o casă mare. Cât timp Robert a fost singur, nu și-a pus asemenea probleme, dar acum… Pamela o studie îndelung pe Julie, făcând-o să se simtă oarecum stânjenită, apoi continuă. Cândva ai fost logodită cu Robert, nu-i așa?

– Da, așa e, recunoscu Julie, punând cu mâna tremurândă ceașca pe farfurioară.

– Știi, Robert mi-a spus.

Julie înghiți cu greutate; ideea de-a fi comentată de Robert cu logodnica lui o deranja. Se-ntreba ce urmărea Pamela deschizând acest subiect.

– Dar te-ai căsătorit cu fratele lui, continuă Pamela.

– Da, cu Michael.

– Robert a spus că v-ați despărțit înainte de plecarea lui într-o misiune în Venezuela.

– Da.

– Te-ar deranja să-mi spui de ce?

– Ce importanță mai are?

– Aș vrea să știu.

– De ce nu-l întrebi pe Robert?

– L-am întrebat; mi-a spus că… tu ai pus capăt acelei legături. Acesta e adevărul?

– Da…

– De ce?

Julie oftă, neștiind cum să răspundă. Deodată, îi veni ideea.

– Bine, dar e evident; m-am îndrăgostit de Michael.

– Ah, sigur. Cum de nu m-am gândit la asta? Doar te-ai căsătorit cu Michael înainte ca Robert să se întoarcă din misiune, nu-i așa?

– Da… Robert a fost plecat șase luni.

– Presupun că-n alte condiții ai fi plecat cu el.

– Ai o țigară, te rog?

Pamela scoase din poșetă un pachet și-și aprinseră amândouă câte o țigară.

– Sper că nu te-ai supărat că te-am întrebat, dar știi… e greu de discutat astfel de lucruri cu Robert.

– Nu, de ce să mă supăr… Se ridică și merse la fereastră. Crezi că vom avea o iarnă grea? Nici nu-mi amintesc cum e când ninge.

Pamela se ridică și ea și veni lângă Julie, punându-i mâna prietenește pe umăr.

– Condoleanțe pentru moartea soțului tău. Îmi pare foarte rău că n-am avut ocazia să-l cunosc.

– Mulțumesc.

– Și-acum, trebuie să plec. Sunt așteptată acasă la dejun. Avem câțiva invitați. După ce te aranjezi aici, trebuie să vii să ne faci o vizită; sunt sigură că mamei și tatălui meu le va face mare plăcere.

Ce schimbare! Julie rămase uluită. Era clar că, atât timp cât nu-i stăteai în cale, Pamela putea fi la fel de fermecătoare ca și tatăl ei. Ce îngrozitor de complicată devenise brusc viața! Ce naiba se-ntâmpla cu ea, se gândi Julie, de prefera ostilitatea Pamelei în locul prieteniei ei?

***

Următoarea săptămână n-au fost decât ele trei la Thorpe Hulme: Julie, Emma și doamna Hudson. Sandra Lawson urma să vină după aceste câteva zile de răgaz în care erau lăsate să se acomodeze.

Emma era încântată de grădină și de livadă, și mai ales de leagănul care-o atrăgea ca un magnet.

Robert era încă în Statele Unite, de unde urma să se întoarcă abia peste o săptămână. Desigur, Julie n-avea cum să ia legătură direct cu el, dar Lucy telefona aproape în fiecare zi și o ținea la curent.

Pamela a mai venit de câteva ori în vizită, probabil ca să se asigure că n-avea de ce să se teamă din partea Juliei și discuta cu aceasta planurile ei de viitor alături de Robert, încât era greu de spus dacă era vorba de prietenie, sau de maliționzitatea de a-și afișa fericirea într-un moment în care Julie era într-o situație atât de tristă.

Joi, telefonă Francis.

– Bună, Julie. Credeai că te-am uitat?

– Nu, ci doar că te-ai răzgândit.

– În nici un caz. Ei, te-ai obișnuit cu viața la țară?

– Îmi place. Ne adaptăm bine. Emma adoră libertatea de-aici.

– Sunt convins. Cred că-n Malaiezia nu prea s-a bucurat de-așa ceva.

– Nu prea; era tot timpul în compania unei dădace. Spune-mi, ce mai faci?

– Mă zbat… Principalul motiv pentru care nu te-am sunat este c-am fost plecat în Scoția, m-am întors abia aseară.

– Și Robert e plecat.

– Da, știu. Nu se vorbește nimic altceva la noi.

– Așa e; uitasem de Pamela.

– Mă-ndoiesc; e aproape imposibil.

– Mă bucur c-ai sunat.

– Adevărat? De ce?

– Nu știu. Mă simt cam abătută, asta e tot. Poate și pentru faptul că știu că duminică urmează să vină guvernanta.

– Guvernanta? Adică Sandra Lawson?

– Da. O cunoști?

– Cum să nu! Ea și Pam au fost colege de școală.

– Așa e, uitasem.

– Ce e-n neregulă? Te intimidează?

– N-o voi lăsa.

– Sună cam amenințător. Uite ce e, scumpa mea, nu te-am sunat ca să vorbim o jumătate de oră la telefon. Vreau să te văd. Spune-mi când.

– Nu știu. E și Emma…

– Ad-o și pe Emma. Uite, ce-ar fi să mă inviți azi la prânz?

– Da, am putea face asta… spuse Julie încet, anticipând reacția lui Robert când va afla, în mod inevitabil, de la Emma.

– Tonul tău nu sună deloc încurajator.

– Scuză-mă, Francis. Sigur că poți veni. Îți voi pregăti chiar specialitatea mea.

– Sună interesant. Despre ce e vorba?

– Vei vedea. E deja ora unsprezece. Unde ești?

– Acasă.

– Acasă?!

– În biroul meu. Nu ne aude nimeni.

– Sună atât de conspirativ.

– Da? Îmi pare rău. Bine, le spun acum Pamelei și Louisei unde merg și, fără îndoială vor veni și ele..

– Ah, Francis!

– Vrei să vină și ele?

– Sigur că nu! Vroia să-l revadă pe Francis, dar singur; avea nevoie să discute cu el, îi făcea atât de bine.

– Atunci, când să vin?

– Vino imediat.

Abia avu timp să se îmbrace într-o rochie scurtă din jerseu roșu și să se pieptene, când mașina se opri în fața casei.

– A venit unchiul Francis! anunță Emma, entuziasmată.

– Da, scumpa mea. Trebuise să-i spună doamnei Hudson că va fi un oaspete la masă.

Îmbrăcat sport, Francis părea mult mai tânăr, iar Julie îl privi cu multă căldură.

– Bună, scumpo! se adresă el Emmei, mângâind-o sub bărbie și făcând-o să râdă. Julie, dacă mă mai privești așa, încep să regret că sunt un băiat atât de bun.

– Intră, te rog. Familiaritatea lui n-o deranja deloc; Francis era altfel decât toți bărbații pe care-i cunoscuse până atunci. Cred că deja cunoști casa.

– Da, o cunosc. N-arată rău deloc… având în vedere că fiica mea a ales decorațiunile!

Julie râse și merse spre bar, unde-i pregăti un whisky.

– Unde e mătușa Pamela? întrebă Emma, cu obișnuita ei lipsă de diplomație.

– Acasă.

– N-a vrut să vină cu tine?

– Sunt convins c-ar fi vrut, dar n-am întrebat-o. M-am gândit așa: ea a fost de multe ori s-o vadă pe Emma fără mine, așa că, de ce s-o invit acum să vină și ea?

– Ai venit într-adevăr să mă vezi?

– Pe tine și pe mami. În definitiv, ar fi nepoliticos să spun c-am venit să te văd doar pe tine, nu-i așa? Dar, noi doi știm bine…

Emma hohoti de râs.

– De ce n-ați avut mai mulți copii, Francis? Abia după ce puse întrebarea, Julie își dădu seama că avea un caracter mult prea personal.

– Așa a fost să fie, răspunse el, fără să pară deloc deranjat de întrebare.

Prânzul se desfășură într-o atmosferă veselă și, după desert – o delicioasă prăjitură cu căpșuni, piesa de rezistență a Juliei – Emma insistă să-i arate lui Francis leagănul din grădină. Când Julie îi privi pe fereastra bucătăriei, se alergau în jurul pavilionului de vară.

– E un bărbat foarte simpatic. Are multă răbdare, spuse doamna Hudson care nu-l mai văzuse pe Francis înainte și aruncă o privire ciudată spre Julie.

– Da. Știi că este tatăl domnișoarei Hillingdon, nu-i așa?

– Mi-am dat seama.

– Bănuiesc că-ți dai seama, de asemenea, că n-ar trebui să se afle aici.

– De ce?

– Păi… e evident; e căsătorit.

– Dar între voi doi nu e nimic.

– Cum poți să spui asta? Doar nu cunoști situația.

– Știu destul ca să-mi dau seama când un bărbat și o femeie fac dragoste unul cu celălalt. Domnul Hillingdon rămâne și la cină?

– Nu…! Nu cred.

– Pari șocată; cred că n-ar fi trebuit să spun nimic.

– Mă bucur c-ai făcut-o… nu pot discuta cu altcineva.

– Nu-ți fie teamă; știu când să tac.

– Doamne, sună îngrozitor. Of, doamnă Hudson, ai dreptate; este un om cumsecade și simpatic.

Când Francis și Emma intrară din nou în casă, doamna Hudson tocmai pregătea ceaiul.

– M-ai epuizat; se plânse Francis Emmei.

– Stai puțin și apoi ne jucăm de-a școala.

– Cred că glumești! Nu sunt obișnuit să-mi petrec după-amiaza alergând prin grădină.

– Îți va face bine, spuse Emma cu simț practic, repetând la rândul ei replica pe care alții i-o tot adresau ei.

– Da, mă bucur că gândești așa, dar acum mi-ar prinde bine un ceai, Julie.

– Bineînțeles. Rămâi la cină?

– Nu mi-aș dori nimic altceva mai mult, dar trebuie să merg cu Louise la niște amici – joi e zi de bridge.

– Sigur, înțeleg.

– Ah, Julie, e suficient un cuvânt de-al tău și rămân, spuse el luându-i mâna, văzând-o pe Emma absorbită de programul de la televizor.

– Vrei zahăr? întrebă Julie retrăgându-și mâna.

– Da, te rog. Lasă-mă să te invit la cină, într-o seară săptămâna aceasta… înainte să apară zmeul. Julie înțelese că se referea la Sandra Lawson. Ce-ai zice de sâmbătă seara? Sunt sigur că doamna Hudson va avea grijă de Emma.

– Da… sună minunat.

– Îți promit că așa va fi.

– Bine, o s-o rog înainte să pleci.

– Crede-mă, zilele pur și simplu îmi vor părea nesfârșite până atunci.

După plecarea lui Francis, Julie se simți îngrozitor de vinovată. Cum o culcă pe Emma, se duse direct în bucătărie și nu în salon, ca de obicei.

– Doriți ceva, doamnă Pemberton?

– Doar să stăm de vorbă, răspunse Julie oftând, începând să șteargă vasele pe care menajera tocmai le spăla.

– Nu trebuie să faceți asta. Discutăm despre ce doriți, dar șterg eu vasele.

– Îmi face plăcere să te ajut. Mă… plictisesc singură.

– Emma a adormit?

– Da, a fost o zi obositoare pentru ea.

– Și pentru domnul Hillingdon, cu siguranță. Ar trebui să aibă și el câțiva copii ca Emma.

– A avut-o pe Pamela.

– Da…

– Nu-ți place de ea? comise Julie păcatul de neiertat de a-și comenta oaspeții cu personalul de serviciu.

– Ei bine, să spunem că nu fac o pasiune pentru ea… Dar, fără îndoială, greșesc, pentru că se pare că domnul Robert o place foarte mult.

– Îl cunoști pe Robert?

– Cum să nu! Am lucrat pentru mama lui, acum mulți ani. El și Michael aveau câțiva anișori.

– Adevărat?! Hai, povestește-mi.

– Despre Michael, doamnă?

– Despre amândoi.

– Erau niște strengari. Nu era decât un an diferență între ei și amândoi puneau la cale cele mai mari năzdrăvănii.

– Cred că și dumneata erai foarte tânără.

– Da, șaptesprezece sau optsprezece ani.

– Dumnezeule, ce mică e lumea!

– Când domnul Robert a cumpărat această casă, a venit direct la mine ca să mă angajeze menajeră.

– I-ai mai văzut în ultima vreme?

– După ce m-am căsătorit, ei veneau la noi din când în când. Și când Brian al meu a murit, au fost foarte buni cu mine. Întotdeauna au fost băieți buni.

– Știi c-am fost logodită cu Robert, cândva?

– Da, știu, primisem chiar o invitație la nuntă.

– Ah…

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată că totul se va termina așa, cu plecarea domnului Robert în Venezuela și ce-a urmat.

– A fost hotărârea lui.

– Ce anume? Plecarea în Venezuela?

– Da; și contramandarea căsătoriei.

– Dar, am înțeles c-a fost nevoit să plece; a fost un accident, parcă – unul din oamenii lui a fost omorât acolo.

– Da… lucra la construcția de pe valea râului Guaba.

– Așa e, și domnul Robert a trebuit să meargă să-l înlocuiască.

– Nu era neapărat.

– Nu știu, doamnă, dar cred c-ar fi fost riscant să trimită pe altcineva, mai ales că el cunoștea proiectul cel mai bine.

– Oricum, asta s-a întâmplat demult.

– Da… și nu se poate să-l fi iubit, pentru că v-ați căsătorit cu domnul Michael și ați plecat înainte ca domnul Robert să se întoarcă.

– Robert a plecat exact cu o săptămână înainte de nuntă, rosti Julie cu buzele aproape țepene, îndreptându-se spre ușă. Soțul tău ar fi făcut așa ceva?

– E greu de răspuns la această întrebare, doamnă. Adică… v-ați certat din cauza acestei călătorii?

– N-am spus așa ceva. Doamna Hudson era mult prea intuitivă.

– Dumneavoastră știți cel mai bine. Dar, așa cum am mai spus, nu v-ați fi putut căsători cu domnul Michael dacă n-ați fi avut anumite îndoieli în privința domnului Robert.

– E adevărat. Ei, să nu mai discutăm despre asta. Ești liberă pentru astăzi.

– Mulțumesc, doamnă Pemberton. Probabil că voi face o scurtă vizită doamnei Fielding în sat.

– Foarte bine.

Brusc, ideea de-a petrece seara singură în fața televizorului îi displăcu și, la ora nouă, Julie era deja în pat, fără să plângă, dar extrem de deprimată.

***

Sandra Lawson veni fără să anunțe sâmbătă dimineața.

– Sper că n-aveți nimic împotrivă, doamnă Pemberton. Proprietăreasa dorea să închirieze

apartamentul meu începând de astăzi și m-am gândit că, decât să cheltuiesc banii petrecându-mi noaptea la hotel, mai bine vin aici; în definitiv, o zi în plus sau în minus nu mai contează, nu-i așa?

– Eu… doamnă Hudson?

– Camera e pregătită, doamnă. Din partea mea nu e nici o problemă.

– Dumneata trebuie să fii doamna Hudson. Domnișoara Hillingdon mi-a vorbit despre dumneata.

– Da, domnișoară.

– Da, nu mai contează… spuse Julie, frământându-și mâinile. Doamnă Hudson, condu-o, te rog, pe domnișoara Lawson în camera dumneaei și, apoi fii bună și fă-mi o cafea.

– Desigur, doamnă Pemberton.

Doamna Hudson o invită pe Sandra s-o urmeze, fără însă a o ajuta la bagaje, așa că aceasta din urmă și le duse singură, vădit nemulțumită. Nu era deloc un început de bun augur.

Julie rămase în salon, privind în gol pe fereastră și gândindu-se la problemele pe care venirea Sandrei le crea.

Cum putea să plece și s-o lase singură chiar în prima seară a venirii ei? Și dacă pleca, era foarte posibil ca Sandra să considere că ea este mai în măsură s-o culce pe Emma decât menajera, ceea ce micuței i-ar fi displăcut total. Lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută și n-avea pe nimeni cu care să se consulte.

– Mami, cine era în acel taxi? întrebă Emma, venind din grădină.

– Domnișoara Lawson, scumpa mea.

– Dar ai spus că vine mâine.

– Așa trebuia, dar a intervenit ceva.

– Și voi începe lecțiile de astăzi?

– Nu, scumpa mea; cred că abia peste câteva zile. Acum, du-te și pune-ți papucii. Nu vezi ce pantofi murdari ai?

Neștiind ce să facă, Julie telefonă acasă la Robert, unde Halbird o informă că doamna Pemberton nu era acasă și lăsă să se înțeleagă faptul că Robert nu se întorsese din State. Luă cartea de telefon și căută numărul de telefon al familiei Hillingdon. Cum să-ndrăznească să-i telefoneze lui Francis? Dar dacă răspundea Louise sau Pamela? Apoi, îi veni ideea să-i telefoneze la birou.

– Domnul Hillingdon are o conferință. Doriți să lăsați un mesaj?

– Dacă se poate să-l întrebați când pot să revin.

– Așteptați o clipă, vă rog.

– Pe cine suni? întrebă Emma, intrând din nou.

– N-are importanță.

– Pe bunica?

– Nu. Taci.

– Julie, tu ești?

– Francis! Doamne, ce complicat este să iau legătura cu tine….

– Sunt într-o conferință.

– Știu. Scuză-mă că te-am deranjat.

– Nu vorbi prostii. Ce s-a întâmplat?

– Știi, e cam greu să discut acum, începu Julie privind-o pe Emma. Problema este că domnișoara Lawson a venit de astăzi.

– Și ce dacă?

– Bine, dar e evident.

– Te referi la întâlnirea de diseară.

– Da. Ah, Francis, ce să fac?

– Vei lua cina cu mine, ce altceva să faci?

– Cum? Dar te cunoaște!

– Și ce-i cu asta?

– Francis, te rog!

– Uite, Julie, ți-am mai explicat – nu-mi pasă cine află de relația noastră; nu-mi pasă decât de tine. Dacă preferi însă să renunțăm la ea din cauza acestei femei… atunci e altceva…

– Nu, Francis!

– Dacă vrei, îi voi sugera Pamelei să vină la tine în această după-amiază. Când o va vedea pe Sandra, categoric o va invita la noi, mai ales că Robert e plecat. Cum ți se pare planul?

– Minunat! Nu mai pot vorbi acum, puse ea capăt convorbirii, observând-o pe Sandra intrând în cameră.

– Te-nțeleg. Of, ce încurcătură!

Julie râse, apoi închise telefonul.

– E totul în regulă? se adresă ea apoi Sandrei.

– Da, mulțumesc. Ah, bună, Emma! Trebuie să ne cunoaștem mai bine!

– Da… răspunse Emma foarte puțin convinsă. Veți locui aici?

– Da. Mai târziu, am să te rog să-mi arăți încăperea în care vom face lecțiile. A pregătit mami o cameră în acest scop?

– Știi… nu toate camerele sunt mobilate. Aici, la parter, sunt în stare de folosire, iar la etaj, doar trei dormitoare. Deocamdată va trebui să vă mulțumiți fie cu această cameră, fie cu sufrageria.

– Va trebui să aleg sufrageria – nu putem lucra undeva unde nu există o masă.

– Sper ca săptămâna viitoare să merg în oraș și s-aleg accesoriile necesare. Poate că nu va fi chiar atât de greu să lucrați în sufragerie și, în plus, Emma are nevoie de puțin timp pentru a se obișnui cu ideea. Poate vă puteți concentra asupra unor lucruri mai practice până când am timp să mă organizez.

– Bine, dar sunteți aici de-o săptămână.

– Da… Ah, doamnă Hudson ai adus cafeaua, ce bine! Pune-o te rog aici.

– Da, doamnă. Emma, vrei să vii să m-ajuți să facem o prăjitură?

– Sigur; am voie?

– Emma și cu mine tocmai începeam să facem cunoștință mai bine, doamnă Hudson, interveni Sandra categoric, oprind-o pe Emma care se ridicase.

– Cred că Emma va avea timp din belșug să te cunoască, Sandra. Hai, du-te, scumpa mea.

– Cum pot avea autoritate față de acest copil dacă îmi contramandați ordinele? întrebă Sandra tăios după ce Emma ieși din cameră împreună cu menajera.

– Faptul că i-am permis Emmei s-o ajute pe doamna Hudson nu înseamnă că-ți contramandez ordinele, explică Julie împăciuitor, refuzând să se enerveze. Abia ai venit aici, Sandra. Nu face presiuni asupra Emmei.

Conversația lor ajunsese într-un punct mort. Sandra se simțea în continuare jignită și nedreptățită, iar Julie privea îngrozită perspectiva de a-și petrece ani de-a rândul în această companie.

Așa cum Francis promisese, Pamela veni după-amiază și se arătă încântată la vederea Sandrei. Julie le lăsă împreună, mergând în bucătărie la doamna Hudson.

– Cum rămâne cu programul din seara asta, doamnă? Mai mergeți?

– Da. Am… am vorbit cu Francis la telefon de dimineață. A fost ideea lui s-o trimită pe Pamela aici; ea și cu Sandra sunt prietene vechi, așa că era aproape sigur că Pamela o va invita acasă la ea.

– Ce mișcare bine gândită! se amuză copios doamna Hudson.

– Da, dar oricum, nu mi-ar fi plăcut s-o las pe Emma în grija ei chiar din prima seară… ca să nu mai vorbim de alte posibile interpretări.

– Da, doamnă. Dar dacă nu vă place de ea, de ce o acceptați?

– Se pare c-a fost ideea lui Robert, n-am avut de ales. El este tutorele Emmei.

– Nici nu se putea cineva mai bun.

– Cum adică?

– Adică este o persoană foarte potrivită pentru a se îngriji de un copil.

– Dar eu sunt mama ei!

– Știu, dar în creșterea unui copil este nevoie și de un bărbat.

– Înțeleg…

– Ce credeați c-am vrut să spun, doamnă Pemberton?

– Nu știu. Merg să fac o baie; dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

Spre ușurarea Juliei, Pamela o invită, într-adevăr, pe Sandra la cină, dar nu se opri aici.

– De ce nu vii și tu, Julie? Tata pleacă în oraș, așa că nu vom fi decât noi patru.

– A sunat o veche prietenă în această dimineață și a promis că trece pe aici diseară, așa că nu cred că e bine să plec.

– Nu, cred că nu… O veche prietenă, ai spus?

– Am lucrat împreună.

– La Compania Pemberton?

– Da.

– O cunosc?

– Nu cred – a plecat cu mult timp înainte… Valerie Smith…

– Nu, numele nu-mi spune nimic. Sandra, cred c-ar trebui să plecăm.

– Da. Sigur nu vă deranjează, doamnă Pemberton?

– Sigur că nu.

În sfârșit plecară, și Julie se întoarse în salon, lipsită de energie. Emma veni imediat și i se urcă în brațe.

– Mi-ar plăcea mult ca domnișoara Lawson să nu locuiască la noi. Ție nu, mami?

– E doar guvernanta ta, Emma. Nimic nu se va schimba din cauza ei.

– Va trebui să fac lecții.

– Asta ar fi trebuit să faci oricum și dacă ai fi fost la școală. Dar, după ce se termină lecțiile, totul va fi din nou la fel; îți promit.

Emma adormise deja când Julie începu să se pregătească să plece. Nu-i spusese nimic despre întâlnirea ei, în principal pentru a evita întrebările, dar o rugase pe doamna Hudson să-i spună unde e plecată, dacă în caz s-ar fi trezit și s-ar fi speriat.

Julie își puse o rochie simplă crem de lână, cu mâneci lungi și rotundă în jurul gâtului, care îi punea în evidență și mai mult talia subțire.

Francis sosi imediat după ora șapte și-o admiră pentru cum arată.

– De altfel, întotdeauna arăți bine.

Merseră la un restaurant cunoscut și Julie păru jenată când mai multe persoane care veniră să discute puțin cu Francis, o priviră cu interes nedisimulat.

– Liniștește-te! Mă faci să mă simt extrem de bine. Credeam că, la vârsta mea, nici nu mai e posibil.

– Nu ești deloc bătrân!

– Am patruzeci și opt de ani, iar tu? Douăzeci și cinci? Douăzeci și șase? Suficient de bătrân pentru a-ți fi tată!

– Vârsta e relativă. Nici nu ești bătrân și nici nu te porți ca un bătrân. Sunt momente când eu însămi mă simt atât de bătrână… aproape senilă.

– După cum spuneam, ești foarte potrivită pentru mine.

Mai târziu dansară. Muzica era lentă și languroasă, iar Julie se simțea foarte relaxată în brațele lui. Își dădea seama că simțea afecțiune pentru el. Nu era îndrăgostită, dar relația lor avea ceva deosebit și bun.

O conduse acasă aproape la miezul nopții, dar nu-l invită înăuntru – ușor ametită cum era, ar fi riscat să-l încurajeze, iar mai târziu, cu siguranță ar fi regretat.

Lumina era aprinsă în salon și Julie își închipui că doamna Hudson se uita la televizor. Intră încet să n-o sperie, dar se opri, uimită, văzându-l pe Robert întins pe canapea, dormind adânc.

Capitolul 8

Julie îi privi lung fața, relaxată și oarecum vulnerabilă în somn. Era clar că nu dormise de mult timp și părea epuizat. Își aruncase neglijent haina pe spătarul unui fotoliu și pantofii pe covorașul din fața căminului, iar pe măsuța joasă de lângă canapea, erau cutia cu trabucuri, o ceașcă și cafetiera, ceea ce dovedea că doamna Hudson îi pregătise o cafea înainte de a se duce la culcare. Dar ce făcea acolo? De ce venise? Când se întorsese din Statele Unite? În nici un caz în acea după-amiază, pentru că Pamela ar fi știut.

Părea foarte tânăr și Julie simțea nevoia să-l atingă. Știa însă că, imediat, în privirea lui ar apărea acea expresie cinică devastatoare.

Ca și cum ar fi simțit că este examinat, Robert deschise ochii și clipi confuz, ca și cum își dădea seama destul de greu unde se afla.

– Julie! făcu un efort să se ridice într-un cot, apoi căzu din nou pe pernă. Dumnezeule, capul meu!

Îngrijorată, Julie se așeză pe marginea canapelei și-i puse mâna pe fruntea fierbinte. Robert îi luă imediat mâna, o duse pe obraz, apoi își apăsă buzele în palma ei, făcând-o să tremure.

– Robert! protestă ea, încercând să se retragă, dar în aceeași secundă brațele lui puternice o traseră spre el și, imobilizând-o, Robert începu s-o sărute cu o pasiune căreia îi era greu să reziste.

– Vreau să fac dragoste cu tine, șopti el, îngropându-și fața în părul ei. Asta e; mă înnebunești, știi?

Julie era foarte tentată să cedeze, indiferent de consecințe. Dar gândul la Emma și la ceea ce însemnase ultima dată – acel abandon total în mrejele pasiunii a fost suficient pentru a o face să redevină rațională și stăpână pe sine. Se smulse din îmbrățișarea lui și reuși să se ridice,

– Ce s-a întâmplat? Am venit prea târziu? A fost Francis la înălțimea așteptărilor tale?

– Cum îndrăznești să insinuezi așa ceva? Enervată, aruncă în el cu o pernă, apoi cu o carte.

– Ce altceva pot să cred? întrebă Robert, ridicându-se cu greu, nesigur pe sine din cauza durerii cumplite de cap. De ce naiba ai ieșit din nou cu el? De ce-mi faci asta?

– Ție? Ce-ți fac?

– Dumnezeule, Julie, gândul că ești cu un alt bărbat… Îl iubești?

– Sigur că nu.

– Tot așa cum nu l-ai iubit nici pe Michael. Ah, Julie, dacă tu și Michael n-ați fi fost deja plecați în Malaiezia când m-am întors din Venezuela, v-aș fi omorât pe amândoi. Ah, n-ai ceva împotriva durerii de cap? Mă doare îngrozitor.

Julie ezită puțin, apoi îi aduse cutia cu aspirine, pe care o văzuse în bucătărie la doamna Hudson și un pahar cu apă.

– De cât timp n-ai mai dormit? Mă refer la un somn adevărat, nu o ațipire pe canapea.

– Nu știu… de două, poate trei zile…

– De ce? Ai fi putut să-ți aranjezi programul…

– Ce rost are să mă-ntind pe pat, ca apoi să mă zvârcolesc ore în șir fără să pot dormi?

– Prostii! Ești extenuat.

– Îmi pare rău că sunt o pacoste pentru tine, spuse el, întinzându-se din nou pe perne, după ce înghiți cu o strâmbătură trei aspirine.

– Nu ești o pacoste. De ce ai venit aici, Robert?

– Vroiam să te văd. Halbird a spus c-ai telefonat de dimineață ca să vorbești cu mama; m-am gândit că trebuie să se fi întâmplat ceva din moment ce ai sunat-o.

– Ah, da…

– Era ceva important?

– Nu… vroiam să discut cu ea despre… despre Sandra Lawson. Cred că știi că e aici. Robert încuviință din cap. Presupun că și ea știe că am fost în oraș cu Francis.

– Nu, nu știe. Am ajuns pe la nouă și jumătate și am avut destul timp să discut cu doamna Hudson înainte ca Sandra să se întoarcă.

– Și Pamela?

– Ce-i cu Pamela?

– Nu te-a văzut când a adus-o pe Sandra aici?

– Nu.

– Dar i se va părea ciudat c-ai venit aici.

– Probabil. În orice caz, e suficient de inteligentă pentru a nu protesta.

– Și ce-a spus Sandra când te-a văzut?

– „Bună".

– Of, Robert, nu vrei să vorbești serios.

– Pur și simplu nu vreau să discut acum despre Sandra, spuse el luându-i mâna și jucându-se, absent, cu degetele ei.

– Unde i-ai spus Sandrei că sunt?

– Eu nu i-am spus nimic. Doamna Hudson i-a explicat că ești puțin plecată, dar cred că era atât de uimită să mă vadă aici, încât nu se mai putea gândi la altceva.

– Îmi închipui.

– Vrei să plec?

– Nu poți conduce mașina în starea în care te afli. Va trebui să dormi aici în noaptea asta.

– Unde? În patul tău?

– Da, în patul meu, spuse Julie scurt, trăgându-și mâna. Ajungi până sus?

– Nu sunt invalid.

Julie îl privi cum se ridică, obosit, apoi ieși din cameră și urcă în dormitor. Tocmai își luase cămașa de noapte de sub pernă când apăru și el în pragul ușii.

– Știi unde e baia. Mai ai nevoie de ceva?

– De tine. Vino aici.

– Nu acum, se feri ea, îndreptându-se spre ușă. Culcă-te.

Robert începu deja să-și descheie cămașa fără nici o reținere și Julie se grăbi să iasă. Intră în camera Emmei, se dezbrăcă și se strecură în pat lângă aceasta.

***

Și Emma și Julie se treziră târziu a doua zi dimineață.

– De ce dormi cu mine?

– Te deranjează?

– Nu, dar de ce?

– Pentru c-am lăsat pe cineva să doarmă în patul meu.

– Pe cine?

– Pe unchiul Robert, răspunse Julie intrând în baie.

Când se întoarse după câteva minute, Emma dispăruse deja; era evident unde. Își puse repede halatul, sperând s-ajungă la timp, înainte ca Emma să-l trezească pe Robert.

Îl găsi pe acesta dormind profund, având pe față o expresie de totală relaxare și mulțumire. Ieși repede, amintindu-și scena din noaptea trecută și merse în bucătărie unde doamna Hudson, în compania Emmei, pregătea nemulțumită o tavă cu micul dejun.

– Ce s-a întâmplat?

– Domnișoara Lawson a apărut aici acum o jumătate de oră, vrând să știe de ce nu e gata micul dejun și cerând să i se pregătească o masă consistentă.

– Înțeleg… Emma, ai intrat în cameră la unchiul Robert?

– Da, dar dormea și m-am strecurat afară. L-am trezit?

– Din fericire, nu.

– Domnul Robert a dormit aici? întrebă doamna Hudson uimită.

– Da… era extenuat; când am venit acasă, l-am găsit dormind.

– Se pare că s-a întors din New York pe la șapte și jumătate și, după ce-a trecut pe acasă, a venit aici.

– Cred c-ai fost surprinsă.

– Da, doamnă. Dar mi-a făcut plăcere să fiu în compania lui. Și după ce domnișoara Lawson s-a dus la culcare, a spus că rămâne să vă aștepte. V-ați…. supărat că m-am culcat și eu?

– În nici un caz!

– Merg să duc tava cu micul dejun domnișoarei Lawson.

– I-o duc eu; tot trebuie să urc la mine în cameră să mă îmbrac.

Sandra Lawson scria niște scrisori la măsuța de toaletă.

– Mulțumesc, dar ar fi putut s-o aducă doamna Hudson, spuse ea foarte surprinsă.

– Nu face parte din obligația doamnei Hudson și eu oricum urcam la mine în cameră.

– Mulțumesc, doamnă Pemberton. Ah, apropo, știați că domnul Pemberton urma să vină aici târziu aseară?

– Robert? Nu, nu știam.

– Nu i-am auzit mașina. Încă mai era când v-ați întors acasă?

– Da. De fapt, nici n-a plecat. A dormit aici, anunță Julie laconic și ieși din cameră, lăsând-o să înțeleagă ce vrea.

***

Sandra se dusese să facă o plimbare prin sat și Emma se juca în grădina înghețată, când Robert apăru în cele din urmă. Julie era în bucătărie și o ajuta pe doamna Hudson să pregătească legumele pentru prânz. Era aproape ora douăsprezece – era clar că Robert se odihnise bine, pentru că de pe fața lui dispăruse acea

expresie chinuită de oboseală. Ceea ce apăruse nou față de seara trecută, luând-o pe Julie prin surprindere, era expresia ostilă din privirea lui.

– E prea târziu să te rog să-mi faci o cafea?

– Sigur că nu, răspunse imediat doamna Hudson, căreia îi fusese de fapt adresată întrebarea. Arătați mult mai odihnit.

– Mă și simt mult mai odihnit. Apoi, trebui s-o privească pe Julie. Bună dimineața, Julie.

– Bună dimineața.

Robert ieși imediat din bucătărie și doamna Hudson îi pregăti rapid pe o tavă cafeaua și câteva prăjituri tocmai scoase din cuptor.

– Îi duceți dumneavoastră tava sau eu?

– Arăt groaznic, începu Julie, uitându-se la bluza ei cu urme de făină și la pantalonii din doc peste care își pusese un șorț.

– Mergeți dumneavoastră.

Robert era în salon: stătea în picioare la fereastră și părea inabordabil.

– Mulțumesc. Plec imediat după ce-mi beau cafeaua.

– Vrei să te servesc eu?

– Dacă vrei. Cred că trebuie să-mi cer scuze pentru deranj.

– Ce deranj? Știi că eu ți-am propus să rămâi. Ai dormit bine?

– Doar știi că da. Unde ai dormit tu?

– Cu Emma.

– Da… Trebuie să plec acum, spuse el terminând de băut cafeaua. Îmi cer încă o dată scuze.

– Bine, dar nu ai de ce!

– Unchiule Robert! strigă Emma intrând în cameră și alergând spre el să-l îmbrățișeze. Doar n-ai de gând să pleci!

– Mă tem că trebuie.

– De ce? Mami, de ce? Trebuie să plece?

– Cred că da, scumpa mea.

– Voi veni din nou să te văd, nu peste mult timp.

– Ah, unchiule Robert, te rog. Am intrat de dimineață la tine în dormitor, dar mami nu m-a lăsat să te trezesc. Și-acum, pleci!

– Sunt sigur că acum, fiindcă e și domnișoara Lawson aici…

– Nu-mi mai vorbi de ea! Nu-mi place!

Emma tăcu, strângându-și buzele și-abia atunci observară toți că Sandra stătea tăcută în prag, privindu-i.

– Bună dimineața, domnișoară Lawson, spuse Robert politicos.

– Bună dimineața, domnule Pemberton. Tocmai m-am plimbat puțin, să cunosc împrejurimile. E frig, dar mi-a plăcut. Și tu, Emma ce-ai făcut?

– Nimic, răspunse Emma într-un stil care n-o caracteriza deloc, apoi ridică din nou privirea spre Robert, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Te rog, unchiule Robert nu pleca!

– Rămâi dacă vrei, spuse Julie, văzându-l că ezită.

– Da, rămâi, interveni Sandra în mod neașteptat. De fapt, m-am gândit că vei rămâne așa că, acum, cât am fost plecată, i-am telefonat Pamelei și am invitat-o aici.

– Ce-ai făcut? gemu Julie.

– Liniștește-te Julie, spuse Robert calm. I-ați spus Pamelei că sunt aici?

– Nu; m-am gândit că va fi o surpriză pentru ea.

– Îmi imaginez că v-ați gândit ce efect va avea gestul dumneavoastră, domnișoară Lawson, continuă Robert pe același ton degajat, cu un zâmbet ciudat pe buze.

– Pamela e prietena mea. Am făcut ceea ce am crezut că e cel mai bine.

– Cel mai bine pentru cine? Pentru Pamela? Sau pentru dumneavoastră?

– Ce vreți să spuneți?

– Nu gândiți deloc, domnișoară Lawson. Chiar vă imaginați că, dacă Pamela vine și mă găsește aici, relația dintre noi se va schimba?

– Sigur că da.

– În nici un caz, domnișoară Lawson. Pamela nu este tipul de persoană pe care vi-l imaginați; își dorește această căsătorie cu mine pentru că sunt foarte corespunzător din punct de vedere social și financiar. Faptul că mă mai abat din când în când de la calea cea dreaptă nu-nseamnă pentru ea decât o vagă neplăcere. Telefonându-i și chemând-o aici, nu realizați nimic altceva decât c-o umiliți. Credeți că vă va mulțumi?

– Cum puteți recunoaște așa ceva cu o asemenea nonșalanță?!

– Nu recunosc nimic și nici n-am nimic de mărturisit. Nici eu, nici doamna Pemberton.

– Ce se-ntâmplă, unchiule Robert?

– Nimic, scumpa mea. Du-te și îmbracă-te cu hainele de casă și în cinci minute începem o partidă de „Piticot".

– Sigur!

Emma ieși țopăind veselă, iar Robert se-ntoarse din nou spre guvernantă.

– Ei bine?!

– Acum e prea târziu; am telefonat deja.

– Pamela nu trebuie să știe când am venit. Mă așteaptă abia în seara aceasta. Voi spune c-am ajuns doar cu puțin timp în urmă și m-am oprit aici înainte de-a merge la ea. Voi folosi aparatul de ras electric din mașină, adăugă el, trecându-și mâna peste barba crescută.

– Îmi cereți să vă fiu complice la această uneltire? strigă Sandra îngrozită.

– Deloc. Nu vi se cere decât să n-o puneți pe Pamela într-o situație jenantă.

– Da, din moment ce nu-i pasă unde… dormiți… atunci și-așa nu contează…

– Dar dumneata ai sunat-o, domnișoară Lawson. Ai pus tot acest plan în mișcare ca s-o aduci și să mă găsească aici. Crezi că-i va fi ușor să te ierte?

– Ești mârșav!

– Doar practic. Ei bine, ce hotărâre iei?

– Foarte bine, nu voi spune nimic, dar nu voi uita asta.

– Nici eu, răspunse Robert dur, apoi ieși din salon, pentru a merge la Emma.

Julie se așeză pe brațul unui fotoliu. Fusese mult prea mult pentru ea; se simțea slăbită și-ar fi dorit să plece toți și s-o lase singură cu Emma – să le lase în pace pe amândouă. Îi făcuse rău ostilitatea lui Robert, în special după clipa de tandrețe din noaptea trecută.

– Presupun că asta e numai în avantajul tău! izbucni Sandra, privind-o cu dispreț.

– Ce anume?

– Toată această intrigă! Pretinsa întoarcere din Statele Unite în această dimineață! Nu-l interesează că Pamela ar putea fi pusă într-o situație jenantă, sau că eu aș putea pierde prietenia ei. Nu-l interesează decât să te protejeze pe tine! Să-ți apere reputația! Mă-ntreb de ce. Nu crezi că se teme ca nu cumva să pui din nou gheara pe el, numai că de data asta s-ar putea să nu mai scape?!

Capitolul 9

Pe parcursul săptămânii, lucrurile intraseră oarecum în normal, după tensiunea de duminică. Doar Emma părea că nu-și dă seama de acea atmosferă încărcată și poate Pamela, care acceptase explicația lui Robert fără nici un comentariu.

Juliei îi fusese îngrozitor de greu să se poarte firesc.

După prânz, Sandra propuse să meargă toți la plimbare prin sat, dar, cum Robert refuză, se retraseră în salon. Mai târziu, când Julie se duse la bucătărie să bea cafeaua alături de doamna Hudson, văzându-i pe fereastră pe Emma și pe Robert jucându-se în grădină, își dădu seama că Pamela și Sandra rămăseseră singure.

– Emma are nevoie de un tată; nu-i nici o îndoială în această privință, spuse doamna Hudson deodată, urmărind și ea pe fereastră jocul celor doi.

– Cred că-i simte lipsa lui Michael.

– Poate că da, încuviință doamna Hudson, fără însă să pară deloc convinsă.

După puțin timp, Pamela și Robert plecară, fiecare în mașina lui, la Orpington. Sandra îi conduse și rămase în prag, făcându-le semn cu mâna, dar Julie rămase departe, ferită de privirile lor, gândindu-se cum va reacționa Robert față de Francis.

***

Emma începu lecțiile cu Sandra, dar progresele nu erau satisfăcătoare. Din fetița bună, veselă și cuminte care fusese întotdeauna, Emma deveni un copil agitat și plângăcios – un mic tiran care-și atrase dojeni chiar și din partea Juliei.

– Nu înțeleg, se plânse Julie doamnei Hudson. Spunea că abia așteaptă să meargă la școală.

– Lecțiile cu o guvernantă sunt altceva decât mersul la școală. Fetița nu are prieteni, nu cunoaște alți copii și se simte singură. În plus, e conștientă că atâta timp cât domnișoara Lawson va fi aici, situația ei nu se va schimba.

– Robert nu va accepta niciodată altă alternativă.

– Dar doamna Pemberton?

– Nu va fi niciodată de acord cu nimic. În plus, Sandra e prietenă cu ei.

– Ce veți face?

– Nu știu; sincer nu știu.

– Dar domnul Hillingdon? N-ar putea dumnealui discuta cu domnul Robert? Poate că l-ar asculta.

– Mă-ndoiesc.

– Atunci, nu știu ce altceva ați putea face. În orice caz, ceva trebuie făcut, pentru că fetița plânge în fiecare seară.

– Știu. Sandra se plânge tot timpul că Emma e obraznică în timpul lecțiilor; sunt convinsă c-ar plesni-o cu mare plăcere.

– Sentimentul e reciproc, remarcă doamna Hudson sec.

– Așa cred și eu. Bine, voi încerca să-l sun pe Francis.

Într-adevăr, Julie îi telefonă la serviciu și, ca de obicei, Francis era încântat s-o audă.

– Când ne mai vedem?

– Francis, de fapt te-am sunat pentru că am nevoie de ajutorul tău.

– Ajutor? În ce fel?

– Aș dori să discuți cu Robert – să-l rogi să se mai gândească în privința educației Emmei. Micuța vrea să meargă la școală și pur și simplu e recalcitrantă față de lecțiile cu Sandra, care, trebuie să recunosc, este extrem de răbdătoare.

– Înțeleg… N-ai vrea să vin să discut și eu cu Emma?

– Mă tem că n-ar da nici un rezultat. Sigur, va fi încântată să te vadă, numai că, după ce vei pleca…

– Da, da, înțeleg… Dar trebuie să-ți spun că eu și Robert nu prea suntem în cele mai bune relații. Când a venit la noi, duminica trecută, a făcut niște remarce destul de dure la adresa mea când eram doar noi doi și beam ceva înainte de cină.

– De ce?

– Nu-ți închipui? În legătură cu tine. Mi-a spus să te las în pace, că purtarea mea i se pare dezgustătoare și că în nici un caz n-are de gând să te lase să-ți distrugi viața… Mă rog, lucruri de genul ăsta…

– Ah, Francis, îmi pare îngrozitor de rău, spuse Julie îngrozită pur și simplu.

– Ei, atunci m-am enervat și eu, dar apoi mi-am dat seama că nu-ți vrea decât binele. Pare să-și ia responsabilitatea față de voi două foarte în serios. Nici nu știu cum va putea rezista căsătoria lui cu Pamela în fața unui astfel de angajament.

– Cum adică?

– Știi, dacă nu l-aș cunoaște, aș spune că simte față de tine mai mult decât o obligație morală. Dar asta e ridicol, nu-i așa? În definitiv, el a contramandat căsătoria voastră, nu-i așa?

– Da… spuse Julie mușcându-și buza și tremurând. Dar… vrei totuși să discuți cu el?

– Dacă asta dorești… răspunse Francis după o scurtă ezitare.

– Da.

– Bine. Vine mâine la prânz; voi încerca să discut cu el.

– Mulțumesc, Francis. Mulțumesc mult.

– Nu-mi mulțumi încă; n-am realizat nimic.

Doamna Hudson păru încântată când Julie îi spuse că-i telefonase lui Francis.

– Domnul Hillingdon este foarte convingător.

– Da, dar Robert i-a reproșat că m-a invitat la cină sâmbăta trecută, așa că relațiile dintre ei sunt cam încordate.

– Adevărat? Ia te uită…

– Ce vrei să spui?

– Nu e treaba mea…

– Of, dacă Robert ar fi de acord ca Emma să meargă la școală… Ar veni în contact cu copii de vârsta ei…

– Și guvernanta ar pleca!

– Da, și asta. Nu înțeleg ce e cu Emma; a fost întotdeauna un copil atât de bun.

– Cred că s-a făcut prea mult caz în jurul ei. Și-apoi, gândiți-vă că nu i-a fost ușor să se adapteze noilor condiții.

– Crezi că e prea răsfățată?

– Nu, dimpotrivă! Dar au fost prea multe persoane noi în jurul ei – bunica, domnul Robert, domnul Hillingdon.

– Se bucură enorm când vine Robert.

– Cred că, pentru ea, domnul Robert înseamnă siguranță, stabilitate… dar nu numai; e ceva mai mult de-atât. Pare foarte atașată de el. Vorbește întotdeauna despre el. Sigur, vorbește și despre domnul Hillingdon, dar domnul Robert e preferatul ei.

– Înțeleg… șopti Julie, luptând împotriva lacrimilor ce-i sclipeau în ochi.

– Așa e și normal, doamnă Pemberton, nu-i așa?

– De ce?

– Pentru că e fratele domnului Michael și seamănă cu el, de ce altceva?

– Nu știu…

– Ar fi trebuit să vă căsătoriți cu domnul Robert, doamnă. Atunci, el ar fi fost tatăl Emmei.

– N-a fost să fie așa, spuse Julie privind-o lung.

– Nu, pentru că n-ați vrut să vă căsătoriți cu el înainte să plece în Venezuela, nu-i așa?

– Cine ți-a spus?

– Domnul Robert, când a venit aici. Am discutat despre perioada aceea când pleca în misiuni de lucru.

– Da… Și ce altceva a mai spus?

– Mai nimic. Doar că v-a supărat plecarea lui.

– Firește.

– Ați fi putut pleca în calitate de soție, împreună cu el.

– Știu. Dar ne-am certat…

– Pentru c-a vrut să plece doar cu o săptămână înainte de nuntă.

– Da; acum îmi dau seama c-a fost o prostie, dar la momentul acela mi s-a părut important. Aveam numai nouăsprezece ani.

– Și după aceea?

– Ce importanță mai are să discutăm despre ce-a fost?

– Câteodată îți face bine să discuți, și am impresia că n-ați prea vorbit despre acest subiect.

– N-am vorbit decât cu Michael. Ți-a spus Robert ce s-a întâmplat în seara în care ne-am despărțit?

– E cam greu de imaginat că domnul Robert m-ar face confidenta necazurilor sale. Povestiți-mi cum l-ați cunoscut.

– Lucram la compania lor. De fapt, șeful meu ne-a făcut cunoștință. Auzisem de Robert, desigur. Toată lumea știa de el.

– Și?

– N-am vrut să am de-a face cu el. Nu eram… ca să folosesc o expresie învechită, tipul acela de fată…

– Înțeleg, înțeleg. Și?

– Robert era foarte insistent. Găsea tot felul de pretexte pentru a veni la biroul domnului Harvey, unde lucram; se oferea să mă conducă acasă cu mașina, mă invita la masă… Celelalte fete mă avertizau în privința lui, dar nu era necesar, pentru că știam și eu cum era! Nu era obișnuit să fie refuzat. Prima dată, n-a încercat nimic. Am crezut că la asta se rezumase totul, dar n-a fost așa. M-a cerut în căsătorie. Nu-mi venea să cred. M-am gândit că e doar o tactică pentru a mă determina să fac dragoste cu el, dar m-am înșelat.

– Și ce s-a-ntâmplat apoi?

– Ceea ce se-ntâmplă în mod obișnuit. M-a dus să mă prezinte mamei lui care locuia atunci în Richmond, așa cum știi. Ea nu m-a plăcut niciodată, dar cred că s-a resemnat, văzând că Robert era foarte hotărât. S-au făcut pregătirile pentru nuntă. Eu am fost crescută la o casă de

copii, pentru că părinții mei au murit într-un accident de mașină, așa că doamna Pemberton s-a ocupat de absolut totul. Apoi, a intervenit problema din Venezuela.

– Și totul s-a terminat?

– Da.

Julie nu mai vroia să vorbească, pentru că amintirile erau prea dureroase. Cu intuiția ei, doamna Hudson își dădu seama și schimbă subiectul.

Mai târziu, în seara aceea, gândindu-se la discuția avută, Julie deveni conștientă de faptul că, în ciuda a tot ce se întâmplase, va regreta întotdeauna trecutul.

Își reaminti ce se întâmplase în seara aceea în care Robert îi spusese că trebuie să plece în Venezuela.

Numai că nu-i spusese de la început. Se întâlniseră în oraș, ca de obicei și merseră la unul din restaurantele lor preferate. Robert fusese cam tăcut și trist, dar, în entuziasmul ei la gândul nunții care trebuia să fie peste o săptămână, nu dăduse importanță acestui amănunt.

În cele din urmă, își dădu seama că e ceva în neregulă și-o cuprinse teama. Robert propuse să meargă în Richmond, acasă la mama lui și-abia atunci Julie se gândi că, în ciuda tuturor pregătirilor făcute, Robert ar putea contramanda totul. Tot drumul încercă să găsească un motiv pentru temerile ei, dar, cum nu existase nici cel mai mic incident între ei, ajunsese la concluzia că acestea erau nefondate.

– Mama e plecată în weekend, explicase Robert, oprind mașina în fața casei unde luminile erau stinse.

– De ce m-ai adus aici, Robert?

– Vino. Simt nevoia să beau ceva.

Intraseră în salon și ea rămăsese în picioare, în spatele canapelei.

– Scoate-ți haina și ia loc.

– De ce m-ai adus aici?

– Nu fi atât de speriată, Julie. Am venit să discut cu tine undeva unde știam că nu vom fi deranjați. Hai, vino și așază-te aici. Am niște vești proaste.

– Vești proaste! Sper că nu i s-a întâmplat nimic lui Michael.

În acel moment, Michael era în străinătate pe vasul său, de aceea se temuse să nu fi fost rănit sau chiar omorât în cine știe ce accident.

– Nu, Michael e bine. E vorba de Moran; a fost ucis ieri în Venezuela.

– Moran? Dennis Moran?

Dennis Moran era consultant pe probleme de construcții și lucra la Compania Pemberton. Îl întâlnise o dată sau de două ori la birou, dar nu-l cunoștea aproape deloc și nici măcar nu știuse că lucra atunci în Venezuela.

– Exact. Lucra la proiectul de pe valea râului Guaba. Ai auzit de lucrarea asta?

– Vag… Nu e proiectul pe care inițial tu l-ai început?

– Ba da.

– Firește, îmi pare foarte rău. Întotdeauna este foarte trist s-auzi de moartea cuiva. Dar, nu văd cum…

– Cum ne afectează lucrul acesta? Asta ai vrut să spui?

– Da. Sau, poate nu e vorba numai de atât?

– Mă tem că nu. Lucrările sunt deja întârziate. În curând vor începe ploile și barajul trebuie să fie gata până atunci.

– Și?

– Nu-mi ușurezi deloc situația, Julie.

– Ce vrei să spun? Nu înțeleg cum ne poate afecta moartea acelui om.

– Nu înțelegi sau nu vrei să înțelegi? Doar e clar: trebuie să merg acolo și să supraveghez lucrarea până la terminare.

– Trebuie să mergi în Venezuela?

– Da.

– Dar de ce tu?

– Pentru că, așa cum ai spus chiar tu, eu am fost inițiatorul proiectului. Moran îl preluase de la mine.

– Dar chiar și așa, trebuie să mai fie și alți ingineri… Și ce-nseamnă asta? De fapt, ce-ncerci să-mi spui? Când va trebui să pleci?

– În… două, poate trei zile.

– Bine, dar nu se poate! Robert, ai uitat!

– Cum aș putea uita?! Dar de-asta te-am adus aici și-ncerc să discut cu tine. Vreau să-nțelegi în ce situație mă aflu!

– În ce situație te afli tu. Dar eu? Nu poți face asta. Nu se poate duce altcineva? De ce trebuie să fii tu acela?

– Liniștește-te, Julie! Încearcă să fii rațională. Crezi că eu vreau să merg în Venezuela?

– Nu știu ce vrei. Nici nu mai pot gândi clar, acum.

– Sigur că știi ce vreau; vreau să rămân aici, lângă tine, să mă căsătoresc cu tine. Te doresc de-atâta timp! Ce crezi că simt?

– Nu mai cred nimic! Continuă! Care este pretextul pentru care trebuie să pleci?

– La naiba, nu e un pretext! Uite, voi încerca să-ți explic mai clar. Eu am pus bazele acestui proiect – eu l-am conceput. Când totul părea că merge bine, Moran l-a preluat. În mod inexplicabil, s-a produs o explozie și Moran a fost ucis. Cum aș putea trimite pe altcineva să investigheze, știind că e responsabilitatea mea?

– Bine, Robert, dar nu e un moment obișnuit. Totul e aranjat pentru săptămâna viitoare. Nu putem contramanda.

– Nici nu vreau să contramandăm. Nu-ți cer decât să accepți o amânare.

– O amânare! Și ce crezi că va gândi toată lumea?

– Ce vrei să spui?

– Nu-ți dai seama? Pentru toți, plecarea ta tocmai în acest moment va însemna că, de fapt, ne-am despărțit și că amânarea nu este decât preludiul rupturii definitive.

– Nu mai vorbi prostii! Amânarea va fi de o lună, cel mult două.

– Două luni! Lasă pe altcineva să meargă.

– Nu pot, Julie, ți-am explicat. Dacă nu mă crezi, ce altceva pot să spun?

– Cum să te cred? Mama ta știe?

– Da.

– Îmi închipui ce mult s-a bucurat. În definitiv, mai are astfel la dispoziție câteva săptămâni în plus pentru a te convinge că faci cea mai mare greșeală din viața ta căsătorindu-te cu mine.

– Julie! O cuprinse de umeri, încercând s-o întoarcă spre el, dar ea se feri.

– Nu mă atinge!

– Ești ridicolă! Te porți de parc-aș încerca să mă eschivez de la căsătorie.

– Nu asta faci?

– Nu!

Negase cu furie și convingere, dar Julie era mult prea supărată pentru a mai gândi coerent.

– Vreau să merg acasă.

– Julie, nu poți pleca așa. N-am terminat de discutat. Trebuie să anunțăm amânarea.

– Vreau să merg acasă. Poți să anunți ce vrei. Oricum, mama ta aranjase totul.

– Nu pot să te las să pleci așa, Julie, fii rațională! Te iubesc. Nu mai înseamnă nimic pentru tine acest lucru?

– Se pare că nu.

– Ce vrei să spui?

– Dacă m-ai iubi, n-ai putea să-mi faci așa ceva – nu numai mie, ci nouă. Te rog, Robert, trimite pe altcineva. Pe Peters, poate; sau… sau pe Lionel Grant.

– Nu, rămăsese el de neînduplecat. Julie, trebuie să plec. Acceptă faptul acesta.

– Niciodată!

Intrase în stare emotivă și, deși știa că va regreta amarnic o astfel de hotărâre pripită, pentru moment nu putuse să se gândească la nimic altceva, decât că sâmbătă, adică peste câteva zile, n-avea să mai pășească spre altarul bisericii St.Margaret, îmbrăcată cu superba rochie de dantelă pe care mama lui Robert i-o comandase, ținând în mână buchetul de trandafiri albi, și nici să mai plece în luna de miere în Caraibe. Era o copilărie din partea ei, dar comparativ cu Robert, nu era pe-atunci decât un copil.

– Julie, nu-mi poți face asta! Dumnezeule, am nevoie de tine!

– Mă-ndoiesc. Vreau să merg acasă. Mă conduci tu sau merg la gară să iau trenul?

– Încă nu pleci. Așa cum am mai spus, mai avem de stabilit unele lucruri.

– Pe mine nu mă mai interesează.

Își luă repede haina și se-mbrăcă, dar în acel moment Robert nu-și mai putu stăpâni furia. O prinse de brațe și-i lipi trupul de-al lui, iar sărutul lui brutal și neașteptat îi slăbi rezistența.

– Spune-mi și-acum că nu vrei să te căsătorești cu mine.

Julie îl privi lung. Ar fi recunoscut cu toată ființa ei c-avea dreptate, că l-ar fi așteptat oricât de mult ar fi fost

nevoie, dar disprețul din tonul și din privirea lui o făcu să rămână neînduplecată pe aceeași poziție.

– Nu, nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Te urăsc!

Cu privirea întunecată, Robert o sărută din nou, mai brutal, mai posesiv. Deși tentată să cedeze, Julie începu să se zbată, încercând să se smulgă din strânsoarea lui. Dar, cauza era pierdută. Nu numai că era mai puternic decât ea, dar era expert în a obține întotdeauna ceea ce vroia de la o femeie. Până atunci, nu-și folosise niciodată puterea de seducție asupra ei; respectându-i inocența, era pregătit s-aștepte până la căsătorie. Acum însă, își pierduse controlul, iar ea, fără să mai opună rezistență, se scufundă tot mai adânc în infinitul acelor senzații nebănuite.

Amintirea acelor clipe o neliniști acum. Începu să-și dea seama că fusese de vină în aceeași măsură ca Robert pentru tot ce se întâmplase. Atunci, însă, îl învinuise numai pe el și nu-i acceptase scuzele. Se comportase irațional, fugind desperată de-acolo.

În cele câteva zile care-i rămăseseră până la plecare, Robert nu reuși să mai repare situația. Lucy Pemberton însăși venise la Julie, îngrijorată de efectul pe care atitudinea acesteia îl avea asupra fiului ei, dar totul fusese zadarnic.

În cele din urmă, venise Robert acasă la ea. Julie își dăduse demisia, așa că se așteptase la vizita lui. Atitudinea lui distantă o descurajase de la început; îi

propusese să se căsătorească imediat la un oficiu de stare civilă ca, în scurt timp, să-l poată urma și ea în Venezuela.

Pentru Julie, propunerea lui fusese lovitura de grație: o considerase ca pe un gest reparatoriu pentru cele întâmplate în seara aceea, convinsă fiind că doar remușcarea îl făcea s-o ceară în căsătorie. Altfel, de ce nu-i propusese acest lucru chiar în seara când discutase cu ea?

Se certaseră, iar ea își dădu seama că încăpățânarea ei distrusese totul.

Crezuse că povestea se terminase. Citise în ziar despre plecarea lui Robert în Venezuela și despre amânarea casătoriei lui; știa că aparențele fuseseră păstrate, pentru ca Lucy Pemberton să fie cruțată de comentariile din presă și era convinsă că nu-l va mai vedea niciodată pe Robert sau familia lui.

După plecarea lui Robert își găsise un alt post de secretară și încercase să-și anestezieze durerea despărțirii epuizându-se în timpul zilei, astfel încât seara, când se-ntorcea acasă, adormea imediat, uitând de toate. Pe măsură ce timpul trecea, trebui s-accepte crudul adevăr; nu mai putea pune ceea ce se petrecea, nici pe seama unei dereglări de metabolism, nici pe seama unei căderi nervoase. Trebui s-admită că era însărcinată.

Firește, intrase în panică. Era singură și se-ngrozea la gândul că va trebui să apeleze la o instituție de ajutor social și să expună în fața unor străini povestea ei intimă.

Se gândi să-l anunțe pe Robert, sperând că va fi de acord s-o ajute cumva, sau să ia copilul, convinsă fiind că ea nici nu va vrea să mai audă.

Așadar, îi scrisese lui Lucy Pemberton, rugând-o să-i dea adresa din Venezuela a lui Robert. Nu primi nici un răspuns de la Lucy, dar după câteva zile o vizită Michael, care tocmai venise acasă în concediu. Îi spusese că mama lui nu se simțea bine, de aceea venise el să-i aducă adresa. Abia mai târziu aflase Julie că Lucy îi interzisese lui Robert să mai ia legătura cu ea. Michael se purtase foarte frumos cu ea, încercând tot timpul s-o facă să se relaxeze.

Îi scrise imediat lui Robert, întrebându-l doar dacă poate veni în Anglia; vroia să-i vadă figura când avea să-i spună vestea și, în plus, nu putea scrie așa ceva într-o scrisoare pe care cine știe cine ar fi deschis-o întâmplător.

Robert îi răspunsese că îi este imposibil să vină și că va trebui să mai rămână încă acolo cel puțin trei luni.

Era pur și simplu desperată. În această stare, cu ochii plini de lacrimi, o găsise Michael Pemberton venind la ea pe neașteptate. Încercă s-o calmeze și, încet-încet, încurajată cu blândețe, Julie îi povesti totul. Michael o sfătui să-i spună fratelui lui adevărul, convins că, dacă acesta ar fi bănuit ceva, n-ar fi reacționat așa.

Julie refuză categoric, susținând că, dac-ar afla, Robert s-ar întoarce la ea din obligație, nu pentru c-ar fi iubit-o.

Deși împotriva voinței lui, Michael îi promisese să nu-i spună nimic lui Robert. Continuă s-o viziteze din ce în ce mai des, ceea ce n-o deranja deloc, pentru că reușea să-i mai distragă atenția de la nenorocirea ei. Când, în cele din urmă, o ceru în căsătorie, Julie rămase uluită. Nu și-ar fi închipuit niciodată așa ceva; începuse să țină la el, dar pentru ea nu era decât fratele lui Robert, de parcă nici n-ar fi avut propria sa identitate.

Michael se arătă foarte hotărât și-și susținu insistent cauza. Îi explicase că i se oferise un post în Rhatoon, pe coasta de est a Malaieziei, dar că ezita pentru că era singurul necăsătorit într-un grup de familiști; că, astfel, nimeni nu va ști că nu e copilul lui; că misiunea va dura mult și că, atunci când se vor întoarce în Anglia, Robert va fi probabil căsătorit iar ea va uita de acea întâmplare. Propunerea lui era foarte tentantă și-i oferea o ocazie minunată de a-și rezolva situația fără ca Robert să bănuiască vreodată ceva.

Se căsătoriseră după câteva zile, la un oficiu de stare civilă, în prezența a doi prieteni de-ai lui Michael. Lucy Pemberton pretextase că nu se simte bine, dar în realitate refuzase să asiste la ceremonie, neînțelegând cum putea face Michael prostia de a se căsători cu o femeie de categoria Juliei și convinsă fiind că, prin întreaga sa comportare, aceasta dovedise că vroia cu orice preț să intre în familia lor.

Plecaseră la Rhatoon după aproximativ o lună de la căsătorie și acolo, pentru toată lumea, mariajul lor era

cât se poate de firesc. Julie născu în primăvară și nimeni nu părea mai încântat decât Michael de fiica lor. Abia când Emma împlini trei luni relația lor ca soț și soție se consumă, iar Julie îi era atât de recunoscătoare pentru generozitatea și înțelegerea lui, încât reacționă cu multă tandrețe și chiar dacă nu mai trăia extazul pe care-l cunoscuse alături de Robert, punea acest fapt pe seama diferenței de temperament dintre ei.

Acum, după toți acești ani, Julie se analiza. Poate că făcuse o greșeală îngrozitoare crezând că Robert dăduse mai multă importanță muncii lui decât ei; poate că, într-adevăr, nu avusese de ales atunci când plecase în Venezuela. Cert este că, în toată perioada petrecută la Rhatoon, convingerea ei că sentimentele pentru Robert se stinseseră nu era decât o simplă amăgire. Nu reușise de fapt decât să le împingă undeva departe, într-un adânc de amărăciune, pentru ca moartea tragică a lui Michael s-o arunce din nou în vârtejul emoțiilor puternice pe care simpla prezență a lui Robert i le declanșa.

Capitolul 10

În dimineața următoare, Sandra intră în bucătărie furioasă.

– Va trebui făcut ceva cu acest copil. Tocmai mi-a răsturnat o sticluță cu cerneală peste manual.

– Vai, îmi pare foarte rău, se scuză Julie. Voi discuta cu ea imediat.

– Nu mai e necesar. Am pedepsit-o eu.

– Da, înțeleg… Și… sub ce formă ai pedepsit-o?

– Am tăiat leagănul.

– Cum? Julie alergă îngrozită la fereastră și văzu frânghiile retezate atârnând triste, ca o prevestire sumbră în lumina cenușie.

– Era singura modalitate. Ați fi preferat să-i trag câteva palme?

– Nu… dar leagănul era modul ei preferat de a-și petrece timpul.

– Tocmai de aceea am și făcut-o. N-ar fi avut nici un rost s-o privez de ceva ce n-o interesează.

Pe fața doamnei Hudson se citea clar dezaprobarea, dar Julie încerca să fie obiectivă. În definitiv, dacă Emma răsturnase călimara cu cerneală, atunci merita să fie pedepsită. Dar chiar și așa..

– Unde e acum? întrebă ea, străduindu-se să pară calmă.

– Presupun că în camera ei. I-am dat liber. Aș vrea să-mi iau o cafea în camera mea; am de scris câteva scrisori și prefer să-mi fac corespondența decât să-mi pierd timpul încercând să educ un copil care refuză categoric să fie educat.

Julie se stăpâni și o servi ea însăși pe Sandra.

– Câtă răutate! izbucni doamna Hudson indignată, după ce Sandra plecă.

– Probabil a considerat că fapta ei e îndreptățită. În definitiv, n-a fost cuminte.

– Cred, mai degrabă, că nu suportă că leagănul acela aducea micuței atât de multă bucurie. Sper ca domnul Hillingdon să-l convingă pe domnul Robert că decizia lui nu e bună.

– Nu sunt prea optimistă. Doar îl cunoști destul de bine pe Robert ca să-ți dai seama că nimeni nu-l poate convinge să facă altfel decât cum vrea el. Mai bine merg să văd ce face Emma.

Fetița stătea în pat, în camera ei, privind în gol bosumflată.

– Ei, ce s-a întâmplat? Înțeleg că n-ai fost prea cuminte.

– Mi-a tăiat leagănul.

– Da, dar și tu i-ai vărsat cerneala pe carte.

– Nu-i adevărat! Știam c-așa va spune, dar a fost un accident.

– Da?

– Da. S-a ciocnit de brațul meu și… sticluța s-a răsturnat.

– Dar ce căuta sticla cu cerneală lângă brațul tău?

– Lucram la masă și mi-a spus să vin lângă ea să văd ce face, așa că m-am dus și atunci… și atunci…

– Sticla s-a răsturnat.

– Da.

– Înțeleg. Dar avea toate motivele să creadă c-ai făcut-o intenționat; adică… după cum te-ai purtat în ultima vreme…

– Da, dar acum a fost altfel.

– Cum altfel?

– Am fost cuminte. Am venit lângă ea, așa cum mi-a spus și apoi s-a lovit de brațul meu și cerneala s-a vărsat pe carte. A fost foarte furioasă pe mine; a spus că sunt un monstru. Așa sunt, mami?

– Sigur că nu, draga mea. Domnișoara Lawson a spus asta pentru că s-a enervat.

Juliei îi displăcea tot mai mult întreaga situație. Poate că Emma exagera, dar categoric, Sandra nu uitase ce spusese aceasta despre ea. Perspectiva era destul de

sumbră, pentru că nu se aștepta ca Francis să-l poată face pe Robert să se răzgândească. Încercă să schimbe subiectul și s-o facă pe Emma să uite.

– Ce-ar fi să mergem mâine în oraș și să-ți cumpăr niște haine noi pentru iarnă?

– Vei putea să repari leagănul, mami?

– Cred că da.

– Astăzi? întrebă ea, luminându-se imediat la față.

– Nu, nu astăzi, scumpa mea.

– Dar când?

– Nu știu. În câteva zile, poate. Ce spui, nu te tentează ideea de-a merge în oraș?

– Crezi că unchiul Robert va putea să-l repare? Eu cred că da, își continuă ea singurul gând ce-o preocupa.

– Dacă trece pe aici. Acum, du-te și spală-te pe mâini și pe față. În curând va fi ora prânzului.

După-amiază, Sandra ieși să se plimbe și toată lumea respiră ușurată. Julie rămase puțin în salon, apoi merse s-o caute pe Emma.

Dar, camera acesteia era goală. Pentru o clipă, Julie se temu ca Emma să nu fi intrat în camera Sandrei punând la cale cine știe ce răzbunare, dar n-o găsi nici acolo. Coborî, sigură c-o va găsi în compania doamnei Hudson, dar n-o găsi nici acolo.

– Poate e în grădină, sugeră doamna Hudson.

– Da, nu m-am gândit la asta.

– Merg și eu cu dumneavoastră.

Deși abia trecuse de trei și jumătate, începea să se întunece și era îngrozitor de frig.

– Emma! Emma, scumpo, unde ești?

– Tot n-a apărut? întrebă doamna Hudson, ajungând-o din urmă.

– Nu. Stai… nu cumva… Dumnezeule! Nu-i acolo?

Alergă desperată pe pajiște, unde frângiile rupte ale leagănului se mișcau încet în aerul înghețat. Sub ele, Emma zăcea într-o baltă de sânge ce încă mai curgea din rana de la cap.

– Emma! Emma! țipă Julie hohotind de plâns, îngenuchind lângă copil, văzând-o ca prin vis pe doamna Hudson aplecându-se și luând pulsul fetiței. A… a murit?

– Nu, reuși menajera să îngâne, dar a pierdut mult sânge. Mergeți și chemați repede ambulanța.

Julie alergă spre casă și, ajunsă înăuntru telefonă să cheme salvarea. Formase deja de două ori numărul greșit, când zgomotul unui motor de mașină o făcu să privească pe fereastră.

Când îl zări pe Robert coborând, se repezi spre el, deschizând larg ușa.

– Ce este? Pentru Dumnezeu, Julie, ce s-a întâmplat? întrebă el imediat, o singură privire spre figura ei fiindu-i de ajuns ca să-și dea seama că e vorba despre ceva extrem de grav.

Când Julie reuși cu greu să-i explice cât de cât coerent, Robert merse chiar el și examină rana Emmei.

– Cum s-a întâmplat așa ceva?

– Bănuiesc că s-a urcat în copac și-a căzut de pe creanga aceea, răspunse doamna Hudson.

– Du-te, te rog și adu o pătură în care s-o înfășurăm. O voi duce la spital chiar eu.

Primind și încuviințarea Juliei, doamna Hudson porni imediat. Julie se prăbuși din nou în genunchi lângă Emma, încercând să-i încălzească una din mâinile care-i atârnau inerte. Sufocată de lacrimi, era ea însăși în stare de șoc.

– Liniștește-te, spuse Robert blând, ridicând-o și punându-i pe umeri haina lui. Așa nu o ajuți cu nimic și-ți faci rău. Vrei să vii la spital cu mine?

– Sigur că da. Oare… e bine să fie mișcată?

– Nu cred că are vreo fractură și trebuie luată din frigul și umezeala de aici.

– Crezi că… se va face bine?

– Sigur, sigur că se va face bine, o asigură el, deși nervii îi erau încordați la maximum.

Imediat ce doamna Hudson veni cu pătura, Robert o înfășură pe Emma și porniră spre spital. Tot drumul fusese un coșmar pentru Julie care, ținând-o pe Emma în brațe, îi tampona tot timpul rana.

La spital, doctorii luară fetița imediat în primire și, după puțin timp, în pragul sălii de așteptare apăru o asistentă care arăta cam agitată.

– Doamnă Pemberton, sunteți rugată să veniți.

Cu pași nesiguri, Julie intră în sala de consultații unde Emma zăcea încă în stare de inconștiență.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, privind când spre Emma, când spre doctor.

– Calmați-vă, doamnă Pemberton. Nu este o situație pe care să nu o putem rezolva. Emma își va reveni, dar are nevoie de o transfuzie. Din păcate, însă, grupa ei sangvină este destul de rară – AB negativ – așa că va trebui să cerem de la un spital mai mare.

– Robert are această grupă! spuse Julie înainte de a-și da seama foarte bine ce face.

– Robert?

– Da… domnul Pemberton… cumnatul meu.

– Într-adevăr? Și credeți că va accepta să doneze?

– Nu știu… poate… Regreta oarecum ce spusese, dar viața Emmei era mai importantă decât situația jenantă creată.

– Roagă-l pe domnul Pemberton să vină, se adresă doctorul asistentei.

Julie se apropie și mai mult de targă, privind îndurerată obrajii ca de ceară ai Emmei și părul ei plin de sânge; era sigură că intenționase să încerce să repare singură leagănul.

– Ah, domnule Pemberton! Tocmai i-am spus doamnei că Emma are nevoie de o transfuzie, dar că, având o grupă sangvină foarte rară, trebuie să cerem sânge de la un alt spital.

– Înțeleg… Și ați cerut deja să vi se aducă?

– Intenționam să fac acest lucru, când doamna Pemberton mi-a spus că și dumneavoastră aveți aceeași grupă.

Robert rămase surprins; privi repede spre Julie, apoi spre copil, încercând să dea un sens informației primite.

– Vreți să spuneți că i-aș putea dona eu sânge?

– Da, domnule Pemberton. Dacă sunteți de acord.

– Sigur că sunt de acord. Să-ncepem imediat.

Julie începu să se clatine, abia reușind să se prindă de spătarul unui scaun pentru a nu cădea.

– Aici nu puteți face nimic, i se adresă asistenta conducând-o din nou în sala de așteptare. Veniți cu mine. Doar nu vreți să fiți inconștientă când Emma își va reveni.

I se păru că trecuseră ore în șir până când aceeași asistentă veni s-o anunțe că fetița era acum în stare de conștiență și s-o conducă la salonul unde fusese dusă. În ciuda bandajului care-i înconjura capul, accentuându-i paloarea feței, Emma arăta mult mai bine.

– Mami… mă doare capul.

– Știu, scumpa mea. Ai căzut, dar acum nu mai ești în pericol. Te afli la spital și toată lumea s-a purtat frumos cu tine.

– Știu, mi-a spus unchiul Robert.

În îngrijorarea ei, Julie nici nu-și dăduse seama că în salon erau, de asemenea, doctorul și asistenta, dar nu și Robert.

– Domnul Pemberton a ieșit cu puțin timp înainte de-a veni dumneavoastră; s-a gândit că preferați să fiți singură cu Emma.

– Da… Scumpa mea, în afară de faptul că te doare capul, cum te simți?

– Cred că bine, mă doare brațul și m-am tăiat la picior.

– Câteva răni ușoare, explică asistenta venind lângă Julie. Nimic îngrozitor. Dacă rana de la cap se vindecă așa cum ne așteptăm, în câteva zile poate merge acasă.

– Câteva zile! Nu vreau să rămân singură aici.

– Nici nu vei rămâne, draga mea. Pot rămâne și eu cu ea?

– Eu știu… poate în noaptea aceasta. Da, cred că s-ar putea. Mă duc să fac pregătirile necesare.

– Ei, domnișoară, spuse doctorul venind lângă patul Emmei, sper că de-acum încolo nu te vei mai urca în copaci.

– Am căzut din copac?

– Da, dar discutăm mai târziu despre asta.

– Acum, e timpul să mai dormi puțin. Să nu ai nici o grijă; când te vei trezi, mami va fi lângă tine, o liniști medicul, după care ieși din salon împreună cu Julie.

– Unde e domnul Pemberton?

– Cred că e din nou în sala de așteptare. Deoarece rămâneți aici, ar fi bine să discutați cu dumnealui.

– Da… sigur, ezită ea, deși își dădea seama că era inevitabil.

Julie intră în sala de așteptare, iar Robert se ridică imediat văzând-o.

– I-au dat un sedativ, așa că va dormi. Medicul a spus că pot rămâne aici la noapte. Oare ai putea să ne aduci de acasă câteva lucruri? Doamna Hudson le va pregăti.

– Sigur că da.

– Nu-i așa că deja e mult mai bine?

– Incomparabil.

– Datorită ție, n-a trebuit s-aștepte ca să i se poată face transfuzia. Îți sunt recunoascătoare.

– Mă bucur c-am putut s-o ajut. Totuși… aș vrea să te întreb ceva. Cum ai știut că am aceeași grupă sangvină ca Emma?

– Mi-a spus Michael.

– Da, înțeleg… Pentru numele lui Dumnezeu, Julie, de ce are Emma aceeași grupă sanguină ca mine și nu ca Michael? E o grupă rară!

– De unde să știu? Se-ntâmplă…

– Chiar se-ntâmplă? O prinse de umeri, forțând-o să-l privească în ochi. Julie, vreau să știu adevărul. Emma este copilul meu?

Capitolul 11

Julie îl privi lung. Se temuse de această clipă încă de când dăduse medicului, involuntar informația despre grupa sangvină, dar tot nu era pregătită să-i facă față.

– Nu cred c-ai dreptul să pui o astfel de întrebare.

– Dreptul? Sigur c-am tot dreptul. Trebuie să știu dacă Emma e fiica mea.

– Cum poți pretinde așa ceva, când ai plecat în Venezuela fără să te mai gândești o clipă la mine!

– Nu e adevărat! protestă el, strângând-o de umeri cu putere. M-am gândit la tine în fiecare clipă, dar tu te-ai căsătorit cu Michael – n-ai mai așteptat să mă întorc, făcându-mă să te disprețuiesc! Când am venit din Venezuela, te rog să mă crezi c-aș fi preferat să nu te mai găsesc în viață!

– Ți-am scris… te-am rugat să te întorci. Ți-am spus că vroiam să discut cu tine.

– Fără să-mi spui despre ce e vorba! Îmi cereai pur și simplu să vin. Cum aș fi putut răspunde altfel? Doar nu se schimbase nimic. Am fost obligat să merg la Guaba, să găsesc cauza exploziei. La ce altceva mă puteam aștepta din partea ta decât la noi învinuiri sau la un ultimatum? Ah, Julie, n-ai să știi niciodată ce-am simțit în seara aceea când ai plecat; n-ai să știi niciodată ce durere cumplită am simțit când am venit acasă la tine și mi-ai respins cererea în căsătorie! Te doream și te iubeam atât de mult, încât nu știu cum de nu mi-am pierdut mințile.

– Este atât de mult de atunci…

– Pentru mine, parcă s-ar fi întâmplat ieri. Nici nu-ți poți imagina cât m-a chinuit gândul că, dacă nu mi-aș fi pierdut atunci controlul, dacă n-aș fi fost atât de nesăbuit, ai fi înțeles exact ce însemna cererea mea în căsătorie: dorința de a te păstra lângă mine cu orice preț.

– Cum pot să te cred?

– Jur că este purul adevăr.

– Poate fi foarte bine o capcană pe care mi-o întinzi pentru a mă determina să mărturisesc cine e tatăl Emmei, ca apoi să-mi iei orice drept asupra ei.

– Julie, gândește-te; Michael mi-a lăsat-o deja pe Emma în grijă; deja am putere de decizie asupra ei. De ce-a făcut Michael așa ceva?

– Nu știu; pur și simplu nu știu.

– Ba știi, Julie. Cine ar fi fost mai îndreptățit decât mine? Ah, spune-mi, Julie! Spune-mi că-i așa!

– Foarte bine, Robert, strigă ea, privindu-l înspăimântată; Emma e copilul tău, dar nu vei putea dovedi niciodată acest lucru!

– Așadar, e adevărat, vorbi Robert ca pentru sine, înmărmurit. Dumnezeule! Și… de ce-aș vrea s-o dovedesc?

– Încetează cu jocul ăsta. Știu bine ce-nseamnă asta pentru tine. Mă disprețuiai și înainte, dar îmi dau seama cât trebuie să mă disprețuiești acum… Presupun că nu mă considerai persoana potrivită pentru a avea grijă de fiica ta.

Robert schiță o mișcare spre ea, apoi, răzgândindu-se, părăsi imediat încăperea, lăsând-o într-o dezolare totală.

***

Târziu în aceeași seară, un sanitar aduse Juliei lucrurile pe care Robert i le transportase, așa cum fusese rugat, iar a doua zi dimineață doamna Hudson veni s-o vadă pe Emma, reușind s-o remonteze cu firea ei tonică.

– Nu știu însă ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, se adresă ea Juliei. Arătați îngrozitor.

– N-am dormit bine.

– Dar nu-i numai asta. Doar nu credeți că mă puteți păcăli; sunteți foarte îngrijorată… nu numai din cauza Emmei. Cât despre domnul Robert… Era extrem de supărat când a venit aseară. Chiar mi-a fost milă de domnișoara Lawson.

– Domnișoara Lawson?

– Da, da, Sandra Lawson; a plecat de la noi în această dimineață.

– Cum? Bine, dar de ce?

– Din mai multe motive, cred. În primul rând, însă, pentru că Emma va merge la școala din sat.

– E-adevărat? Mami, e-adevărat? întrebă Emma entuziasmată, deși până atunci părea preocupată de jucăriile aduse de doamna Hudson.

– Dacă doamna Hudson spune așa… Dar cum s-a întâmplat?

– N-am vorbit cu domnul Robert, dar i-am auzit pe ei doi discutând în salon și mai târziu, domnișoara Lawson mi-a relatat în câteva cuvinte… Deși cred totuși c-a preferat să țină mare parte a discuției lor sub tăcere.

– N-a spus nimic de domnul Hillingdon?

– Personal, nu l-am auzit. V-am spus că era extrem de nervos.

– Ei, cel puțin am realizat ceva.

– Așa cred și eu. De fapt, sunt convinsă că individa aceasta nu i-a plăcut niciodată domnului Robert. În plus, nici nu era indicată s-aibă grijă de un copil sensibil.

– Când voi putea să-ncep școala?

– Calmează-te, Emma, dacă nu vrei să te doară capul din nou. Probabil după Crăciun…

– Super! Super!

– Asta nu-nseamnă că se va face întotdeauna cum vrei tu. De data aceasta, unchiul Robert… Nu mai putu

continua, pradă unei vădite emoții și doamna Hudson distrase atenția copilului până când își recăpătă stăpânirea de sine.

Mai târziu, avură un oaspete neașteptat: Lucy Pemberton.

– Scumpa mea, ce ți-au făcut?

– Emma se simte mult mai bine, răspunse Julie în locul fetiței care, din seara în care îi fusese rău în apartamentul lui Robert, avea o oarecare reținere față de bunica ei.

– Uite ce ți-am adus pentru c-ai fost o fetiță atât de curajoasă. Aș vrea să știu, continuă Lucy întorcându-se spre Julie, de ce nu mi s-a spus nimic aseară?

– Am crezut că Robert….

– Robert mi-a telefonat abia de dimineață. Firește, era normal să m-anunți tu.

– Te rog să mă scuzi, dar n-aș fi vrut să-ți faci griji în mod inutil.

– Inutil? Julie, sunt bunica ei și am dreptul să știu când i se întâmplă ceva grav.

– Într-adevăr, Emma a căzut rău; a avut o rană la cap și câteva zgârieturi, dar acum a trecut.

– A trecut? Doar știi bine că nu se fac transfuzii decât în cazuri grave. Și ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut sângele necesar!

Așadar, Robert îi spusese despre transfuzie, dar exista șansa să nu-i fi spus că el fusese donatorul.

– Vreau ca Emma să fie transferată la o clinică particulară. E de neconceput să mai rămână aici.

– Te rog, nu vreau să fie mutată de aici. E aproape de Thorpe Hulme și sper, de altfel, ca diseară să poată veni acasă.

– Am să discut cu Robert! N-o pot lăsa pe nepoata mea într-un astfel de mediu deprimant.

– Cum dorești, nu te pot opri.

– Oare? Robert mi-a spus c-a hotărât s-o concedieze pe domnișoara Lawson. Știi cumva de ce?

– Emma va merge la școala din sat.

– O școală de sat! exclamă ea dezgustată. S-a ajuns prea departe. Nu-l înțeleg pe Robert. Asta este, categoric, opera ta.

– Este bine ca Emma să vină în contact cu alți copii, îți dai seama!

– Of, Julie, îmi dau seama de multe lucruri… Te-aș ruga însă să nu-l mai faci pe Robert să sufere de data aceasta.

– Eu? Să-l fac pe Robert să sufere?

– Sunt o bătrână naivă, spuse Lucy, regretând acel moment de slăbiciune de care dăduse dovadă. M-așteaptă Halbird – trebuie să plec. La revedere.

Spre seară, Julie se-ntoarse acasă, în Thorpe Hulme. Deodată, o vază enormă de trandafiri albi îi atrase atenția.

– De unde sunt? o întrebă ea pe doamna Hudson.

– Au sosit în această după-amiază. Sunt frumoși, nu-i așa?

– Dar de la cine sunt?

– Nu era nici o carte de vizită. M-am gândit că poate știți…

– Nu, nu știu. Robert a dat vreun semn de viață azi?

– Nu, doamnă.

– Poate c-a telefonat la spital.

– Credeți că el a trimis trandafirii?

– Nu, în nici un caz. Eram doar curioasă dac-ai vorbit cu el azi.

– Aha… Cum se simte Emma?

– Acum dormea. Voi merge din nou la spital de dimineață.

– Păreți obosită, doamnă. De ce nu mergeți să vă culcați?

– Nu, nu încă… Ai cumva idee unde s-a dus domnișoara Lawson?

– Cred că s-a întors la Londra; este posibil ca, mai întâi, să fi trecut pe la domnișoara Hillingdon. Să vă pregătesc ceva? Dacă mai continuați așa, o să vă-mbolnăviți și dumneavoastră.

– Mulțumesc, doamnă Hudson. Nu vreau nimic.

Zgomotul unei mașini oprite brusc în fața casei o făcu să tresară.

– Nu sunt acasă pentru nimeni, spuse Julie și-nchise cu grijă ușa salonului în timp ce doamna Hudson merse să deschidă.

Se auziră imediat pași și Robert intră în salon fără să mai aștepte. Julie se duse cât mai departe de el, în fața căminului, așteptând ca el să deschidă discuția.

– Dacă ai venit s-o vezi pe Emma, trebuie să-ți spun că încă n-am adus-o, începu ea cu prudență, văzându-l că tace în continuare.

– Știu. Am fost la spital; speram să te găsesc acolo, ca să te aduc acasă. Cum ai venit? Te-a adus Hillingdon?

– Francis? Nu, de ce?

– Spunea că merge la spital s-o vadă pe Emma. Oricum, nu contează.

– Atunci, înseamnă că știi că Emma se simte mult mai bine.

– Da, m-au lăsat s-o văd. Dormea, dar respira liniștit și nu mai era atât de palidă.

– Bine…

– La naiba, nu mă-ntrebi de ce-am venit?

– Poftim, te-ntreb… De ce ai venit?

– Am venit să te văd, Julie, spuse el simplu, cu o figură pe care i se citeau oboseala și încordarea.

– Da? De ce? Nu știu ce ne-am mai putea spune unul celuilalt. Poate doar ca să-mi spui când să mă aștept la o confruntare cu mama ta când va afla că Emma e fiica ta, de fapt.

– Julie! Încetează de a mai vorbi așa. Nimeni nu va afla de la mine așa ceva.

– Cum să te cred?

– Pesemne că-ți închipui că sunt o brută, dacă te aștepți să fac public faptul că fratele meu a hotărât să se considere tatăl copilului meu. Emma va rămâne pentru toată lumea fiica lui Michael; este minimum ce pot face pentru un om pe care l-am iubit și l-am admirat.

– Atunci…. De ce-ai ținut atât de mult să afli? De ce m-ai determinat să-ți spun?

– Pentru că sunt suficient de egoist ca să vreau să fiu sigur că nu te-ai căsătorit cu Michael pentru că te-ai îndrăgostit de el.

– Michael a fost foarte bun cu mine, începu Julie tremurând. Nu știu ce-aș fi făcut fără el.

– De ce nu mi-ai spus mie? Julie, la mine trebuia să vii, nu la Michael.

– Cum puteam face asta? Nu erai aici, și apoi cum era să-ți spun, ca să vii și să te căsătorești cu mine doar pentru că eram însărcinată? Ce minunat ar fi fost…

– Nu-nțelegi… Cât m-aș fi bucurat s-aud aceste cuvinte de la tine…

– De ce spui asta? Uiți cum mi-ai răspuns la scrisoare?

– Știu, știu… Eram supărat; încearcă să mă-nțelegi… N-ai vrut să asculți nimic din ce ți-am spus; te-am implorat să te căsătorești cu mine și m-ai refuzat; n-ai vrut să înțelegi responsabilitatea mea în cadrul proiectului de la Guaba. Cum puteam ghici despre ce era vorba în scrisoarea aceea? Am rupt-o; nici n-am vrut să răspund. Apoi, m-am răzgândit.

– De ce?

– Nu știu… Cred că undeva, în adâncul sufletului, refuzam s-accept că totul se terminase între noi; mai speram să reluăm totul la întoarcerea mea din Venezuela.

– În nici un caz nu asta lăsa să se-nțeleagă scrisoarea ta.

– Știu. Înțeleg că te-am determinat să cauți ajutor în altă parte, dar, chiar trebuia să te măriți cu propriul meu frate?

– N-a fost deloc ușor să iau această hotărâre, crede-mă, dar eram singură și Michael a fost unica ființă care a dovedit înțelegere și bunătate față de mine. M-a rugat să-ți scriu și să-ți spun adevărul. Știa că-ți vei asuma răspunderea, dar nu te-am vrut în astfel de condiții.

Julie încercă să se-ndepărteze de el, îngrozită la gândul că nu-și mai putea ascunde sentimentele, dar Robert o ajunse din urmă și, prinzând-o ferm și posesiv, o trase spre el.

– Dumnezeule, Julie, nu mă alunga din nou! gemu el.

– Chiar dacă ești tatăl Emmei, ești logodit cu Pamela Hillingdon și n-ai nici un drept să mă forțezi să facem dragoste, protestă ea, rezistând cu greu plăcerii înnebunitoare de a-l simți aproape.

– Ba, am toate drepturile din lume. Te iubesc, Julie. N-am încetat nici o clipă să te iubesc, chiar atunci când te-am urât și, crede-mă, te-am urât din tot sufletul când am aflat că te-ai căsătorit cu Michael. Și tu mă iubești, nu încerca să negi.

– Nu neg acest lucru dar… nu voi fi niciodată…. amanta ta!

– Asta ți-ai închipuit?

– Ce altceva? Doar ești logodit cu Pamela.

– La naiba cu Pamela! N-o iubesc și nici n-am iubit-o vreodată. De altfel, i-am și spus asta de dimineață.

– I-ai spus asta?

– Sigur că da. Doar nu credeai că, din clipa în care am aflat că… și tu m-ai iubit în tot acest timp, aș mai fi putut suporta să-mi împart viața cu o altă femeie. Ah, Julie,

dac-ai ști cât m-a chinuit amintirea acelor… Buzele lui le căutară lacom pe ale ei, în timp ce se redescopereau după agonia acelor ani de despărțire. Trebuie să te căsătorești cu mine, Julie! Promite-mi… altfel nu știu de ce-s în stare!

– Ah, Robert! Mă căsătoresc cu tine în clipa în care hotorăști dar, mai întâi, trebuie să-mi cer și eu iertare. Am făcut o prostie acum șase ani; și eu am fost vinovată în egală măsură. Apoi, când am fost însărcinată… am vrut copilul, înțelegi? Vroiam copilul tău.

– Nu-mi vorbi așa tocmai acum… Te doresc îngrozitor, dar sunt hotărât să nu fac dragoste cu tine decât după căsătorie…

– Și… e adevărat ce-ai spus în legătură cu Emma?

– Categoric. Nu vom ști adevărul decât noi doi.

– Dar mama ta?

– I-am spus că între mine și Pamela s-a terminat totul. Dacă a ghicit adevărul, nu va spune niciodată nimic – de asta poți fi sigură. Acum, spune-mi ceva: dacă… dacă n-aș fi bănuit eu, mi-ai fi spus vreodată?

– Ca să-ți închipui că încerc să te despart de Pamela?

– La naiba, doar ți-ai dat seama după cele întâmplate sâmbăta trecută că sentimentele mele față de Pamela nu însemnau nimic față de ceea ce simțeam pentru tine. Din fericire, Sandra a tăiat leagănul; e îngrozitor că spun acest lucru, dar dacă nu s-ar fi întâmplat accidentul Emmei, am fi continuat jocul acela prostesc luni de zile.

– Te-ai fi căsătorit cu Pamela în primăvară?

– Crezi? Din clipa în care ai coborât din avion, din clipa în care am aflat că Michael e mort, am știut că, mai devreme sau mai târziu, îți voi spune ce simt.

– Atunci când am ieșit cu Francis… ai fost atât de supărat…

– Eram gelos! Și, dac-ai fi avut mai multă încredere în mine, ai fi înțeles exact ce înseamnă furia aceea egoistă.

– Ah, Robert… Dar cum ai aflat de leagăn?

– Doamna Hudson mi-a spus.

– Ce noroc am avut c-ai venit atunci! Dar, chiar… de ce veniseși?

– Veneam de la familia Hillingdon. După prânz, Francis încercase să mă convingă cât de fericită ar fi fost Emma dac-ar fi mers la școala din sat.

– Eu… l-am rugat să discute cu tine…

– Știu. M-am înfuriat, mai ales că, după cele întâmplate săptămâna trecută, mă gândeam să propun asta chiar eu.

– Adevărat? Ah, dragul meu, mă bucur atât de mult…

– Era clar că Emma nu putea avea o reacție pozitivă față de o femeie ca Sandra Lawson. În plus, îmi displăcea faptul că fusese adusă pe post de observator al purtării mele. Spune-mi, când te căsătorești cu mine? Trebuie neapărat să ne grăbim.

– Trandafirii albi! exclamă ea, înțelegând deodată. Tu mi i-ai trimis!

– Cine altcineva?

– După cele întâmplate ieri seară la spital, nu mi-aș fi putut închipui niciodată că-mi vei trimite flori.

– N-aș fi vrut să te las acolo, dar trebuia să discut mai întâi cu Pamela înainte de a veni la tine; trebuia să-mi recapăt libertatea.

– Crezi că… Michael a lăsat-o pe Emma în grija ta în speranța unui deznodământ?

– Posibil… foarte posibil… Știa că, fără un motiv întemeiat, n-ai fi luat niciodată legătura cu mine și vroia să fie sigur că vei avea întotdeauna tot ce-ți trebuie.

– Dar n-avea cum să știe că tu… sau că eu…

– Oare? Probabil că și-a dat seama, venind atunci în Anglia, când Emma n-avea decât doi sau trei ani, că mă interesa viața voastră acolo mai mult decât ar fi fost normal.

– Ah, Robert, sunt o femeie norocoasă.

Rămaseră câteva clipe tăcuți, unul în brațele celuilalt, apoi Robert o îndepărtă ușor.

– Dacă nu plec chiar acum, voi face un lucru necugetat. Julie, te ador, dar trebuie să fiu rațional. Acum, știind că te vei căsători cu mine, pot să aștept.

– Bine. Când mai vii?

– Mâine dimineață, ca să mergem la spital să-i spunem și Emmei. Crezi că se va supăra?

– Știi bine că te adoră.

– Și într-o zi, când va fi suficient de mare să înțeleagă, îi vom spune adevărul, șopti Robert sărutând-o. Sigur că va înțelege… doar este fiica ta.

Sfârșit